

ปราศนา

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ

๒๕๕๐

ISBN 974-8066-04-5

ราคา ๕ บาท

ตุ๊กตาทองแก้วงามจารีตวัฒนธรรม

เด็ก ๆ นอกจากจะต้องเรียนความรู้แล้ว ยังต้องหัด
ทำงานและทำความดีด้วย เพราะการทำงานจะช่วยให้มี
ความสามารถ มีความขยันอดทนพึ่งตนเองได้ และการทำดี
นั้นจะช่วยให้มีความสุขความเจริญ ทั้งป้องกันตนไว้ไม่ให้
ตกต่ำ

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันเสาร์ ที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๐

พระธัมโมวาท

เด็กย่อมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคตของสังคมและประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัวสมหวัง ก็คือเด็กที่ทำตนเป็นคนดี ตามขนบประเพณีและศีลธรรม พร้อมทั้งมีความรู้ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคมและประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคนที่เฉลียวฉลาดรู้จักรักษาระเบียบวินัย

ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อจะได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ พร้อมทั้งพระศาสนา พระมหากษัตริย์สืบไป

ดร. วชิระกมลสิทธิ์

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๔๐

ของ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

การศึกษาสิบสองปี เด็กไทยมีคุณธรรม
ล้ำเลิศพลานามัย ประชาธิปไตยสมบูรณ์

(นายสุวิช รังสิตพล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๕๐

วันนี้คุณทำหน้าที่ของคุณหรือยัง?

บุคคลแต่ละคน ทั้งเด็กเล็กและผู้ใหญ่ ต่างมี “หน้าที่” แต่ละคนมี
หลายหน้าที่....แล้วแต่ว่าเวลาใด อยู่ที่ไหน ในฐานะอะไร ผู้ทำ
หน้าที่ครบถ้วนแล้วเท่านั้น ยังชีวิตให้เจริญและสร้างสรรค์สังคมให้
ก้าวหน้า วันนี้คุณ “ทำหน้าที่” ของคุณหรือยัง ?

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ด้วยคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๕ กำหนดให้วันเสาร์
สัปดาห์ที่สองของเดือนมกราคมทุกปี เป็นวันเด็กแห่งชาติ และมอบให้กระทรวงศึกษาธิการ
รับผิดชอบจัดงานวันเด็กแห่งชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นมา ปัจจุบันเป็นปีที่ ๔๒

วันเด็กแห่งชาติ ถือว่าเป็นวันสำคัญวันหนึ่งที่จะช่วยให้ทุกคนโดยเฉพาะ บิดา -
มารดา ผู้ใหญ่ได้หันมาสนใจเด็กและเยาวชนมากยิ่งขึ้น ส่วนเด็กและเยาวชนนอกจากจะ
สนใจที่จะพัฒนาความรู้ ความสามารถของตนเอง เข้าใจคนรอบข้างแล้วยังควรรู้จักรักษาส
สิ่งแวดล้อมมากขึ้นอีกด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบต่อเด็กและ
เยาวชน จึงได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของ
ประเทศชาติในอนาคต ได้รับความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่ดี เพื่อนำไปประพฤติ
ปฏิบัติให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและประเทศชาติสืบไป สำหรับปี ๒๕๔๐ ได้กำหนดให้
ชื่อหนังสือวันเด็กว่า “ปรารภณา”

คณะอนุกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกใน
พระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ที่ได้
ประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ ที่ให้คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์หนังสือวันเด็กประจำ
ปี ๒๕๔๐ พร้อมกับขอขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะ
อนุกรรมการฯ และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่านจนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชน
ทุกคน และท่านผู้อ่านหนังสือ ขอให้มีความสุขความเจริญโดยทั่วกัน

(นายสุวิทย์ วิสุทธิสิน)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

ฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๐

สารบัญ

	หน้า
อัศวศิลา ปืนสยาม	๑
อันเนื่องมาจากปีกาณจนามิเชกสมโกช	๕
พริตติที่ปรารธนา	๑๑
ปรารธนา	๑๓
เมืองไทยนี้ดี	๑๔
ลูกรัก	๑๗
เด็กไทยวันนี้ คือผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า	๒๒
สมปรารธนา	๒๔
เยาวชน คนเก่ง	๒๘
พระมหากษัตริย์	๔๔
ลำนน้ำแห่งลำน้ำ	๔๙
ดาวระบือชื่อ : เด็กไทย	๕๖
เพื่อนใหม่ใจร้าย	๕๗
ของเก่ามีดี	๖๒
ลูกปลาสร้อย	๖๗
เพราะตะปูเกือกม้าตัวเดียว	๗๔
เห็นใจได้ดี เศรษฐีขอทาน	๗๗
หนูปานเปลี่ยนใจ	๘๐
นกน้อยนักปลุกต้นไม้	๘๓
ผมรู้แล้ว	๘๙
โครงการแก้มลิง	๙๙
ชีมำซิงเมือง	๑๐๓
ห้องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	๑๐๗
อาภาพร วรรณสุนธยา	
ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	
ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	
นิตยา จุฑาผลลิต	
ศรีนาถ สุริยะ	
รสา วงศ์ยังอยู่	
กรองแก้ว เงินศรี	
สรรพพร แดงสกุล	
พิศวาท คะลิลวง	
ปฏิพัทธ์ ดาระดาษ	
เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	
ประดามารณ์ สร้อยวาที	
วิภา ตันฑุลพงษ์	
คำหมาน คนโค	
ดอกอ้อ ล้อลม	
ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	
ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	
นิตยา จุฑาผลลิต	
อรสิริ พลเดช	
วรอร ประทุมสุวรรณ	
กาญจกนก ประทุมทิพย์	
สมัย สุทธิธรรม	
ถวัลย์ มาศจรัส	
วินัย รอดจำ	

อัครศิลปิน ปีนสยาม

อัครศิลปิน ปีนสยาม
“ภูมิพลมหาราช” แห่งชาติไทย

เอกพระนาม เอกกษัตริย์ นิวัติชัย
พระยศไกรเกริกห้านามารมี

ศิลปินวัฒนธรรมอันล้ำค่า
พ่อหลวงเกื้อเพลงพลีหวานการดนตรี

งามสง่าโดดเด่นเป็นราศี
สุนทรีย์ภาพล้นนำดวงจินต์

สนพระทัยคีตศาสตร์พิลาสมผล
บรรเลงเพลงกล่อมล้ำทั่วธานีธร

ไทย-สากล ปรัชชาชาญผลงานศิลป์
ทุกชีวินกำซาบสุขทุกคืนวัน

“แซกโซโฟน” ोनเสียงสำเนียงเสนาะ”
“ฟลูต” แว่วเสียงท่วงทำนองคล้อยรับกัน

“คลาริเน็ต” ไพเราะเสียงเพียงสวรรค์
ทรงรังสรรค์บทเพลงบรรเลงกานท์

ดนตรีไทย จังหวะ กระทบระนาด
อนุรักษ์ดนตรีไทยให้ยืนนาน

วงปี่พาทย์ นาฏกรรมนำสืบสาน
ทรงเชี่ยวชาญงานศิลป์เทิดถิ่นไทย

พระราชนิพนธ์บทเพลงบรรเลงแว่ว
ท่วงทำนองเสียงเสนาะเพราะจับใจ

แสนเพริศแพรวเพราะพริ้งยิ่งสไล
ยินคราใด เคลิ้มภวังค์ดังต้องมนต์

“ชะตาชีวิต” ลิขิตกรรมนำชีวิต
“สายฝน” พรำฉ่ำเย็นเป็นมงคล

รู้ถูกผิด ละบาป อापฤศ
ชุบชีพนมน์ พิชพันธุ์ธัญกรรม

“ยามเย็น” แสงอ่อนพลิ้ววิ้วเรือ
พระราชนิพนธ์ซาบซึ้ง ตรึงใจจำ

สีลัมเจือภาณุมาศ ราษฎร์ชื่นจำ
บทเพลงนำดุริยะจินตนา

พระราชนิพนธ์หนังสือสรรค์สร้าง
“ติโต” สร้างจิตสำนึกตริทุกครา

เป็นแบบอย่างวรรณกรรมล้ำเลิศคุณค่า
เพื่อประชาธิปไตยใช้เผด็จการ

“นายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ”
“พระมหาชนก” ปกภิบาล

เรียงวาทะเรื่องราวควรกล่าวขาน
จงกล้าหาญ อดทนพันมองภัย

อัจฉริยะภาพศิลปินแห่งศิลปศาสตร์
กล้องสะพายคล้องคอก้าวต่อไป

ทรงสามารถทุกแขนงส่องแสงไส
ฉายป่าเขาแนวไพรไฉไลดังงาม

ทั้งภาพวาดเขียนสีเส้นตึเล็ค
วรรณศิลป์ศิลปกรรมล้ำลือชื่อนาม

ทรงก่อเกิดงานศิลป์ถิ่นสยาม
ทั่วเขตคาม น้อมมนะ สดุดี

ธ ปลุกฝังจิตศิลป์ ถวิลวัตร
วรรณศิลป์ก่อปรเกื้อเพื่อชีวิ

วางแนวจัดวัฒนธรรมทุกถิ่นที่
ราชภู่สุชี พ้อหลวงทรงห่วงใย

สมเด็จพระภัทรมหาราช
อัครศิลปิน ปิ่นไผท

คือเอกปราชญ์ศิลปกรรม นำสุกใส
ตรึงดวงใจราชภู่ขึ้นยั้งยืนนาน

กาญจนาภิเษก เอกกษัตริย์
ประชาชนน้อม ดวงมนัสศิระกราน

หาลิบริชพรรษา พาสุขศานต์
พระภูบาลขอจงทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า **เด็กหญิงอาภาพร วรรณสุนธยา** ม.๓/๑

โรงเรียนปากเกร็ด จ.นนทบุรี

“อันเนื่องมาจากปึกาญจนากิเชกสมโภช”

ซุ้มหนึ่ง “จักรแก้ว” เพ็รว์เพริศ
ประเสริฐ สมศักดิ์ อัครฐาน
เฉลิมพระบารมีภูบาล
ผู้ผ่านแผ่นดินปิ่นไผท

ซุ้มสอง “ช้างแก้ว” แก้วเกิด
เพื่อเทิดบารมียิ่งใหญ่
แห่งพระมหากษัตริย์เกรียงไกร
งามศิลป์ไทยเด่นชัด

ซุ้มสาม “ม้าแก้ว” ทั้งสอง
 แคล้วคล่องคมสันกัณฐีศวร*
 สมเป็นพาชีศรีรัฐ
 พระผู้ครองเศวตฉัตรทรงธรรม์

* กัณฐีศวร ชื่อม้าตระกูลหนึ่ง

ซุ้มสี่ “มณีแก้ว” แววจรัส
 ประภัสสรูจีส่องสีสัน
 บัวทองสองข้างสะอากรัน
 เฉิดฉั่นแสงแก้วแพรวพราว

ซุ้มห้า“นางแก้ว” แผ้วผ่อง
หงส์ทองงามเลิศเจิดฉาย
เบื่องบนพลับพลาพรรณราย
แห่งพระฤๅสายและราชินี

ซุ้มหกนั้น “ขุนคลังแก้ว”
นกวายุภักษ์แก้วนไกรศรี
ยืนเหนือ “พุดดั่ง” เงินดี
ลวดลายรูจีเจริญตา

ซุ้มเจ็ดคือ “ขุนพลแก้ว”
 คชสีห์เลิศล้ำงามสง่า
 ยืนบนกำแพงนครา
 ดุจเสนาบดีปรีชาชาญ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ บรรยายภาพ

ศึกษาศึกษาภัณฑ์
ศูนย์รวมสรรพสิ่งทางการศึกษา

69 อาคาร 9 ถนนราชดำเนินกลาง เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
 โทร. 281-7822, 282-5111 FAX : 280-3680

ภาพเครื่องราชกกุธภัณฑ์

พระมหาพิชัยมงกุฏ

พระแสงขรรค์ชัยศรี

ธารพระกรชัยพฤกษ์

พัตถาลวชิรี

พระแสงจำมรี

ฉลองพระบาทเชิงงอน

แอ็ดวานซ์ อะโกร

ผู้ผลิตกระดาษจากไม้ปลูก

ไม้รบกวนไม้ธรรมชาติ

ADVANCE AGR

ADVANCE AGRO PUBLIC COMPANY LIMITED
ต้นแบบอุตสาหกรรมกระดาษยุคใหม่

พรดีที่ปรารถนา

คำถาม :

หนูจำ

หากมีเทพธิดาสุราลัย

หนูเคยคิดปรารถนาสิ่งใดไหม

มานอกให้พรจากฟ้าห่าประการ

คำตอบ :

ประการแรกหนูขอเมตตาจิต

พ่อแม่ญาติเมตตาพาสราญ

ประการที่สองนั้นขอปัญญา

รู้ละชั่ว ทำสิ่งดีมีคุณนุก

ประการสามนั้นขอขอโมตริ

ยามทุกข์สุขหันหน้าปรึกษา

ประการสี่สำคัญยังสิ่งแวดล้อม

ปวงประชาช่วยรักษาปายินยง

ประการห้าผู้นำดีศรีประเทศ

มุ่งเทิดชาติศาสน์กษัตริย์ยิ่งชีวิต

หนูขอพรห้าประการดังขานไข

พรทั้งห้าประการนี้จงจริง

เพื่อขึ้นชูชีวิตให้สุขคนดัด

ครูอาจารย์เมตตาอารีรัก

เพื่อศึกษาความรู้ชูศรีศักดิ์

รู้พิทักษ์คุณธรรมนำชีวัน

ให้ได้มิตรที่ดีมีสุขสันต์

รักษาสายสัมพันธ์ให้มั่นคง

ให้มีพร้อมปาวารที่ประสงค์

อีกเสริมส่งเมืองสะอาดปราศมลพิษ

ผู้มีเจตน์จำนงสุจริต

ไทยทั่วทิศสามัคคีมีพลัง

ขอเทพดลพรชัยให้สมหวัง

หนูขอตั้งจิตขอบขอบคุณเอย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ)

ปรารถนา

นิตยา จรูญผลฐิติ

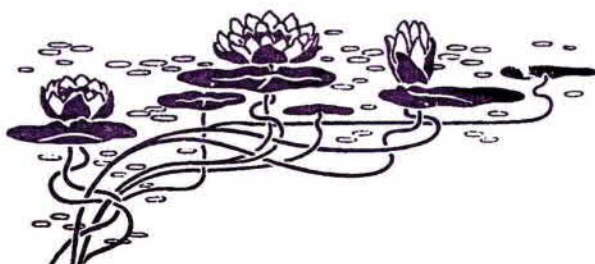
ปรารถนา “ความดี” มีประโยชน์
 งดเรื่องโกรธ งดโทษกัน งดหวั่นไหว
 พร้อมเอื้อเพื่อเผื่อแผ่แก่ใครใคร
 ความดีจะเกิดในหัวใจตน

ปรารถนา “ความรู้” เร่งค้นคว้า
 หมั่นศึกษาต่อเติมเพื่อเพิ่มผล
 นำไปใช้พัฒนาค่าของคน
 เพียรฝึกฝนเป็นประจำจนชำนาญ

ปรารถนา “ความรัก” จงรับรู้
 แม้ว่ายอยู่ไกลใครใจประสาน
 มีกิริยาทำที่ที่ขึ้นบาน
 พุดอ่อนหวานทุกครั้งฟังสบาย

ปรารถนา “ความสำเร็จ” เสริมสมหวัง
 ต้องระวังพลังพลาดอาจเสียหาย
 ใช้สติตรองให้ดีเพื่อคลี่คลาย
 อุปสรรคจักสลายด้วยปัญญา

ปรารถนา “สิ่งใด” ให้บากบั่น
 คิดสร้างสรรค์อย่างอดทนเพื่อค้นคว้า
 ใช้ไหวพริบตามถนัดเพื่อพัฒนา
 จึงได้สมปรารถนาทุกประการ

เมืองไทยนี้ดี

ศรียะ สุริยะ

หลายคน คงจำได้ว่า ข้อความ “เมืองไทยนี้ดี” นี้ มาจากศิลาจารึก ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช

ถึงแม้จะสั้น แต่มีความหมายลึกซึ้ง ใช้ได้ตลอดกาลไม่ล้าสมัย เพราะเป็นดังนั้นทุกสมัย

ข้อความที่ว่า “เมืองไทยนี้ดี ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” เป็นข้อความสนับสนุนคำว่า “ดี” คือมีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์

ความต่อไป บรรยายถึงเสรีภาพของพลเมือง ในการค้าขายสินค้าหลายประเภทและไม่ต้องเสียภาษี ฯลฯ เป็นข้อความสนับสนุน คำว่า “ดี” คือมีกฎหมายคุ้มครองผู้ประกอบการอาชีพ

นอกจากนี้ยังมีเรื่อง “ดี ๆ” อีกหลายประการ ผู้ใดสนใจควรไปศึกษาเพิ่มเติม ช่วงเวลากว่า ๗๐๐ ปี ที่ผ่านไป “เมืองไทยนี้ก็ยังคงอยู่” ถึงแม้เรื่องดี ๆ แบบโบราณจะเปลี่ยนไป แต่ก็มีสิ่งดีใหม่ ๆ เข้ามาแทน ทำให้คนไทยมีความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นเป็นคนไทย

เมื่อประมาณ ๑๐๐ ปี มาแล้ว นับตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ (พ.ศ. ๒๓๖๗ - ๒๓๙๔) พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ (พ.ศ. ๒๓๙๔ - ๒๔๑๑) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ (พ.ศ. ๒๔๑๑ - ๒๔๕๓) เป็นช่วงเวลาที่ประเทศมหาอำนาจชาวยุโรปแสวงหาอาณานิคมในทวีปเอเชีย ประเทศใหญ่น้อยต่างต้องประสบเคราะห์กรรมตกเป็นเมืองขึ้น เช่น อินเดีย พม่า ลาว มาเลเซีย กัมพูชา เวียดนาม อินโดนีเซีย ฯลฯ

ยกเว้น ประเทศไทยเป็นประเทศเดียวที่รักษาเอกราชได้

ถึงแม้จะมีข้อวิจารณ์ต่าง ๆ นานา แล้ว นักวิชาการและนักการเมืองชาวต่างประเทศมีความเห็นตรงกันว่าทั้งนี้เนื่องจากการเตรียมรับสถานการณ์ล่วงหน้าของ

พระมหากษัตริย์ไทย ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นต้นมา

พระมหากษัตริย์ไทยทรงรอบรู้การณโกล ทรงคาดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ดังนั้น พระองค์จึงทรงเตรียมการพัฒนาคนไทยให้รู้วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวตะวันตก โดยต้องเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการเจรจา ค้าขาย และการสมาคม ให้อยู่ในฐานะเท่าเทียมกัน

คนไทยไม่รังเกียจคนต่างศาสนา ซึ่งเป็นที่พอใจของนักบวชและผู้สอนศาสนา คริสต์ ต่างก็นำคณะเข้ามาตั้งโรงเรียน โรงพยาบาล และโรงพิมพ์ คนไทยยินดีรับบริการ และเคารพนับถือบุคคลผู้เป็นครูให้ความรู้ในวิชาการ

พระมหากษัตริย์ไทยทรงอุปถัมภ์ศาสนาทุกศาสนา และยังพระราชทาน เสรีภาพให้คนไทยเลือกนับถือศาสนาได้ตามความพอใจ คนต่างชาติจึงยกย่องสรรเสริญ พระมหากษัตริย์ไทยยิ่งนัก

คนไทย ไม่แบ่งแยกกลุ่มผู้นับถือศาสนาต่างกันในพรรคการเมือง

เมืองไทยนี้ดีเพราะมีสถาบันพระมหากษัตริย์

เพื่อนบ้านไทยหลายประเทศเลื่อมล้นสถาบันพระมหากษัตริย์ จะทุกข์สุขอย่างไร เราก็ทราบกันอยู่แล้ว

คนไทยยังเคารพพระมหากษัตริย์ เพราะทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อพสกนิกร อย่างล้นพ้นตลอดมาทุกพระองค์

พระมหากษัตริย์พระองค์ปัจจุบัน ทรงเป็นบิดาของคนทั้งชาติ ทรงรับรู้ความทุกข์ สุขเดือดร้อนทุกประการ เช่น เรื่องน้ำ กล่าวคือ น้ำมาก น้ำน้อย น้ำท่วม น้ำไม่มี ฝนไม่ตก สะพานและถนนไม่เพียงพอ ความยากจน เจ็บไข้ ชัดชองเรื่องทำมาหากิน ฯลฯ พระองค์ทรงแก้ไขด้วยพระองค์เองอย่างรีบด่วน แม้แต่บางครั้งทรงพระประชวรประทับ อยู่ในโรงพยาบาล ก็ไม่ทรงหยุดยั้งพระราชภาระ

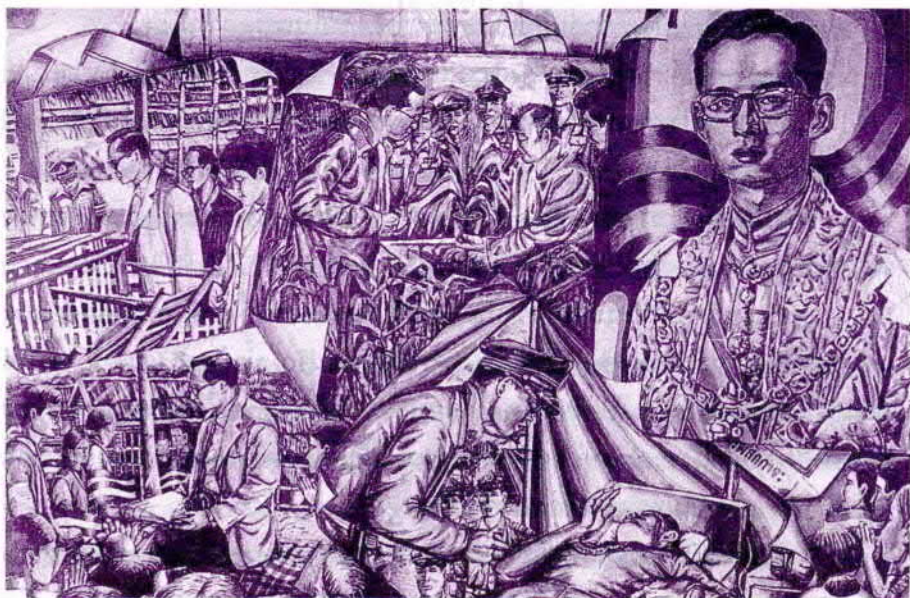
เมื่ออุบัติเหตุร้ายแรงใดๆ เกิดขึ้น พระองค์จะพระราชทานของใช้และความช่วยเหลือ ไปถึงประชาชนโดยด่วน โดยมีคณะบุคคลในนามมูลนิธิราชประชานุเคราะห์นำไป

น้ำท่วมใหญ่ พ.ศ. ๒๕๓๙ พระองค์ทรงงานช่วยราษฎรในเวลากลางวัน ส่วน เวลากลางคืนเสด็จไปทรงช่วยราษฎรด้วยพระองค์เอง นอกจากนี้ยังทรงตั้งโครงการ ป้องกันน้ำท่วมซึ่งอาจมีมาอีก เรียกว่าโครงการ “แก้มลิง” นอกจากพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวแล้ว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และพระราชนัดดา ทรงพระเมตตาสงเคราะห์แก้ไขความทุกข์ยากของประชาชนตลอดเวลา

เมืองไทยนี้ดี เพราะมีสถาบันพระมหากษัตริย์ คนไทยมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงคุ้มครองราษฎรประดุจบิดาคู่ครองบุตร นอกจากนี้ยังทรงห่วงใยในด้านศีลธรรม จึงพระราชทานข้อธรรมะเพื่อเป็นหลักการดำเนินชีวิตแก่บุคคลทุกระดับ ทุกโอกาสที่ทรงทำได้ พระมหากษัตริย์คุณมีมากล้นสุดพรรณนา การตั้งใจประพฤติตนเป็นคนดีมีศีลธรรมเท่านั้น จึงจะเป็นการสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณที่งดงามที่สุด

ศรีนาถ สุริยะ

ภาพโดย นายสุเทพ เสงกุล อายุ ๑๗ ปี

ลูกรัก

รสา วงศ์ยังอยู่

ที่บ้านพัก

๒๔ กันยายน ๒๕๓๙

ลูกที่รักทั้งสองของแม่

จดหมายของลูกทั้งสองฉบับแม่ได้รับแล้ว ชอบใจลูกมาก ดีใจที่ทุกคนสบายดี รวมทั้งคุณตา คุณยายด้วย ลูกเล่ามาหลายเรื่อง ทำให้แม่คลายความวิตก เพราะลูกมีความอบอุ่นเหมือนอยู่กับพ่อแม่

ลูกตื่นแต่เช้าตรู่ทุกวัน ชวนกันออกกำลังกายดัดตนท่ามกลางอากาศบริสุทธิ์สดชื่นอย่างนี้แหละดี ร่างกายจะได้แข็งแรง จิตใจแจ่มใส รูปร่างก็จะได้สวยงามสมสัดส่วน เมื่อพักผ่อนสักครู่แล้ว ก็ทบทวนวิชาให้เข้าใจแจ่มแจ้ง และท่องจำในบางเรื่อง แม้ว่าลูกช่างดูแลตนเองได้ดีแท้ แม่สบายใจจริง ๆ ลูกไปโรงเรียนพร้อมกันกลับพร้อมกัน ใครต้องซ้อมกีฬาหรือมีกิจกรรมพิเศษก็คอยกัน

อ่านหนังสือไปพลางๆ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ดีแล้วลูก ลูกเป็นผู้ชายต้องคอยดูแลคุ้มครองน้องหญิง สมัยนี้มีอันตรายเกิดกับเด็กหลายอย่าง ลูกต้องคอยฟังเหตุการณ์ไว้เป็นการระวังตัว เชื่อฟังคำตักเตือนของคุณครูและผู้ใหญ่ เช่นนี้แม่ค่อยหายห่วง

วันหยุดลูกก็ช่วยกันซักผ้าเอง ช่วยคุณตาคุณยายต้มน้ำ ช่วยคุณยายทำอาหาร ดีแล้วลูก รู้จักรับผิดชอบ ทุกคนมีหน้าที่ต้องทำทั้งนั้นแหละ ความอดทนตั้งใจยันหมั่นเพียรทำการงานต่างๆ นี่แหละ อนาคตของลูกจะได้มั่นคง แล้วอีกอย่างหนึ่งก็เท่ากับลูกปลูกฝังนิสัยตนเองให้รักการทำงาน ผู้ใหญ่ก็จะเอ็นดูลูกด้วยอ้อ ตอนที่ลูกซักเสื้อผ้านั้นผงซักฟอกส่วนใหญ่มีสารฟอสเฟตผสมอยู่บ้าง ทำให้เสื้อผ้าขาวสะอาด ตอนที่ซักครั้งที่ ๒ หรือ ที่ ๓ สารนี้จะเจือจางลง ลูกใช้รดน้ำต้นไม้ได้นะ เป็นการช่วยประหยัดน้ำได้อีกทางหนึ่งเหมือนกัน

ตอนที่ลูกเล่าว่าได้ช่วยคุณยายออกไปซื้อของหลายอย่างที่ร้านหน้าปากซอยได้รับเงินทอนแล้วปรากฏว่าเกินมา ๑๐ บาท แล้วลูกรับนำไปคืน ไมโลบอกอยากได้ของคนอื่นเมื่อมีโอกาส คุณยายชมว่าเป็นเด็กดีมีความซื่อสัตย์สุจริตไม่คิดโกงใคร ความซื่อสัตย์สุจริตนี้แหละเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เมื่อโตขึ้นก็จะเป็นคนดีมีชีวิตที่สะอาด ปราศจากคนรังเกียจ มีแต่ความเจริญ ใครๆ ก็พากันยกย่องสรรเสริญ แต่คุณยายก็ติงว่า ต่อไปควรต้องรอบคอบทบทวนดูให้ถูกต้องก่อนจะได้ไม่เสียเวลา คุณยายยังย้ำว่าให้มีศรัทธามั่นคงในการทำความดี ชีวิตจะมีคุณค่ายิ่ง ลูกต้องจำไว้นะ แม่รู้สึกปิติยินดีเหลือเกินลูก

เมื่อลูกช่วยเหลือคุณตาพรวนดินใส่ปุ๋ยรดน้ำต้นไม้เสมอๆ มันก็เจริญงอกงามดี ต้นไม้สีเขียวชุ่ม ดอกไม้สีต่างๆ งามสดใส ดอกแก้วส่งกลิ่นหอมไกล ดอกเฟื่องฟ้าสีขาว สีชมพู สีสดต้องแสงแดดสายลม ดวงามไสว จิตใจลูกก็เบิกบาน แม่ก็พลอยชื่นชมชื่นใจไปกับลูกด้วย แล้ววันหนึ่งคุณตาก็ให้ลูกๆ ช่วยกันนำกล้วยน้ำว้า พริกขี้หนู มะเขือ มะอึก ใบแมงลัก ใบมะกรูด ใบตำลึง ยอดกระถิน หัวปลี เหล่านี้ที่ปลูกไว้ปลอดสารพิษ จัดลงกระเช้า แล้วชวนกันเดินไปเยี่ยมผู้สูงอายุที่อยู่บ้านเลยเข้าไปในซอย เขาเคยเป็นช่างไม้ฝีมือดี มีความ

รู้เรื่องบ้านไทย ถูกอัยยาคัยกับคุณตา คุยกันเฟลิดเฟลิน ลูกๆ พลอยได้รับความรู้ใหม่ๆ หลายอย่าง นี่แหละการแบ่งปันเชื้อเพื่อเชื้อเผ่ากันด้วยความเต็มใจ แม้เป็นของเล็กน้อยก็ทำให้เกิดความยินดีทั้งผู้ให้และผู้รับ ตามที่ลูกๆ ได้สังเกตเห็นนั่นแหละ

น้องเล่าว่าคุณยายนั้นรักภาษาไทยมาก ท่านว่าเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ ใช้สำหรับสื่อสารแสดงความคิดเห็น แล้วยังเป็นสิ่งงดงามทางวรรณคดีอีก เราต้องช่วยกันรักษาไว้ให้ดีทีเดียว สำนวนไทยเราก็ใช้คำคล้องจองน่าฟังจำได้ง่าย ท่านยกภาษิตบ้างคำพังเพยบ้างให้ฟัง น้องรีบจดไว้นั้นดีแล้ว เมื่อไปพบเห็นที่อื่นอีกก็จดเพิ่มเติมไว้ พร้อมทั้งความหมายด้วย ถือเป็นข้อคิดเป็นแนวทางที่ควรจดจำไว้ เป็นเครื่องเตือนใจให้เรารู้จักผิดชอบชั่วดี สิ่งใดของไทยเราที่ดีมีคุณค่า เราก็ย่อมปรารถนาให้ดำรงอยู่ต่อไป จริงหรือไม่ล่ะลูก

แม่พอใจอย่างยิ่งที่ลูกสนใจอ่านวรรณกรรมเยาวชนทั้งร้อยแก้วร้อยกรอง อยู่เสมอ นับว่าลูกมีนิสัยรักการอ่าน การอ่านนี้แหละใช้เป็นเครื่องมือได้จนตลอดชีวิตนะลูก ใช้ในการศึกษาค้นคว้าความรู้ นำมาปรับปรุงคุณภาพชีวิตของเราให้ดีขึ้น ทั้งยังได้รับความสนุกสนาน เป็นการประเทืองอารมณ์ เมื่อลูกมีเวลาก็เลือกอ่านไปเรื่อย ๆ หลาย ๆ ประเภท ความรู้ก็จะแตกฉาน เกิดสติปัญญา ความคิดก็กว้างไกล รู้จักใช้วิจารณญาณ ทำอะไรได้ถูกต้องไม่หลงผิด คิดทำประโยชน์ทดแทนคุณแก่ชาติบ้านเมือง ให้รุ่งเรืองเจริญก้าวหน้าต่อไปไม่หยุดยั้ง ใจล่ะลูก

อีกเรื่องหนึ่งที่แม่เองก็รู้สึกตื้นตันใจเช่นเดียวกับลูกๆ เหมือนกัน ก็ตอนที่ คุณยายร้องเพลงกล่อมเด็ก ที่ท่านเคยร้องกล่อมแม่เมื่อยังเล็กอยู่นั้น ลูกว่าเสียงท่านยังเจื้อยแจ้วจับใจจริงๆ เมื่อร้องก็ใช้คำง่ายๆ แสดงความเชื้ออาทรของแม่ที่มีต่อลูก น้องนั้นถึงกับน้ำตาคลอ ที่จริงคุณยายท่านมีเมตตาปราณี จิตใจอ่อนโยน ไม่เคยดุดำ เพียงว่ากล่าวสั่งสอนชี้แจงให้เข้าใจเหตุผลเมื่อแม่ทำผิดพลาด แม่ทั้งรักทั้งเกรงท่านเหลือเกิน ระลึกถึงพระคุณของท่านอยู่เสมอ

เมื่อวันเกิดคุณตา ลูกทั้งสองไปกราบท่าน แล้วท่านให้สิ่งที่มีคุณค่าแก่ลูก

โดยเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของท่านให้ฟังหลายเรื่อง ในการคบเพื่อน ชีวิตที่ต้องสู้ แล้วก็เรื่องความกตัญญูตเวที ทำให้ลูกซึ่งในพระคุณของพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด รู้คุณครูบาอาจารย์ผู้สั่งสอนอบรมบ่มนิสัยศิษย์ รวมทั้งผู้ให้การพึ่งพาอุปการะด้วย แล้วพยายามหาโอกาสทดแทนตอบสนองพระคุณท่านตลอดเวลา ถูกแล้วที่ท่านว่าความกตัญญูตเวทีเป็นเรื่องที่ต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง จึงขอให้ลูกไปค้นคว้าหาความรู้มาเล่าสู่กันฟังภายหลัง แล้วลูกก็ปฏิบัติตามเข้าไปใช้บริการห้องสมุด ลูกเลือกเรื่อง “สิริสาเนื้อทอง” นื่องเลือก “ลูกหงส์กตัญญู” อันเป็นเรื่องที่แสดงว่าทั้งคนและสัตว์รู้จักบุญคุณของพ่อแม่ มีจิตใจสูงและเป็นที่ไว้วางใจ คิดหาทางทดแทนพระคุณของพ่อแม่อยู่เสมอ ยามท่านแก่เฒ่าก็มีได้ทอดทิ้ง ในที่สุดชีวิตก็ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง หนังสือทั้งสองเล่มนี้ลูกว่าได้รับรางวัลชมเชยจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติด้วย แม้จึงอยากให้ลูก ๆ ช่วยแนะนำให้เพื่อน ๆ อ่านด้วยนะลูกนะ

ลูกเอ๋ย แม่สบายใจแล้ว ที่ลูกมีความสุขกายสบายใจ มีความอบอุ่นอยู่กับคุณตาคุณยาย ท่านทั้งสองรักและเอ็นดูลูกมาก เต็มใจช่วยรับภาระเลี้ยงดู จัดหาอาหารที่มีคุณค่า ลูกจึงมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์อึดเอบ ดูแลให้ลูกได้พักผ่อนหย่อนใจเพียงพอ ให้ทำการงานได้อย่างอิสระ ทั้งยังอบรมถ่ายทอดความรู้ แล้วลูกก็ยังเป็นที่รักของคุณครูอีก กับเพื่อน ๆ ก็เข้ากันได้ดีสามัคคีกลมเกลียวกัน วัยเด็กนี้แหละเป็นวัยประเสริฐสุดสำหรับการศึกษาล่าเรียน อันวิชาความรู้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการทำงานเลี้ยงชีพในอนาคต ขอลูกจงตั้งใจเรียนให้เต็มกำลังความสามารถ เรียนให้รู้ดี เรียนให้สำเร็จ พ่อแม่เป็นกำลังใจให้ลูกเต็มที่ อดส่ำห์หมั่นเพียรค้นคว้าใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ ๆ ลูกจะเป็นคนเฉลียวฉลาด รู้จักคิดตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้ถูกต้อง เป็นคนมีเหตุผลประพฤติตนเป็นคนดีมีวินัยตลอดไปอย่างเข้มแข็ง

ลูกทั้งสองเป็นที่รักและเป็นความหวังของพ่อแม่ ลูกต้องไม่ลืมว่า ลูกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นทรัพยากรบุคคลของชาติ ชาติไทยต้องมั่นคงต้องก้าวหน้าอนาคตของชาติขึ้นอยู่กับคุณภาพเยาวชนนั้นแหละ ลูกจึงต้องพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

พ่อแม่จะติดตามดูความเจริญของลูกอยู่เสมอเช่นกัน และจะปลอบปลื้มอย่างสุดหัวใจ ทั้งจะภูมิใจในความสำเร็จของลูก เมื่อลูกทั้งสองเป็นคนดีสมปรารถนาของพ่อแม่

รักลูกตั้งดวงใจ แม่

เด็กไทยในวันนี้ คือผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า

หากหมั่นศึกษาด้วยการอ่าน

กรองแก้ว เงินศรี

“เด็กในวันนี้ คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” เป็นคำกล่าวที่พวกเราทุกคนได้ยิน ได้ฟังมานานแล้ว ไม่มีใครปฏิเสธได้ การปลูกฝัง ความคิด ค่านิยมต่าง ๆ ให้กับเด็ก เป็นไปตามยุคตามสมัย การให้ความสำคัญสำหรับเด็ก ๆ นั้น มีการจัดงานวันเด็กให้ การจัดมีกิจกรรมมากมายหลากหลาย ให้เด็ก ๆ ได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลินในทุกพื้นที่แตกต่างกันออกไป แม้ในชนบทการจัดงานวันเด็กก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจาก ชุมชนโดยทั่วไป

ชุมชนในชนบทส่วนใหญ่มีแหล่งความรู้ ชาวสาร ข้อมูลของหมู่บ้าน ได้แก่ ห้องสมุด ที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน หอกระจายข่าว ซึ่งปัจจุบันนี้มีเพิ่มมากขึ้น และมีอยู่โดยทั่วไป ชุมชนเหล่านี้ได้ให้ความสำคัญต่อเด็กมากขึ้น โดยร่วมกันจัดกิจกรรมวันเด็ก ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้เด็ก ๆ ในหมู่บ้านได้ตระหนักถึงความสำคัญของตนเอง ใน การที่จะดำรงชีวิตให้เป็นคนดีในวันข้างหน้า กิจกรรมที่จัดส่วนใหญ่จะเป็นการเล่น ร่วมกัน เช่น ร้องเพลง เล่นกีฬา และรับประทานอาหารร่วมกัน บางแห่งมีการจัด กิจกรรมการอ่าน เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้เกิดในชุมชนของตนเองด้วย

การอ่านโดยปกติแล้ว ผู้อ่านเป็นผู้ได้ประโยชน์ คือ ได้รับความรู้ เมื่อเราฝึก ตัวเราเองให้เป็นคนมีนิสัยรักการอ่านแล้ว ก็จะมีนิสัยในการศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ การอ่านหนังสือช่วยให้รู้ในสิ่งที่ไม่รู้ ช่วยให้เป็นคนมีความคิดก้าวหน้า ทันสมัย ทันเหตุการณ์ การอ่านทำให้เป็นคนกว้าง ทันโลก ประเทศชาติที่มีประชาชนมี นิสัยรักการอ่านแล้ว จะช่วยให้ประสบความสำเร็จอย่างดีในการพัฒนาประเทศ ดังคำกล่าวที่ว่า

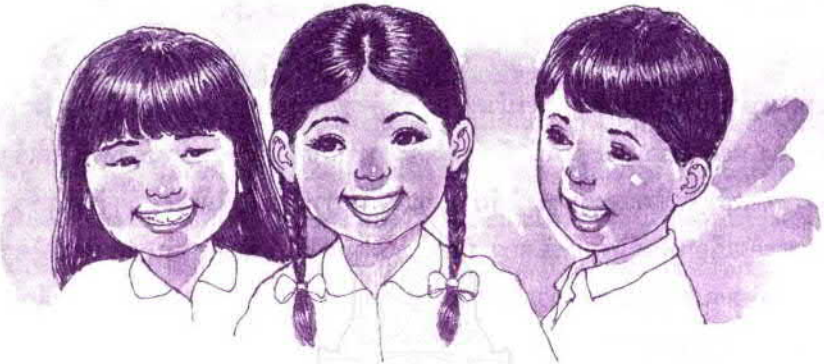
“อ่านดี อ่านไว้ ช่วยให้ชีวิตพัฒนา”

แหล่งความรู้ข่าวสารข้อมูลของหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นห้องสมุดหรือที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน นอกจากเป็นศูนย์กลางการศึกษาค้นคว้าแล้ว ยังเป็นศูนย์รวมในการจัดกิจกรรมทางการศึกษาในชุมชน ที่ทำให้คนในชุมชนสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น การจัดกิจกรรมส่งเสริมอาชีพเพราะการประกอบอาชีพทุกอาชีพ หรือการทำธุรกิจทุกวันนี้ ข้อมูล ข่าวสาร ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้ประกอบการอาชีพประสบความสำเร็จในการทำงาน การศึกษาหาความรู้ จากการอ่านหนังสือ จุลสาร วารสารตำราต่างๆ การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือแม้แต่การอ่านหนังสือพิมพ์ แล้วนำความรู้ที่ได้จากการอ่านนั้น มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม ตัวอย่างเช่น นายบุญ เยวชนบ้านอังโตน ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมอาชีพของชุมชน ได้นำความรู้เรื่องการเลี้ยงไก่ได้อย่างถูกต้องวิธีตามขั้นตอน ตั้งแต่การคัดเลือกพันธุ์ไก่ การฉีดยา หยอดตา แทะปีกไก่เพื่อป้องกันโรค การให้อาหารให้น้ำ ตลอดจนการดูแลทำความสะอาดโรงเรือน ผลที่ได้จากการเลี้ยงโดยการศึกษาหาความรู้ ทำให้ไก่ไม่ตาย โตเร็ว น้ำหนักดี และขายได้ราคา

เมื่อเด็ก ๆ และเยาวชน ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของการศึกษาหาความรู้ และมองเห็นคุณค่าของการอ่านหนังสือแล้ว อนาคตของเมืองไทยคงเจริญก้าวหน้าแน่นอน สมดังคำขวัญที่ว่า “เด็กในวันนี้ คือผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า”

สมปรารถนา

โดย..สรรพพร แดงสกุล

ฉันชื่อ “สมปรารถนา” หลายคนบอกว่าชื่อนี้เพราะจึ้งเลย เรียบๆ ตรงไปตรงมาเข้าใจง่าย ไม่ต้องเปิดพจนานุกรมเพื่อหาความหมาย คุณพ่อคุณแม่ท่านตั้งให้ด้วยเหตุผลว่า

“พ่อกับแม่ แต่งงานกันมา ๑๐ ปี ถึงได้มีหนู หลังจากที่ได้พยายามทุกวิถีทางเพื่อจะมีลูก เราไปหาหมอ บันบานศาลกล่าวดอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถือศีลกินเจแต่ก็ไม่มีลูกสักที คิดว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสมีลูกไว้ชื่นชมเหมือนคนอื่น ๆ เขา แต่จู่ๆ คุณแม่ก็ตั้งท้องและคลอดลูกออกมาเป็นเด็กผู้หญิง ผมหยักศก แก้มย้วย จมูกโด่ง ผิวพรรณสดใส ใครๆ ก็ชมว่าน่ารัก สมกับที่พ่อแม่รอคอยมานาน เราเลยตั้งชื่อลูกว่า เด็กหญิงสมปรารถนา...”

แล้วฉันก็เป็นลูกที่ดีสนใจปราชญ์ของคุณพ่อคุณแม่ทุกอย่าง ฉันเรียนเก่ง สอบได้ที่ ๑ ตลอดมา เล่นกีฬาก็ไม่เคยเป็นรองใคร เวลามีนงานโรงเรียนฉันก็ได้แสดงอยู่แถวหน้าสุด เพราะฉันสวยและแสดงได้ดีกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ

ตอนเช้าเวลาไปโรงเรียน คุณพ่อขับรถเก๋งคันโก้ไปจอดเทียบถึงหน้าประตูโรงเรียน ฉันจะค่อยๆ ก้าวเท้าที่สวมรองเท้าขัดมันปลาลงมาจากรถ ผมเปียสองข้างดำไว้เรียบตึง เพื่อนนักเรียนชาวสโลวาเกียรีบ พร้อมด้วยกระเป๋าหนังสือ กระตึกน้ำรูปร่างแปลกตาที่คุณแม่ซื้อมาฝากจากต่างประเทศ พอตกบ้ายโรงเรียนเลิก คุณแม่ก็ขับรถสปอร์ตสีแดงคันสวยของคุณแม่มารับ แล้วพาฉันไปทานไอศกรีม พร้อมกับซื้อของเล่น เสื้อผ้า หนังสือ และทุกอย่างตามที่ต้องการ ฉันจึงมีของเล่นใหม่ๆ ราคาแพงไปทอดใครๆ อยู่เสมอ

เกิดเป็น “สมปรารถนา” นี่ช่างมีความสุขเสียจริง ใครๆ ก็พากันอิจฉาเพราะเขาไม่มีอย่างที่ผมมี ไม่เก่งเท่าฉัน ไม่สวยแล้วก็ไม่รวยอย่างฉัน แต่ช่างเถอะ ฉันไม่สนใจหรอก ฉันไม่จำเป็นต้องยุ่งเกี่ยวกับใคร ฉันมีความสุขอยู่ในโลกของฉัน มีของเล่นดีๆ ขนมอบ่อยๆ มีคุณพ่อ คุณแม่ ที่รักและตามใจฉันเท่านี้ก็พอ...

“สมปรารถนา..สมปรารถนา..” เอ๊ะ ใครนะมาร้องเรียกอยู่ได้นำรำคาญจริง อ้อ ยายวิริยาหน้าชื่อบื้อนี่เอง

“วิริยา” เป็นเพื่อนที่เรียนห้องเดียวกับฉัน เธอตัวดำป็นอมแห่งยังกับเด็กขาดอาหาร ตัดผมสั้นเต๋อจนเห็นหนัง ฟันหน้าสองซี่ใหญ่เหมือนจอบขุดดิน เสื้อกระโปรงที่ใส่มาโรงเรียนทั้งหลายทั้งเก่า สงสัยคงจะใส่ต่อจากพี่สาวของเธอ นอกจากจะหน้าตาซีเหว่ เรียนไม่เก่งแล้วเธอยังจนด้วย เพราะบ้านเธออยู่ในซอยเดียวกัน ฉันเคยเห็นวิเรียนรอรดแม่ที่ป้ายหน้าปากซอยกับแม่ของเธอทุกวัน ฉันจึงไม่อยากจะยุ่งกับเธอนัก

“เรียกทำไม ไม่เห็นหรือว่าฉันกำลังใช้ความคิด” ฉันสะบัดเสียงหัวนๆ ออกไปพร้อมกับแสดงสีหน้าและแววตาไม่พอใจอย่างเปิดเผย โดยไม่สนใจว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร

“ขอโทษนะ เราเห็นเธอนั่งอยู่คนเดียว กลัวจะเหงา ไปเล่นด้วยกันมั้ยล่ะ เราเล่นต้องอยู่กับเพื่อนๆ ตรงสนามทางโน้นสนุกดีนะ” วิริยาทำทางหงอยไปถนัดคงรู้สึกเสียหน้าที่ถูกฉันตวาดเอา แต่ฉันกลับรู้สึกสะใจ ก็ในเมื่อฉันรำคาญไม่อยากยุ่งเกี่ยว ไม่อยากเล่นกับพวกกระจองอ้อยยายวิริยาและเด็กคนอื่น ๆ ทำไมฉันจึงต้องใส่ใจกับความรู้สึกของเขาด้วยล่ะ ฉันเลยตอบกลับไปอย่างไม่มีเยื่อใยว่า

“ไม่ละ เล่นอะไรก็ไม่รู้ เดียวเสื้อผ้าฉันสกปรกหมด เจริญเธอไปกระโดดโลดเต้นกับพวกของเธอเถอะ ฉันเล่นเกมคนเดียวสนุกกว่า”

“ตามใจ” วิชาพูด พร้อมกับเดินกลับไปทีกลุ่มของเธอ ฉันได้ยินเสียงเด็กบางคนพูดว่า “เห็นมั๊ย ฉันบอกแล้วว่าอย่าไปยุ่งกับยายสมปรารถนา นิสัยไม่ดี หยิ่งจะตายไป พวกเราไม่อยากเล่นกับยายนี้หรอก”

ฉันก็ไม่เห็นอยากจะทำอะไรเกี่ยวกับใครเลย ฉันทำการบ้านคนเดียวได้ไม่ต้องถามใคร ฉันมีขนมอร่อยๆ ทานเยอะแยะไม่ต้องแบ่งให้ใคร ฉันมีเกมกดอันใหม่ที่คุณพ่อซื้อ มาฝากจากญี่ปุ่น มีหนังสือนิทานที่มีเสียงร้องของจิ้งจั่น แล้วก็อะไรๆ อีกสารพัดทำไมฉันจะต้องไปเล่นกับพวกเธอด้วยล่ะ

ฉันนั่งเล่นเกมกดอยู่นานเท่าไรก็ไม่รู้ มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อท้องร้องจ๊อกๆ เพราะความหิว เหลือบมองนาฬิกาบอกเวลา ๖ โมงเย็น บริเวณรอบๆ ตัวฉันเงียบเชียบท้องฟ้าเริ่มมีดมัวลง ฝนทำท่าจะตก ไม่มีเด็กๆ วิ่งเล่นอยู่ที่สนามเลย เหลือเพียงฉันนั่งอยู่คนเดียว ทำไมคุณแม่ถึงยังไม่มา.. ฉันจะต้องถูกทิ้งให้อยู่ที่โรงเรียนคนเดียวหรือนี่..ฉันจะอยู่ได้อย่างไร..

“สมปรารถนา..สมปรารถนา..” ฉันสะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงเรียกแว่วมาแต่ไกล ความกลัวแล่นเข้ามาจับขั้วหัวใจ ฉันหลับตาบิ่ เอามืออุดหูสองข้างไว้แน่น ฉันคงถูกผีหลอกแน่ๆ ใครก็ได้ช่วยฉันที ฉันเริ่มร้องไห้ อิดใจต่อมาฉันก็รู้สึกว่ามีมือมาจับที่ไหล่ฉันเขย่าเบาๆ

“สมปรารถนา เธอยังไม่กลับบ้านอีกหรือ” เสียงแหลมเล็กดังใกล้ๆ หูฉัน ฉันกลัวเหลือเกิน แต่ก็พยายามรวบรวมกำลังใจลืมตาขึ้นดูว่า “อะไร” กันแน่ ถ้าเป็นผีก็คงจะเป็นผีเด็กรุ่นเดียวกันกับฉัน น่าจะพูดจากันรู้เรื่อง แต่พอมองเห็นเต็มตา ฉันตื่นเต้นดีใจจนบอกไม่ถูก เพราะอย่างน้อยฉันก็ไม่ใช่ว่าเด็กคนสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ในโรงเรียน

เจ้าของเสียงแหลมเล็กที่ร้องเรียกชื่อฉันก็คือวิชยานั่นเอง

ฉันกอดวิชาไว้แน่น น้ำตาไหลพรู ยอมรับว่าเป็นครั้งแรกที่รู้สึกดีใจเมื่อเจอวิชา เพราะอย่างน้อยก็ต้องอยู่คนเดียว และก็ครั้งแรกที่ฉันรู้สึกถึงคุณค่าของคำว่า “เพื่อน”

เรานั่งคุยกันถึงเรื่องต่างๆ อย่างสนุกสนานจนลืมความทุกข์ความกังวลใจที่คุณแม่ยังไม่มารับสักที ทั้งๆ ที่เลยเวลาไปมากแล้ว จนกระทั่ง...

“วริยา... วริยา... แม่มาแล้วลูก ฝนตก รดติดเหลือเกิน หนูเป็นอย่างไรบ้างลูก” ในที่สุดคุณแม่ของวริยาก็ตมาถึง วริยาดีใจจนลุกขึ้นกระโดดเข้ากอดคุณแม่ ในขณะที่ฉันรู้สึกหดหู่ใจจนบอกไม่ถูก คุณแม่ของวริยามารับแล้ว ฉันคงถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่โรงเรียนคนเดียว ฉันจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มี “เพื่อน”

“คุณแม่ขา นี่สมภารภานา เพื่อนของหนูค่ะ เรานั่งรอคุณแม่มารับด้วยกันค่ะ แต่คุณแม่ของเขายังไม่มาเลยคะ เราอยู่เป็นเพื่อนเขาก่อนได้มั๊ยคะ หนูสงสารเขาไม่ อยากทิ้งให้เขานั่งอยู่คนเดียว” วริยาแสดงน้ำใจของเธอที่มีต่อฉัน ทั้งๆ ที่ขณะนั้นคำมากแล้ว และทุกคนก็ทั้งหิว ทั้งเหนื่อย ในที่สุดคุณแม่ของวริยาก็ตกลงที่จะอยู่เป็นเพื่อนฉันจนกว่าคุณแม่ของฉันจะมา รับ พร้อมกับเอาข้าวเหนียวปิ้งที่ฉันเคยคิดว่าเป็นขนมชั้น ตำราคาถูกุมมาแบ่งให้ฉันกินประทังความหิว...

นาฬิกาข้อมือของฉันบอกเวลา ๒ ทุ่ม ๕ นาที เมื่อแสงไฟหน้ารถสาดมากระทบสายตา เสียงแตรรถดังลั่น แต่ฉันกลับรู้สึกว่ามันฟังไพเราะราวกับเสียงระฆังจากสวรรค์ คุณแม่มาแล้ว ฉันลุกขึ้นคว้ากระเป๋าวิ่งไปแยกรถคุณแม่อย่างรวดเร็วด้วยความดีใจ แล้วก็ขึ้นได้ว่ายังมีวริยาและคุณแม่ของเธอที่อุดสำหั้นนั่งอยู่เป็นเพื่อนฉัน ฉันจึงหันหลังกลับพร้อมกับจูงมือวริยาให้เดินไปด้วยกัน ฉันเปิดประตูให้คุณแม่ของเธอนั่งข้างหน้า ส่วนฉันและวริยานั่งข้างหลัง ฉันแบ่งขนมที่คุณแม่ซื้อมาให้เธอกิน เรานั่งคุยกันไปตลอดทาง

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันกับวริยาไปโรงเรียนและกลับบ้านด้วยกันทุกวัน ฉันสอนการบ้าน แบ่งขนม และของเล่นให้เธอและเพื่อนคนอื่น ๆ ทุกวันนี้ฉันมีเพื่อนเล่นมากมาย ทุกคนต่างรักและชื่นชมในตัวฉัน เพราะ “สมภารภานาสวย เรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง ร่าเริงร่าเริง และที่สำคัญที่สุดคือ นิสัยดี มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อต่อทุก ๆ คน”

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ เซ็นทรัล ครบครันด้วยอุปกรณ์การเรียน...ทันสมัย

ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 541-1488, 541-1822

เยาวชนคนเก่ง

พิศวาท คะลีลวัน

“หนูรักในหลวง” คำพูดสั้นๆ ที่กลั่นมาจากหัวใจของเด็กไทยทุกคนงดงามด้วยถ้อยคำ ลึกล้ำด้วยความหมายที่ประมวลงมาจากความน้อมสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณแห่งองค์ประมุขของชาติ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในวโรกาสกาญจนาภิเษกสมโภช ฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี สถาบันและหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน จึงเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ แสดงความจงรักภักดีและถ่ายทอดความรู้สึก “หนูรักในหลวง” ด้วยกิจกรรมหลากหลาย อาทิ เช่น ภาพวาด เรียงความ สุนทรพจน์ บทร้อยกรอง ฯลฯ โดยสื่อมวลชนได้เผยแพร่ผลงานของเด็ก ๆ มาอย่างต่อเนื่อง

“ถ้าประชาชนไม่ทั้งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทั้งประชาชนได้อย่างไร”

เป็นกระแสพระราชดำรัสที่กังวานอยู่ในหัวใจน้อยๆ ของเด็กหญิงอภาพร วรรณสุนธยานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เธอเฝ้าติดตามข่าวพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จากโทรทัศน์ มาโดยตลอด “ทรงเป็นพ่อของคนทั้งประเทศ ทรงทำทุกอย่างเพื่อให้คนทั้งประเทศมีความสุข ดีใจมากที่ได้เกิดเป็นคนไทย คนชาติไหนๆ ก็ไม่โชคดีเท่าคนไทย” สำนักแห่งพระมหากษัตริย์คุณของผู้เกิดและเติบโตบนผืนแผ่นดินไทยเพียง ๑๔ ปีนี้ มีอาจเก็บไว้เหนือดวงใจดวงเดียวของเธอได้ อภาพรจึงเรียงร้อยถ้อยคำเป็นบทร้อยกรอง “ทรงถึงพร้อมความเป็นพ่อผู้ประเสริฐ” เข้าร่วมประกวดบทร้อยกรอง พระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้รับรางวัลยอดเยี่ยมระดับมัธยมศึกษาเป็นทุนการศึกษา ๕,๐๐๐ บาท จากคณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ซึ่งกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จะจัดพิมพ์เป็นหนังสือประกอบการเรียนการสอนต่อไป

“อัครศิลปิน ปีนสยาม” เป็นรางวัลชนะเลิศอีกรางวัลหนึ่ง จากการประกวดคำประพันธ์อาเศียรวาท เทิดพระเกียรติของคณะกรรมการณรงค์เพื่อภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานนี้ได้รับทุนการศึกษา ๕,๐๐๐ บาท เช่นกัน หนังสือวันเด็กจึงขออนุญาตนำมาเป็นบทอาเศียรวาท ประจำปี ๒๕๔๐ “ในหลวงทรงดนตรี” เป็นพิมพ์ภาพแห่งพระเกษมสำราญที่เป็นแรงบันดาลใจให้อภาพร กลั่นกรองออกมาเป็น อัครศิลปิน ปีนสยาม “ยังถอดออกมาไม่ได้เท่าที่ประทับใจ หนูรักในหลวงมาก เมื่อพระองค์ทรงดนตรี พระองค์มีความสุขในโลกส่วนตัว ทรงผ่อนคลายจากพระราชภารกิจทั้งปวง เหตุการณ์ในประเทศทำให้พระองค์ต้องทรงงานหนักมาตลอด หนูเห็นทุกคนได้ทำอะไรในสิ่งที่ตนชอบ หนูจะมีความสุขมาก”

อภาพร ก็มีความสุขอยู่ใน “โลกอักษร” ของเธอ เช่นกัน

“มีวันหนึ่งซึ่งฉันเดินกลับบ้าน
และต้องผ่านตึกใหญ่ในเมืองหลวง
ฉันแลเห็นตึกกลมแล้วเศร้าทรวง
ไ้เมืองหลวงอันตรายมากมายเอ๋ย”

เป็นผลงานชิ้นแรกเมื่ออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนทานสัมฤทธิวิทยา

อาภาพร อาจารย์อำไพพรรณ พิพัฒน์วัฒนารมย์ และเพื่อนๆ โรงเรียนปากเกร็ด
ในโอกาสรับรางวัลผลงานยอดเยี่ยม จากกระทรวงศึกษาธิการ

กับเพื่อนรักนักกลอน
เอี่ยมพร วงศ์จันทร์ และ ธเนศ รัตนรุจ

เมื่อมาอยู่โรงเรียนปากเกร็ด จึงได้รับการฝึกฝนจากอาจารย์อำไพพรรณ พิพัฒน์ วัฒนารมย์ และพี่ๆ ทีมนักกลอน รางวัลชนะเลิศครั้งแรกที่ได้รับคือ บทร้อยกรอง “ถ้าโลกนี้ไม่มีหนังสือ” จากงานสัปดาห์ หนังสือแห่งชาติประจำปี ๒๕๓๔ ได้รับ รางวัลมา ๓,๐๐๐ บาท แบ่งให้ เพื่อนรักนักกลอนของเธอ คือ เอื้อมพร วงศ์จันทร์ และ ธเนศ รัตนรุจ คนละ ๑,๐๐๐ บาท นอกจากนั้น อาภาพร ยังได้รับรางวัลจากการ ประกวดกลอน คำขวัญ และเรียงความอีกมากมาย

เธอได้ฝากบอกน้องๆ เพื่อนๆ ทั้งหลาย ที่รักการเขียน ว่า “อย่ารีรอที่จะเขียน สิ่งที่เราต้องการ ในเมื่อสิ่งนั้นเป็นความคิดของเราเอง”

เมื่อเราก้าวล้ำเข้าไปในโลกของเธอเราจึงล่วงรู้ถึง ความปรารถนาที่ แน่วแน่ ของ อาภาพร

“ความปรารถนาของหนูก็คือการรับราชการ เพราะเป็นหนทางเดียวที่จะตอบ แทนประเทศชาติ เพราะหากว่าทำงานอย่างอื่นนั้นก็เพียงได้รับเงินเข้ากระเป๋า โอกาสที่จะตอบแทนประเทศชาติก็น้อยลง และอาชีพที่หนู ใฝ่ฝัน คือ การเป็น ครู

ขอใฝ่ฝัน ในฝัน อันเลอค่า
 ขอก้าวหน้า เพื่อชาติ ประกาศฝัน
 ขอแทนคุณ แผ่นดินทองผ่องอำพัน
 ขอพันฝ่า ทุกข์เข็ญ เพื่อเป็นครู

จังหวัดวิเศษบุรี
 มอบให้เพื่อแสดงว่า

ค.ณ.อาภาพร วรรณสุนธยา

ได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดคำขวัญการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกับวิถีและภาคเกษตรกรรม
 ประจำปี ๒๕๓๙

ได้ไว้ ณ วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๓๙

นายอัคร เสกสวาทวิริยะ
 นายเลขาฯสำนักงานจังหวัดวิเศษบุรี

นายสุวิทย์ บ่ออินทร์
 ผู้อำนวยการจังหวัดวิเศษบุรี

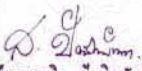
อาภาพร วรรณสุนธยา จึงเป็นเยาวชนคนเก่งที่ หนังสือวันเด็กภูมิใจแทนคุณพ่อคุณแม่ และคุณแม่วาตรี เป็นอย่างยิ่ง ความปรารถนาดีที่มีต่อผู้อื่นเสมอมา จะส่งผลให้อาภาพร ได้พบแต่สิ่งที่ดีงามในชีวิต และมีความสุขสมกับเป็นผู้ได้รับพรจากแสงสว่างดังชื่อของเธอ ตลอดไป

เกียรติบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

ด.ญ.อาภาพร วรรณสุนธยา
ได้รับรางวัลชนะเลิศ การประกวดเรียงความ ระดับม.อห.รร.ปากเกร็ด
โครงการรณรงค์วันงดสูบบุหรี่โลก จังหวัดนนทบุรี ประจำปี ๒๕๓๘

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

()
(นายสุวิทย์ บัณฑิตนันท์)

ผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี

เจเอแอลเหินฟ้า
พาคุณสู่ประเทศญี่ปุ่นทุกวัน

สายการบินเจแปนแอร์ไลน์

“พ่อครับ แม่ครับ เมื่อไหร่บ้านเราจะมีคอมพิวเตอร์ พี่เพื่อน ๆ เขามีกันหมดแล้ว” ลูก ๆ ยุค ไอ. ที. รบเร้าขอของเล่นชิ้นใหม่จากคุณพ่อ คุณแม่ ให้ชมไป หนูจู้ หนูจิด หนูชาใจ ้วยจับทั้งหลาย ล้วนตกเป็นเป้าหมายของผู้ผลิตโดยทั่วหน้ากัน คอมพิวเตอร์ เป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กไทยในปัจจุบัน จะดีร้ายประการใด ต้องไปหาข้อมูล มาฝากผู้ใหญ่ที่ไม่อยาก “ตกรุ่น” และพาซาใจไปจับแสดงความยินดีกับพี่ ป๊อบ ฤทธิร์ กิริตฤทธิกุล นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ผู้คว้าเหรียญเงิน จากการแข่งขันโอลิมปิกวิชาการ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ณ ประเทศยังการี อาจารย์นิ่มนวล ภูมิถาวร ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ได้นัดหมาย และอำนวยความสะดวกให้เป็นอย่างดี

ล็อกซเลย์สร้างภูมิปัญญา พัฒนาการศึกษาลูกไทย

LOXLEY

บริษัทล็อกซเลย์ จำกัด (มหาชน)

102 ถนนสุนทรโกษา เขตคลองเตย แขวงคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 โทร 2403000-3

Authorized
PC Dealer

ฤตวีร์ เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเลิศมาตั้งแต่เด็ก จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนสายน้ำทิพย์ ด้วยคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในระดับชั้น คือ ๔.๐๐ ได้คะแนนสูงสุด วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และสร้างเสริมลักษณะนิสัย ได้รับรางวัลจากการประกวดและแข่งขันทักษะต่างๆ อย่างมากมาย เริ่มสนใจคอมพิวเตอร์ มาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เพราะชอบวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เป็นพื้นฐาน อยู่แล้ว ประกอบกับเป็นเทคโนโลยีใหม่เพิ่งเข้ามาได้ไม่นาน (ในขณะนั้น) จึงรู้สึกว้าว ทำหายดี พอดีพิพิภฏณทิวทยาศาสตร์ จัดสอนการเขียนโปรแกรม จึงเริ่มไปเรียน และเข้าแข่งขันเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ครั้งแรกในงานจุฬาวิชาการ ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๓

ฤตวีร์ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จาก สาริต มศว. ปทุมวัน ด้วยคะแนนเฉลี่ย ๓.๙๙ และ คะแนนยอดเยี่ยมวิชาคณิตศาสตร์ ก้าวเข้าสู่รั้ว เตรียมอุดมศึกษา อย่างสง่างาม การเป็นสมาชิกชมรมคอมพิวเตอร์ทำให้เพิ่มพูนทักษะ และมีโอกาสแข่งขันความรู้ความสามารถ ได้รับรางวัลชนะเลิศจากสถาบันต่างๆ บ่อยครั้ง ได้เป็นผู้แทนของเยาวชนไปแข่งขันเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ จัดโดยสมาพันธ์คอมพิวเตอร์ แห่งภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SEARCC) ทั้งในและนอกประเทศ

นอกจากนั้นโรงเรียนและชมรม ยังสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมแข่งขันโอลิมปิกวิชาการอย่างเต็มที่ รุ่นพี่ที่เคยไปเข้าค่าย หรือแข่งขันมาแล้ว จะกลับมาช่วยเสริมทักษะ โดยมีอาจารย์คอยให้คำแนะนำอีกด้วย “การเข้าร่วมโครงการนี้ ผมไม่ได้หวังเพียงเป็นตัวแทนของประเทศไทยอย่างเดียว การได้รับความรู้ ประสบการณ์ และได้พบเพื่อนใหม่ๆ ตอนเข้าค่าย เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก การได้รับรางวัลหรือไม่นั้น ไม่ได้อยู่ที่ความสามารถ และทักษะของเราอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับความพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ และอื่นๆ อีกหลายอย่าง”

การเดินทางไปต่างประเทศ ไม่ใช่เรื่องที่น่าตื่นเต้นสำหรับ
ฤดีวีร์ เพราะได้รับรางวัลจากการแข่งขัน ตลอดจนเป็นตัวแทน
เยาวชนไปร่วมกิจกรรม ณ ประเทศ เดนมาร์ก ตุรกี และรัสเซีย
ตั้งแต่อายุ ๖ ปี ๘ ปี และ ๙ ปี ตามลำดับ

“สำหรับเพื่อนๆ และน้องๆ ที่จะสอบโอลิมปิก ขอให้
พยายามอย่างเต็มที่ฝึกฝนจากโจทย์ และข้อสอบให้มากที่สุด
คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหา ควรใช้
หลัก สังเกต ทดลอง ฝึกฝน ถ้ามีโอกาสได้เข้าค่าย เราจะได้รับ
ความรู้ใหม่ๆ จากอาจารย์มือหนึ่งของประเทศ กิจกรรมในค่าย
จะทำให้เราได้พัฒนาดตนเองขึ้นมาก

องค์การ
โทรศัพท์
แห่งประเทศไทย
ผู้วาง
ระบบ
เครือข่าย
โทรคมนาคม
ของ
ประเทศ
ไทย

ฤตวีร์ กับรางวัลเหรียญเงินโอลิมปิก

“เริงร่าทำโลก” ฤตวีร์ กับเพื่อนร่วมทีม

▲ “ด้วยรอยยิ้มที่มอดม้น (ของครู)”
 พุฒิพันธ์ พลยานันท์ อาจารย์พีระ ฉิมคง ฤตวีร์

▲ คุณแม่สมศรี และ คุณพ่อ ว่าที่ ร.ต. สมเกียรติ กิรติวุฒิกุล
 ไปส่งวันเดินทางไปแข่งขัน

“ผมเองสนใจคอมพิวเตอร์ โดยการเล่นเกมนั่น คุณพ่อคอยดูแลให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ถ้าผู้ปกครองคอยดูแลให้น้องๆ ยอมรับเงื่อนไข รู้จักแบ่งเวลา เริ่มจากเล่นๆ ไปก่อน เพื่อให้สนุกกับการเรียนรู้ แล้วค่อยๆ ดึงไปสู่การใช้ประโยชน์

“คอมพิวเตอร์ช่วยเสริมสร้างให้รู้จักการคิดอย่างเป็นระบบแก้ปัญหาอย่างมีขั้นตอน มีความเป็นเหตุผลในเรื่องต่างๆ ซึ่งจะส่งผลให้เรียนวิชาอื่นๆ ได้ดีด้วย” ฟังมาถึงตรงนี้ คุณพ่อ คุณแม่ คงยิ้มออกกันเสียที

ทุกอย่างก้าวของ ฤตวีร์ มันคงด้วยความรักและความเอาใจใส่ ของคุณพ่อเกียรติ และ คุณแม่สมศรี กิริติวุฒิกุล ๑๖ ปีของฤตวีร์ ดังามด้วยเกียรติประวัติ ที่เป็นความภาคภูมิใจของวงศ์ตระกูล สถาบันการศึกษา และประเทศชาติ อย่างก้าวอีกยาวไกลของ ฤตวีร์ กิริติวุฒิกุล คนไทยคงมีโอกาสดำเนินชมกับเกียรติประวัติอีกมากมายของวิศวรรหนุ่มน้อยผู้ที่ถือคติ

“จงอดทนต่อความยากลำบาก เพื่อความสำเร็จในอนาคต”

องค์การเภสัชกรรม

75/1 ถ.พระราม 6 ราชเทวี กรุงเทพฯ 104000 โทร. 246-0042 (20 คู่สาย) โทรสาร 2456147

รับผิดชอบชีวิต ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

▲ มาดเข้มของนักกีฬาทีมชาติ

▲ โรบินฮู้ดสุดหล่อ

▲ รับเหรียญเงิน "ซีเกมส์"

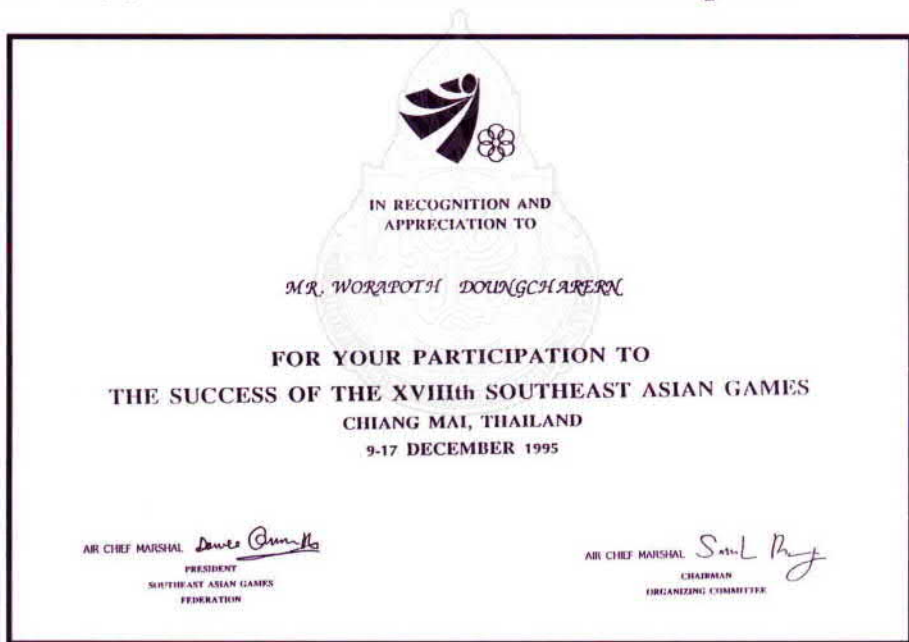
▲ "คุณพ่อยิ้มหน่อยครับ"
คุณพ่อสุพจน์ น้องพจน์สิรินทร์
คุณแม่เสาวนีย์ ดั่งเจริญ

▲ รางวัลแห่งความพากเพียร

“กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” กระแสพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประมุขนาภิทัยประโลมขวัญนักกีฬาทั้งปวง วงการกีฬามันเราพัฒนากันอย่างชนิดสุดฤทธิ์ สุดเดช ไม่ว่าจะเป็น คน หรือ กีฬา นักกีฬาในวันนี้ มีโอกาสได้รับทุนรอนไปเรียนต่อเมืองนอกเมืองนากับเขาเหมือนกัน

เมื่อสายรายงานมาเช่นนั้น หนังสือวันเด็ก ก็ตรงดิ่งมาที่สนามกีฬาหัวหมาก เพื่อพบกับโรบินฮู้ดสุดหล่อ วรพจน์ ด้วงเจริญ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมัธยมวัดปทุมทองหลวง ผู้คว้า เหรียญเงิน จากการแข่งขัน กีฬายิงธนู ในกีฬาชีเกมส์ ครั้งที่ ๑๘ ณ จังหวัดเชียงใหม่ และได้รับทุนการศึกษาจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย ไปศึกษาต่อระดับปริญญาตรีสาขารบริหาร ณ มหาวิทยาลัย อริโซนา ประเทศสหรัฐอเมริกา

เส้นทางของโรบินฮู้ดในวันข้างหน้าไม่ได้โรยด้วยหิมะ อริโซนาเป็นศูนย์การฝึกยิงธนูของโค้ชทีมชาติอเมริกา ซึ่งได้เหรียญทองโอลิมปิกมาแล้ว เมื่อว่างจากการเรียนก็ต้องซ้อมอย่างหนัก ผลการเรียน ต้องอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ นิสัยดี ๆ จากเมืองไทยวินัยของนักกีฬา ถ้าล่นน้อยดอยไป มีสิทธิถูกส่งตัวกลับ เมื่อมีการแข่งขัน ต้องลงแข่งขันทุกครั้งในนามทีมชาติไทย ไม่ง่าย แต่ก็ไม่ว่าสำหรับผู้ก้าวมาได้ครึ่งทาง อย่างวรพจน์

คณธนูไม่ใช่มือคุณปู่ และลอมฟางข้าวข้างบ้าน เป็นเป้าซ้อมฝีมือมาตั้งแต่เด็ก ๆ พออยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนหอวัง คุณแม่เสาวนีย์ ผู้เอาใจใส่พยายามหากิจกรรมเสริมไม่ให้ลูกอยู่ว่าง พามาสมัครเป็นสมาชิก สมาคมยิงธนูแห่งประเทศไทย “วันที่ไปสมัคร มีการแข่งขันนานาชาติพอดี ทิ้งมาก คิดไว้ว่า สักวันหนึ่งต้องลงไปยืนอย่างนั้นบ้าง” การฝึกซ้อมยิงธนูจะฝึกการเล็ง ความแม่นยำ ความพร้อมของจิตใจ ต้องเล่นกีฬาทุกอย่างควบคู่ไปด้วย เพื่อให้ อึด ทั้งร่างกายและจิตใจ ตลอดจนฝึกนั่งสมาธิด้วย ฝึกอยู่ประมาณ ๑ ปี ก็ได้คัดเป็นตัวแทนของสมาคมประเภทเยาวชน ได้ไปแข่งขันที่ประเทศสิงคโปร์เป็นครั้งแรก ได้เป็นรองแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทย พัฒนาฝีมือมาเป็นลำดับ จากการแข่งขันอีกหลายต่อหลายครั้ง

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จึงมาศึกษาต่อที่ โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ซึ่งมีชุมนุมยิงธนู และยังมีสนามฝึกซ้อมในโรงเรียนอีกด้วย ทางโรงเรียนสนับสนุนให้ไปแข่งขันทั้งในและนอกประเทศ อาจารย์ทุกท่านกรุณาสอนทดแทนเวลาเรียนที่ขาดไป เมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ได้เป็นทีมชาติไปแข่งขันที่จีน และได้รับเลือกจากสมาคมยิงธนูให้เป็นผู้เข้าแข่งขันซีเกมส์ครั้งที่ ๑๘ โดยได้รับการสนับสนุนจากสมาพันธ์โอลิมปิก ไปเก็บตัวอยู่ที่ไต้หวัน ๒ เดือน มาเก็บตัวที่ เชียงใหม่ ๑๕ วัน

“พ่อยากให้น้อง ๆ หันมาสนใจเล่นกีฬากันให้มาก ๆ กีฬามีส่วนช่วยให้การเรียนดีขึ้น รู้จักจัดระเบียบชีวิตให้ตัวเอง แบ่งเวลาเป็น ช่วงเรียนก็เรียน ช่วงซ้อมก็ซ้อมรับผิดชอบตัวเองได้ การเล่นกีฬาเป็นการผ่อนคลาย ช่วยให้สุขภาพจิตดี เมื่อร่างกายแข็งแรง สมองก็จะแจ่มใส ทั้งยังช่วยให้จิตใจงดงามอีกด้วย

ชุดแสบปีมีล TM...มือสnyderใจคุณหนู...ตลอดปีที่แมคโดนัลด์

จิตใจงดงาม เป็นประสบการณ์ที่หนุ่มน้อยวัย ๑๗ ปี ซึมซับมาจากกีฬา ยิงธนู “ยิงธนูต้องอาศัยความอดทน อดกลั้น มีสติ รู้จักข่มอารมณ์ตัวเอง รู้เหตุ รู้ผล รู้จักการยอมรับ แพ้ก็คือแพ้ ตั้งแต่ฝึกยิงธนู ทำอะไรได้ละเอียดรอบคอบกว่าเดิม กีฬาช่วยแก้ปัญหาสังคม ช่วยให้หนุ่มคนมีความสามัคคียอมรับซึ่งกันและกัน”

“อยากให้น้องๆ ใช้เวลาว่างเล่นกีฬาที่ถนัด เล่นแบบพอดีๆ เพราะกีฬาเล่นมากก็เข้า เล่นน้อยก็เฉา ชีวิตไม่ใช้การเรียนเสียทั้งหมด เพราะชีวิตเป็นเรื่องของการปฏิบัติ ประสบการณ์เป็นบทเรียนที่ดีที่สุด”

หากน้องๆ สนใจกีฬายิงธนู ก็สมัครเป็นสมาชิกได้ที่ สมาคมยิงธนูแห่งประเทศไทย ค่าสมาชิกปีแรก ๑๒๐ บาท มีคันทนูไว้ให้ข้อมือเพียงพอส่น้องๆ ที่อยู่ต่างจังหวัด ลองติดต่อสอบถามที่วิทยาลัยพลศึกษาทุกแห่ง

ความปรารถนาของ วรพจน์ คือ การเข้าแข่งขันยิงธนูชิงแชมป์โลกซึ่งมีผู้เข้าแข่งขันนับพันคน ล้วนแต่ยอดฝีมือทั้งสิ้น บนเส้นทางที่วาดหวังนั้น วรพจน์ ถือคิดว่า

“ดาวบนท้องฟ้า ตกลงมาทุกวัน ไม่มีวันไหนที่ดาวไม่ตก ถ้าผัดหวังย่อมมีความหวังขึ้นมาใหม่ เพียงแต่ให้ถามตัวเองว่า ในหวังนั้น พยายามเต็มที่หรือยัง”

วันนี้ กีฬาสร้าง วรพจน์ ในอนาคต วรพจน์ จะกลับมาสรรคส์สร้างสิ่งที่ตั้งงามให้แกสังคมและประเทศชาติสืบไป

กระทรวงศึกษาธิการ

เกียรติคุณบัตรฉบับนี้ได้ไว้เพื่อแสดงว่า

นายวรพจน์ ศิวะเจริญ

เป็นผู้มีความสามารถพิเศษ และสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทย

ประเภท กีฬา

คณะกรรมการอำนวยการแข่งขันกีฬาระดับชาติ ประจำปี ๒๕๓๙ จึงขอยกย่องเชิญไว้

ของรัฐบาลว่าด้วยความดี และได้ประพฤติความสูงส่งคุณงามจริยคุณตลอดไป

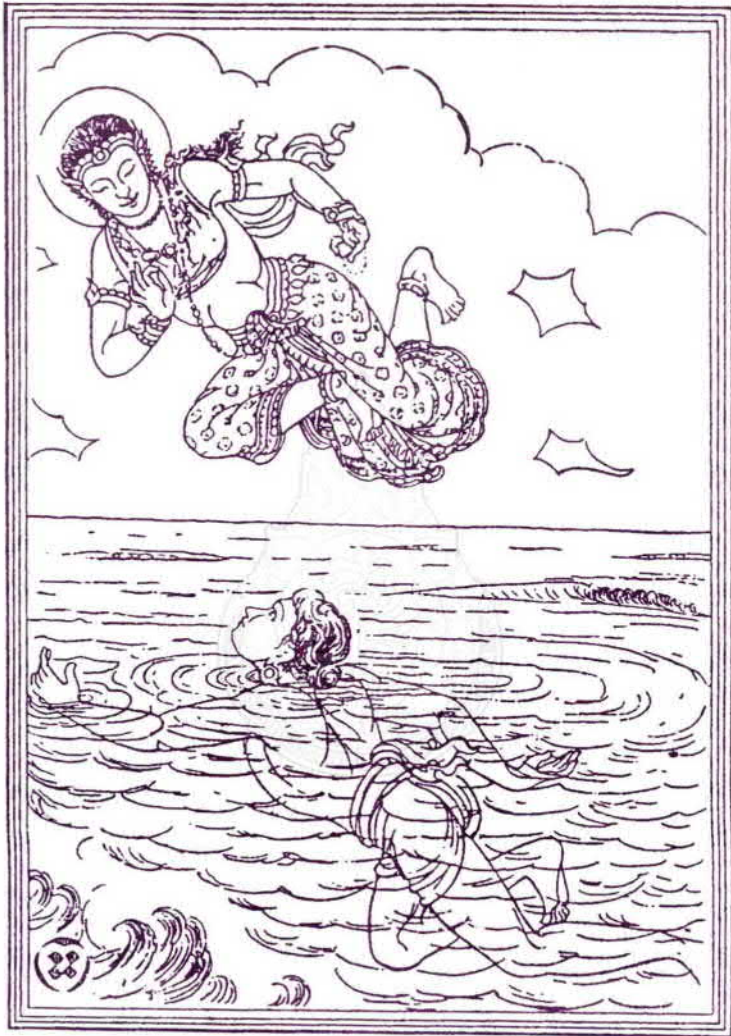
ได้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๓๙

(นายสุวัตร ชาญณรงค์)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการอำนวยการแข่งขันกีฬาระดับชาติ
ประจำปี ๒๕๓๙

(นายสุวัตร ชาญณรงค์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

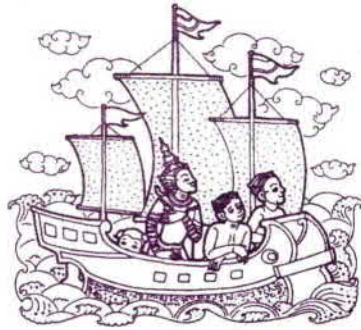

ชนก

เพียรกล้า

ชาตก

ภาพนี้พระหัตถ์สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยานวชิรานุวัตตวงศ์

พระมหาชนก

มีเรื่องราว กล่าวมา ในชาดก
บำเพ็ญพระ วิริยะ บารมี

ณ ชมพูทวีปใหญ่ อันไพศาล
มิดิลา ธาณี ศรีวิเชียร

เยาวราชฯ ทรงนามพระ มหาชนก
บรรพบุรุษ ลำเนา มามากมาย

สุวรรณภูมิ แดนไท อยู่ไกลสุด
ล้ำเกามุ่ง พุ่งตรง คงสมปอง

เพียงสามวัน เกิดเหตุ อาเภทขึ้น
ทะเลคลั่ง คลื่นโถม โถมทวี

เรือสินค้า มหาชนก ก็ผกผัน
ตะเกียกกาย หนีตาย ในสายชล

เกณฑ์ชะตา มหาชนก ไม่ตกต่ำ
ไม่ย่อถอย ถอยท้อ ต่อเหตุการณ์

มหาชนก ก่อนชาตะ พระชินสีห์
จนเป็นที่ ลือเลื่อง เรื่องความเพียร

กำเนิดการ วิกรรม ธรรมเสถียร
ที่ก่อเกียรติ เกียรติเกริก ก้องก่าจาย

ผู้ป้องปก พกพา สินค้าขาย
มุ่งหน้าบาย ไปสู่ ทวีปทอง

มหาสมุทร กั้นขวาง ระหว่างสอง
หากขายของ ต้องประสงค์ คงมั่งมี

ฟ้าคำราม ครันครืน ทะมืนลี
พายุดี นทีคว้าง เป็นวังวน

จมลงพลัน ทุกชีวา โกลาหล
แต่ไม่พ้น ชนชาวเรือ เหลือบาดาล

ก็เพราะธรรม มานะจิต อริชฺฐาน
สติปฏิฐาน เพียรกล้า พยายาม

กำหนดทิศ ทางรู้ สู่มืองเกิด
พลังกาย พลังใจ จึงไม่ทรม

สติเลิศ ทะเลลึก ไม่นึกขาม
พยายาม แหก যায়ไป ให้ถึงแดน

มีแต่น้ำ กับฟ้าไกล ไม่เห็นฝั่ง
แม้สิ้นทรัพย์ อปราชัย ไม่คลอนแคลน

มีสิ้นหวัง วายไป แม้ไกลแสน
หากชีพแขวน คงอยู่ ต้องสู้ไป

แม้เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า ยิ่งกล้าแข็ง มานะแรง ไม่ละลด จึงสดใส
ไม่ระย่อ ท้อระทด หมดอาลัย เพียรวายได้ เจ็ดทิวา เจ็ดราตรี

เทพเทวี มณี เมขลา
เห็นชนก วิริยะ บารมี

เป็นนางฟ้า แห่งมหา สมุทศรี
พระเทวี จึงได้ช่วย ไม่ม้วยมรณ

เสด็จลง ช่วยชนก ที่ตกน้ำ
ส่งคืนยัง มิถิลา มหานคร

แล้วอุ้มน้ำ ขึ้นสูงเยี่ยม เทียมสิงขร
แล้วอวยพร ก่อนจากไป ให้เจริญ

ชาดกนี้ ความหมายลึก ควรศึกษา
มีสติ แก้ปัญหา กล้าเผชิญ

สิ่งมีค่า คือวิริยะ นำสรรเสริญ
ไม่มัวเพลิน เมินธุระ เลี่ยงกลางคัน

ดังเรื่องพระ มหาชนก ที่ยกอ้าง
เรื่องความเพียร วิริยะ คุณอนันต์

เป็นตัวอย่าง ความประพฤติ ควรยึดมั่น
คงสร้างสรรค์ ความสัมฤทธิ์ ทุกกิจการ

จะเล่าเรียน เขียนอ่าน หรือการอื่น
ทนเหนื่อยยาก ลำบากใจ ให้รำคาญ

แม้ล้ากลืน ผืนมานะ เพียรประสาน
จะลำราญ ภายหน้า ถ้าอดทน

หากกิจการ สุดวิสัย ไม่สัมฤทธิ์
มีปัญหา พาแก้ไข ไม่อับจน

อันความเพียร มีอยู่ สองสถาน
ให้รู้รอบ รู้ทำ เพราะรำเรียน

ประการสอง คือเพียรชอบ ตอบผู้อื่น ให้ชมชื่น เมื่อแผ่ เกิดแก่เขา
ดีกำเนิด บังเกิดสุข ทุกข์บรรเทา

เรื่องราวพระ มหาชนก ในชาดก
วิริยะ บารมี ที่อ้างอิง

พระชนก แห่งชาติไทย คือในหลวง
ทรงบากนั้น มามากกว่า ห้าสิบปี

ทรงเป็นพระ มหา ชนกนาค
ทศพิธ ราชธรรม ทรงบำเพ็ญ

ทุกวันคืน ตื่นภวังค์ จงตั้งใจ
ทุกเช้าค่ำ ทำดินน้อม พร้อมวันทา

กิจ พิ- จารณา หาเหตุผล
อันบุคคล ล่วงทุกข้อได้ เพราะความเพียร

หนึ่งเช่นงาน การฝึกปรีช หรืออ่านเขียน
เป็นความเพียร ประโยชน์เลิศ เกิดแก่เรา

สังคมเรา จึงประเสริฐ เลิศแท้จริง

สารสาธก สอนใจ ให้เพียรยิ่ง
มาพาตพิง หลักธรรม เรื่องความดี

กิจทั้งปวง ล้ำเลิศ ประเสริฐศรี
จอมจักรี สร้างสรรค์ไทย ให้ร่มเย็น

ทรงสามารถ เพียรกล้า มาดับเข็ญ
พระทรงเป็น สมมติ เทพเทวา

ประกอบกิจ การใด ให้สุดสำห
เบื่องบาท พระบิดา ประชาไทย

อธิบายศัพท์ในเรื่องพระมหาชนก

ชาดก : มาจากภาษามคร แปลว่าเกิดแล้ว คือหมายถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าในชาติก่อน ๆ แต่ละชาติได้บำเพ็ญบารมียิ่งขึ้นตามลำดับ จนถึงพระชาติสุดท้ายได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า

พระมหาชนก : เรื่องชาดกเรื่องที่ ๒ ในจำนวน ๑๐ เรื่อง ก่อนพระชาติที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เรียงตามลำดับพระชาติกำเนิดคือ พระเทมีย์, พระชนก, พระสุวรรณสาม, พระเนมิราช, พระมหิลสธ, พระภริทัต, พระจันทรกุมาร, พระนารท, พระวิธูรบัณฑิต และพระเวสสันดร พระชาติทั้ง ๑๐ นี้เรียก “ทศชาติ”

พระชินสีห์ : พระพุทธเจ้า, ผู้ชนะ, โดยคำว่า “ชิน” ประกอบคำว่า “สีห์” หมายความว่า ราชสีห์ผู้ชนะหมายถึงพระพุทธเจ้า

ชมพูทวีป : ทวีปใหญ่ทวีปหนึ่งในสมัยพุทธกาล ด้านเหนือจดเทือกเขาหิมาลัย ด้านใต้จดมหาสมุทรอินเดีย ปัจจุบันเป็นพื้นที่ประเทศอินเดีย เนปาล อัฟกานิสถาน ปากีสถาน

สุวรรณภูมิ : ทวีปทางทิศตะวันออกของชมพูทวีปที่มีชื่อในสมัยพุทธกาล คือ ดินแดนแหลมทองซึ่งมีอาณาบริเวณครอบคลุมพม่า ไทย ลาว เวียดนาม เขมร มลายู

วิริยะ : ความเพียร, ความบากบั่น คือขยันหมั่นประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน เอาธุระ

เพียร : ความบากบั่น, ความกล้าแข็ง, มุ่งทำไม่เห็นแก่เหนื่อยยากเพื่อให้สำเร็จ, กล้า

บารมี : คุณความดีที่ควรบำเพ็ญมี ๑๐ อย่างคือ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา และอุเบกขา เรียกว่า “ทศบารมี” หรือเป็นคุณความดีที่ได้บำเพ็ญมา, คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่

มานะ : ความพยายาม, ความตั้งใจจริง

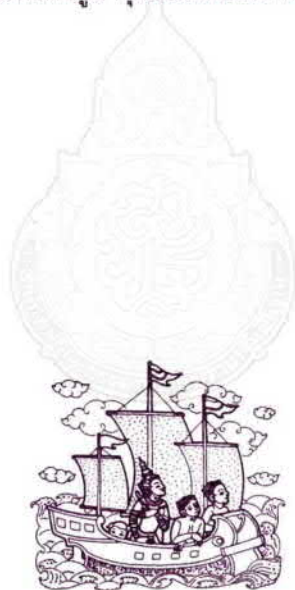
สติปัญญา : ชื่อธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสติ ๔ อย่าง คือ กาย เวทนา จิต ธรรม

อธิษฐาน : ความตั้งใจมุ่งผลอย่างใดอย่างหนึ่ง, ตั้งจิตปรารถนา

ในหลวง : หมายถึงพระมหากษัตริย์ เป็นคำที่ประชาชนไทยใช้เรียกพระมหากษัตริย์ หรือพระเจ้าแผ่นดินไทย

ทศพิธราชธรรม : จริยวัตรที่พระเจ้าแผ่นดินประพฤติเป็นหลักธรรมประจำพระองค์ หรือคุณธรรมของผู้ปกครองบ้านเมือง มี ๑๐ ประการคือ ทาน ศีล บริจาค อาชวะ มัทวะ ตบะ อักโกระ อวิหิงสา ขันติ อวิโรธนะ

สมมติเทพ : เทวดาในความรู้สึกนึกเห็นเป็นที่ยอมรับ ยกย่องและเชื่อถือโดยปริยาย ว่าเป็นเทวดาผู้มาจุติเป็นพระมหากษัตริย์เพื่อปกครองผู้คนบนแผ่นดิน

ลำนำแห่งลำนำ

จาก “เขียนแผ่นดิน” ของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กวีซีไรต์ / ศิลปินแห่งชาติ

๑) ล่องแพแม่กก

๑ น้ำกกไกรกผ่านภูผาขวาง
กราดกรากไปกลางเกาะแก่งหิน
น้ำเซาะเลาะไหลรวดเร็วริน
นกกินปลาโฉบลงฉกปลา

เลื่อนโล้ยอนกนาคนคร
เลื่อยรินดินดอนดำเริงผา
ปราดปรายดังเป็นแต่ปางมา
แปงมหาอาณาจักรจำแลงลง
แปลงชีพปรุงชนเป็นชุมเชิง
อยู่เหิงอยู่ทำอยู่เถื่อนท่ง
ขุนพ่อพญาผาเศกผาง
เวียนวงแว่นแคว้นนิคมคาม

คล้อยคล้อยล่อยล่องลำน้ำไหล
น้ำแม่กกจไกรจกาจข้าม
ดึกดำบรรพ์เบื่องอันเรื่องราม
สร้างสยามหล่อยามาให้ยืนยง

แพล่องน้ำกก อ.เมือง จ.เชียงราย

อ. ๒๕ ธ.ค. ๒๕๓๓ ; ๑๐.๑๕ - ๑๑.๒๕ น.

๒) ริมน้ำแม่ปิง

๑ น่านน้ำนองดินค้อยรินไหล
 พื้พำแผ่วไหวเป็นวงวิ้ง
 ไม้ครีมีเงาคล้อยค้อยอ่อนอิง
 ลุ่มลำนน้ำปิงพื้งคันคร

เข้าหมอกดอกฝ้ายกระจายฟ้า
 ไหลยิ้นผืนผ้าขั้วปักผ่อน
 กงกวกกกกว้างกลางดินดอน
 เป็นพ่อนเป็นไยย้อมน้ำคราม

แผ่นดินรินน้ำไม่เคยสิ้น
 น้ำเลี้ยงแผ่นดินอยู่หลากหลาม
 จำชีนรินเย็นไม่เว้นยาม
 น้ำงามคนงามสะท้อนเงา

เจียรระโน่น้ำสวดยด้วยแสงแดด
 วงเวดเว้งกว้างหว่างขุนเขา
 ผากดินฟ้าด้วยช่วยแนบเนา
 อยู่เห้าย่ประจายามรักน้ำปิง

บ้านไร่ไผ่งาม อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

จ.๑๗ ธ.ค. ๒๕๓๓ ; ๑๑.๕๕ - ๑๒.๕๕ น.

๓) ภูลำแคว

๑ แควน้อยค้อยคล้อยค้อยไหล
 เจียรระโน่น้ำพลอยพราวแสง
 ล่องพืดภูเพียงกำแพง
 ล่องแหล่งเรื่องราวเก่ากาล

แควใหญ่ย่างใหญ่ ย่างช้า
 ทุ้งท่าผาใหญ่ในย่าน
 เลือดเมืองเนืองนองท้องสะพาน
 จดจำตำนานบ้านเมือง

แควน้อยแควใหญ่ไหลล่อง
 เป็นลำแม่กลองฟ่องเฟื่อง
 ล่องฟากสองฝั่งมั่งมีเลื่อง
 ฝากเรื่องฝากราวชาวน

เมืองขุนแผนแคว้นโบราณด่านเจดีย์
 มิ่งมณีพลอยงามน้ำต้น
 งามงามมน้ำงามคน
 คือมนต์แม่กลองเมืองกาญจน์

ต้นน้ำแม่กลอง อ.เมือง กาญจนบุรี

อ. ๒๔ ก.ค. ๒๕๓๕ ; ๐๙.๕๐ - ๑๐.๒๐ น.

๔) กำเนิดพคุณ

๑ ไชตเขาเคล้าน้ำทะเลเขียว
หาดเขียวรีเชื้อมกระซิบเขา
ไชตคล้าเคลือบสี ทับทิมเทา
ไหวเงาวูบงามเขียวน้ำพลอย

อ่าวเทียนถึงอ่าวบ่อทองหลาง
อ่าวคอดทอดทางที่เรือกอย
ทอดล้อมอ้อมแม่รำพึงคอย
สาวน้อยยมโดยธิดางาม

กำเนิดนิทานตำนานถิ่น
กำเนิดบุรินทร์ถิ่นสยาม
กำเนิดทองบางสะพานนาม
ได้นามกำเนิดนพคุณ

ฟ้าครามเรือครามทะเลคราม
โชติงามคล้าเงาเคล้าแดดอุ่น
คลื่นซบทรวงทรายละไมละมุน
หอมกรุ่นกระไอฟ้ากระไอดิน

อ่าวบ่อทองหลาง เขาแม่รำพึง อ.บางสะพาน
จ.ประจวบคีรีขันธ์

ฉ.๒๔ ก.ย. ๒๕๓๔ ; ๑๑.๐๐ - ๑๑.๔๐

๕) หนองบ่อ

๑ บึงน้ำหนองบ่อ
เลี้ยงทุ่งกินอีสาน

อันหลอมหล่อเป็นลำธาร
ที่พุ่มเสียวสะพรั่งใบ

ดินแดงคือดินเลือด
จากบรบือไป

ลูกอีสานที่หลังไหล
จนหล่อร่วมล้ามูลี

ดินเขียดละเอียดธาตุ
ปุกระยาอะคี

กระดุกเฝ้าอันทนดี
อันล้ำสมและสืบสาย

พรายพรายละไอฟอง
ปูยามาสาธยาย

คือฟองธาตุสะอาดพราย
ยังอยู่ดีฤาถูกหลาน

หนองบ่อ ต้นน้ำเสียว อ.บรบือ จ.มหาสารคาม

อ. ๒๓ มี.ย. ๒๕๓๔ : ๑๔.๕๕ - ๑๕.๒๐ น.

๖) ป่าคำหอม

๑ รินรินน้ำรำนน้ำคำหอม
ภูพานพ้อปู่ภูญา

ลดเลี้ยวเลาะอ้อมจากอกผา
เป็นสง่าเป็นศรีกลนคร

เป็นศรีอีสานอันศักดิ์สิทธิ์
เลี้ยงทุ่งเลี้ยงถิ่นเลี้ยงดินดอน

สูงลิดเทือกเทินเนินสิงขร
น้ำซับน้ำซ่านโสรจสรงไพร

เถาว์วัลย์พันเกี่ยวเหนียวกิ่งรัง
ให้ร่มร่มย่านป่านห้วยไย

เต็งรังยางงู้งลั่นสูงใหญ่
เรไรนกร้องและน้ำริน

รินรินน้ำรำนน้ำคำหอม
ประพรมภูพานพระธรณิน

หินผाप้าพร้อมประพรมถิ่น
แผ่นดินถิ่นดีอีสานเขา

ป่าคำหอม อุทยานน้ำตกคำหอม อ.เมือง จ.สกลนคร

อ.๒ กค. ๒๕๓๔ : ๑๔.๐๐ - ๑๔.๕๐

๗) นราทัศน์

๑ ที่น้ำต่อน้ำอยู่ตรงโน้น
 คลื่นโยนน้ำโยนทยอยคลื่น
 ชัดช้าสาดเข้ามาโครมครืน
 ลีบลิบเมฆกลืนทะเลกลายเป็น

ไรยควันม่านควันค้อยคลี่เคลือน
 ลมเลื่อนเมฆเลื่อนสลับสลาย
 วับแวบวาบแวบแปลบประกาย
 แลบลายสุณีบาดมาบัญชา

ขีดเส้นแบ่งเส้นเป็นสี่เหลี่ยม
 เขียวเต็มคลื่นเด่นเป็นผืนผ้า
 เมฆจัดม่านจางเป็นผืนฟ้า
 รับน้ำบางนรามาหลังลง

ฟ้าขาวหาดขาวอีกขาวมั่ง
 คลื่นย้งน้ำย้งทะยอยส่ง
 ฟ้าตัดน้ำตัดกันตรงตรง
 ทั้งที่ยังคงขอบเดียวกัน

หาดนราทัศน์ จ.นราธิวาส

อ.๑๐ มิย. ๒๕๓๓ ; ๑๗.๓๐ น.

๘) ป้ายเลข

๑ น้ำใหญ่มาอยู่ย่าน
ทอธารอันท่วมถึง

เป็นแหล่งบ้านและบางบึง
สมานน้ำมานมนาน

น้ำเขียวทะเลชัน
ก่อเกือเป็นปราการ

คือเลือดดำแผ่นดินดาล
ให้ดินดีและน้ำดี

โง่งก้างให้ปูเกาะ
ล้าคลองและโคลคลี

แสมเพาะกะพงพี
คือแผ่นดินอันอุดม

ชีวิตให้ชีวิต
แม่น้ำไหลให้นม

อันกลมกลืนเป็นเกลียวกลม
เลี้ยงน้ำดินนี้รันดร

แหลมขามบ้านทุ่ง ต.สีเกาตอนเหนือ อ.สีเกา จ.ตรัง

จ. ๑๓ พ.ค. ๒๕๓๔ : ๑๐.๒๕ - ๑๑.๓๐ น.

“ดาวระบือชื่อ : เด็กไทย”

โดย :- ประถมภรณ์ สร้อยยาวทิ

- “ ๐ ความหมายของ ‘เด็กไทย’ ในวันนี้
คือ ‘เด็กดี’ ที่สังคมชื่นชมเสมอ
ฝันโดดเด่นเป็นดาวพราวเลิศเลอ
ขอให้เธอเปล่งแสงฝัน...ด้วย ‘ปัญญา’
- ๐ เป็นดาวดวงช่วงไสวที่ ‘ใจ’ เลิศ
พร้อมจักเชิดชูชาติศาสนา
ส่องแสงชื่อถือมั่นกตัญญูตา
ตั้งบูชาบรรพชนเชื้อคนดี
- ๐ เป็นดาวที่ส่องสีสดดุมุกไสว เป็น ‘เด็กไทยที่รู้ค่าแห่งหน้าที่’
จด ‘วิษุธรรม’ จำ ‘วัฒนธรรมประเพณี’ ก่อรังสีเสมือนแก้วเสกอนเนกจรรย์
- ๐ หากเธอ...อยากเป็นดาว...
สุกสกาส่องแสงแรงใจฝัน
ขอให้เธอเป็น ‘ดาวบุญเบิกคุณธรรม’
ผ่องภาพรณพรางพรากว่าดาวใด...
- ๐ สละมคุณ บุญผกายไวฉายชื่อ ว่าเธอคือ ‘ดาววิชา’ ภาไสว
‘ดาวปัญญา’ ดวงเล็กเล็ก...ชื่อ ‘เด็กไทย’ จะเติบโตใหญ่เป็น ‘คนดีศรีสังคม’
- ๐ หากอยากงามจงงามล้ำที่ ‘น้ำจิต’ เอื้อต่อมิตรแต่งวัยวันอันสุขสม
อรพิ์ทั้งแผ่นดินจะชื่นชม ยกนิยมนเธอเป็นดาวสกาวงศ์...
- ๐ ดาวระบือ ‘เด็กไทย’ ในวันนี้
ส่องราศีแสนพิสุทธิ์ดุจ ‘พระประสงค์’
จอมราชาส่งสยามรามพงศ์
พระจันงเห็น ‘เด็กไทยไม่ทำดี’

เพื่อน ใหม่ ใจร้าย

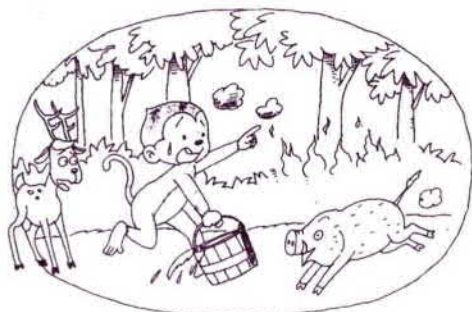
หรือ

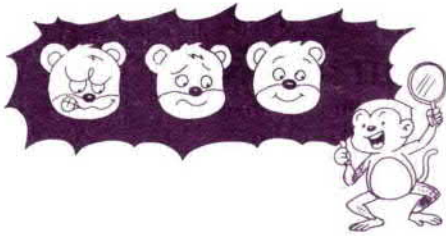
ต้นร้ายปลายดี

เรื่อง วิภา ตันทุลพงษ์
ภาพ สุธรรม กังวาลไกล

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว “ตึงโหน่ง” ลิงน้อยสร้างบ้านบนต้นไม้ที่สูงที่สุดในหมู่บ้าน ทุกวันหลังจากเสร็จงาน ตึงโหน่งจะมานั่งที่ริมหน้าต่าง มองดูเพื่อนๆ ในหมู่บ้านทำงาน เขาเป็นผู้เดียวที่มองเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในหมู่บ้านและนอกหมู่บ้าน

วันหนึ่ง ตึงโหน่งนั่งอยู่ที่ริมหน้าต่างเหมือนเคย เขามองเห็นไฟไหม้ป่าที่ชายป่าใกล้ๆ หมู่บ้าน “พวกเราเร็วเข้าไฟไหม้ที่ชายป่า รีบไปช่วยดับไฟเร็ว” เขาร้องบอกเพื่อนบ้าน แล้ววิ่งถือถังน้ำวิ่งไปดับไฟ เพื่อนๆ ในหมู่บ้านรีบวิ่งตามตึงโหน่งเพื่อช่วยกันดับไฟ หลังจากไฟดับแล้ว เพื่อนๆ กล่าวชมเชยในความกล้าหาญและเสียสละของตึงโหน่ง ตึงโหน่งมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์แก่หมู่บ้าน

เช้าวันเสาร์ ดิงโหม่งตื่นแต่เช้า มองออกไปทางหน้าต่างเห็น “เจ้าเบ้ม” หมียักษ์กำลังเดินตรงมาที่หมู่บ้าน “แม่ช้าง ลุงยีราฟ พี่กระต่าย เจ้าเหมียว พวกเราทุกคนเตรียมตัวเร็วเข้า เจ้าเบ้มกำลังเดินมาที่หมู่บ้านของพวกเรา” สัตว์ในหมู่บ้านปรึกษากันว่าจะทำอะไรเพราะเจ้าเบ้มชอบอาละวาด ทำลายข้าวของ และชอบรังแกสัตว์ทุกครั้งที่มาที่หมู่บ้าน ดิงโหม่งรับอาสาจะไปพบและพูดขอร้องเจ้าเบ้ม ลุงยีราฟกล่าวเตือนว่า “ระวังตัวหน่อยนะหลาน ถ้าเห็นไม่ดีก็รีบหนีกลับมาละ”

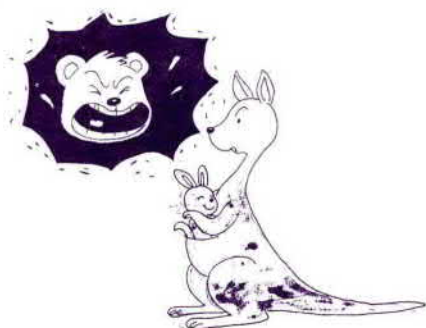
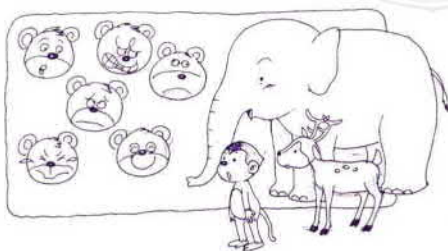
“อ่าๆ ะ...ข้าเป็นสัตว์ใจร้าย ดุร้าย และชอบให้ใครๆ กลัวข้า” เจ้าเบ้มร้องเสียงดังมาแต่ไกล จนฝูงนกและมีเสื้อบินหนีด้วยความกลัว “สวัสดี พี่เบ้ม” ดิงโหม่งร้องทัก เจ้าเบ้มหันไปแล้วกางแขนเข้าไปเพื่อจับ แต่ดิงโหม่งกระโดดหนีและไต่ขึ้นกิ่งไม้ใกล้ๆ แล้วห้อยตัวลงมาพูดกับเบ้ม “พี่เบ้มผู้ใจดีจะไปไหนจ๊ะ” “ฉันใจร้าย ดุร้าย ไม่เคยรู้จักคำว่าใจดี...มาให้อันจับทำเป็นลูกบอลเตะเล่นซะดีๆ” เจ้าเบ้มคำรามเสียงดัง “พี่น้องเธอใจร้าย เพื่อนๆ ในหมู่บ้านบอกฉันว่าพี่ใจดี โดยเฉพาะใบหน้าของพี่เป็นหน้าที่ใจดีกว่าหมียักษ์ตัวโน้นไป” ดิงโหม่งพูดไปยิ้มไป “หน้าใจดีเธอ เป็นไงข้าไม่เคยเห็น” เบ้มถาม “น่าเสียดายที่ท่านไม่เคยเห็น แต่ฉันพอจะช่วยให้ได้ละ” ดิงโหม่งกระโดดลงพื้นแล้วหยิบกระจอกออกจากถุงผ้ายื่นให้เบ้มส่องดูหน้า

“โอ้โฮ! ฉันมีหน้าใจดีด้วย...เอ...นี่หน้าดูร้าย...อ้าว...นี่หน้าดูร้ายกว่า...ฮึ่ม...หน้านี่สิโหดเหี้ยมที่สุด” เบิ้มส่องกระจกแล้วทำหน้าในแบบต่างๆ “พี่เบิ้มชอบหน้าแบบไหน” ตังโหม่งถาม “ฉันชอบหน้าโหดเหี้ยม” เบิ้มพูดเสียงดังอย่างโมโห “ไม่มีใครชอบหน้าโหดเหี้ยมของพี่หรอก” ตังโหม่งพยายามพูดให้เบิ้มหายโมโห “ฉันไม่เชื่อ มาให้ฉันตะเป็นลูกบอล” เบิ้มใช้อุ้งมือจับแขนตังโหม่งไว้ และทำท่าจะตะ “โอ๊ย! อย่าทำร้ายฉันเลย พี่ลองไปทำหน้าหลายๆ แบบให้เพื่อนๆ ในหมู่บ้านเลือกก่อนได้ไหม ถ้ามีใครชอบหน้าโหดเหี้ยมของพี่ฉันจะยอมเป็นลูกบอลให้พี่เตะตลอดไปเลย” ตังโหม่งพูดตอเรื่อง “ก็ได้...มาเดินเข้าไปในหมู่บ้านกับฉัน” เบิ้มพูดแล้วลากแขนตังโหม่งเดินไปที่หมู่บ้านทันที

ทั้งสองเดินมาพบกระต่าย ตังโหม่งเล่าเรื่องให้กระต่ายฟัง แล้วให้เบิ้มทำหน้าแบบต่างๆ ให้ดู

“เจ้าชอบหน้าแบบไหน..หน้าใจดี ดูร้าย ดูร้ายกว่าและโหดเหี้ยม บอกข้ามาเร็วๆ” เบิ้มถาม “ฉัน...ฉัน...ฉันชอบหน้าใจ...ใจดี” กระต่ายบอกเสียงสั่น ตังโหม่งยิ้มอย่างโล่งใจ เจ้าเบิ้มโกรธกระต่าย

เบิ้มและตังโหม่งเดินต่อมาได้ครู่หนึ่งก็พบกวาง ตังโหม่งก็เล่าเรื่องให้กวางฟัง แล้วให้เบิ้มทำหน้าแบบต่างๆ ให้ดู

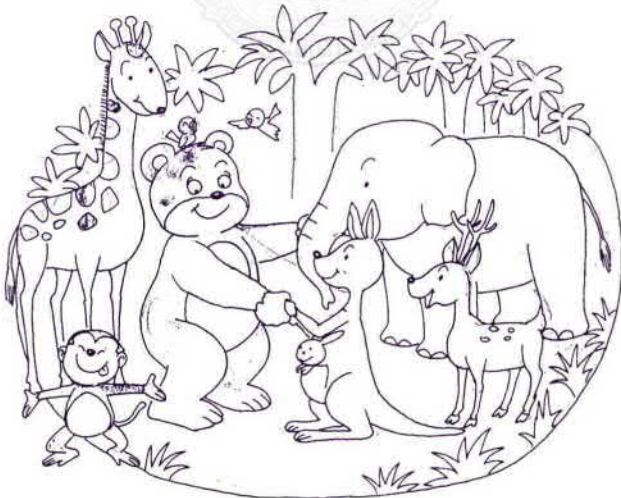
“เจ้าชอบหน้าแบบไหน...หน้าใจดี ดูร้าย ดูร้ายกว่าและโหดเหี้ยม บอกข้ามาเร็วๆ” เบิ้มถาม “ฉัน...ฉัน...ฉันชอบหน้าใจ...ใจ...ไม่ร้าย...ใจดีครับ” กวางตอบอย่างกลัวๆ ตึงโหน่งยิ้มอย่างโล่งใจ เบิ้มไม่พอใจกวาง

ลูกช้างตัวหนึ่งเดินผ่านมาพบทั้งคู่ เบิ้มจึงเรียกมาให้ฟังเรื่องราว หลังจากนั้นเบิ้มก็ทำหน้าแบบต่างๆ ให้ดู

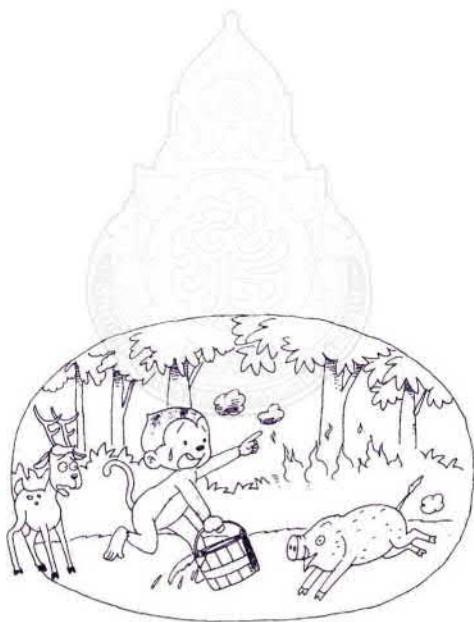
“เจ้าชอบหน้าแบบไหน...หน้าใจดี ดูร้าย ดูร้ายกว่าและโหดเหี้ยม บอกข้ามาเร็วๆ” เบิ้มถาม “ที่จริงหน้าท่านก็ดีทุกหน้าเลยแต่ฉันชอบหน้าใจดีมากที่สุด” ลูกช้างตอบ ตึงโหน่งยิ้มอย่างโล่งใจ เบิ้มหงุดหงิดที่ได้ฟังลูกช้างพูดเช่นนั้น

เบิ้มไม่พอใจคำตอบของกระต่าย กวาง และลูกช้าง จึงลากแขนตึงโหน่งเดินต่อไป จนพบจิงโจ้แม่ลูก ๒ ตัว ตึงโหน่งเล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้เบิ้มทำหน้าแบบต่างๆ ให้ดู

“เจ้าชอบหน้าแบบไหน...หน้าใจดี ดูร้าย ดูร้ายกว่าและโหดเหี้ยมบอกข้ามาเร็วๆ” เบิ้มถาม “แม่จ๋าแม่ หนูชอบหน้าลุงหมีที่ใจดีใจดีจ๊ะแม่” ลูกจิงโจ้พูดเสียงใส พลงย่นหน้ามาหอมแก้มเบิ้ม เบิ้มตกใจ “แม็กก็ชอบหน้าใจดีเหมือนลูกจ๊ะ” แม่จิงโจ้บอกพลงกอดลูกด้วยความรัก เบิ้มมองตึงโหน่งและแม่ลูกจิงโจ้ด้วยความแปลกใจ แล้วร้องเสียงดังๆ ขึ้นว่า “ฉันไม่เชื่อพวกนี้...ไปพวกเราไปโนหมู่บ้าน ฉันจะถามให้หมดทั้งหมู่บ้าน”

ที่ลานหมู่บ้านสัตว์ทุกตัวมารวมกัน เพื่อบอกว่าชอบหน้าแบบไหนของเบิ้ม “ใครชอบหน้าโหดเหี้ยม” ตี๋โหน่งถาม สัตว์ทุกตัวเงียบ “ใครชอบหน้าดูร้าย” ตี๋โหน่งถาม สัตว์ทุกตัวเงียบ “ใครชอบหน้าใจดี” ตี๋โหน่งถาม สัตว์ทุกตัวพร้อมใจกันบอกเสียงดัง “ฉันชอบ...ฉันชอบ...ฉันชอบ” ทันใดสัตว์ทุกตัวก็เงียบ “โฮๆๆๆ ฮือๆๆๆ ใครๆ ก็ชอบหน้าใจดี” เบิ้มร้องไห้เสียงดัง แล้วพูดเสียงลั่นว่า “ฉันอยากมีเพื่อน ฉันเหงาไม่มีใครรักฉัน ฉันเลยต้องทำตัวโหดเหี้ยมเกรงให้ใครๆ สนใจ ยกโทษให้ฉันด้วย” เบิ้มก้มหน้านั่ง “ด้วยความยินดี” สัตว์ทุกตัวตอบพร้อมกัน แล้วเดินเข้ามาจับมือเบิ้มและกอดอย่างมีความสุข ตี๋โหน่งดีใจ สัตว์ทุกตัวดีใจ หมู่บ้านมีความสุขสงบสุข เบิ้มเป็นเพื่อนใหม่ ใจดีของสัตว์ทุกตัว

ห้องเก่ามีดี

คำหมาน คนใด

พ่อรื้อเรือนหลังเก่าลงแล้วสร้างหลังใหม่ ณ ที่เดิม เรือนเก่าเป็นเรือนสูง ปูสร้างไว้เมื่อ ๔๐ ปีก่อน ปูเล่าให้จ้อนฟังว่า ปูและเพื่อนบ้านขับเกวียนเข้าไปพักแรมหลายคืนในป่าเพื่อตัดไม้มาสร้างบ้าน ปูเรียกบ้านว่า “เรือน”

เรือนหลังเก่าที่รื้อไปมีเสาไม้บับสิบต้น ยกพื้นสูงจากดินประมาณ ๒ เมตร ปูพื้นด้วยไม้กระดานแผ่นใหญ่และยาว หลังคามุงด้วยแผ่นไม้ขนาดกว้างครึ่งฟุตยาวหนึ่งฟุตครึ่ง จะเรียกว่า “กระเบื้องไม้” ก็คงได้ ด้านหน้าของเรือนเป็นพื้นโล่งอยู่นอกชายคา เรียกว่า “ชาน” ที่ปลายชานมีบันไดสำหรับขึ้นลง

ชั้นล่างของเรือนเรียกว่า “ใต้ถุน” บริเวณใต้ถุนเป็นคอกวัวควายและเป็นที่เก็บเครื่องมือทำการเกษตร เช่น คราด ไถ จอบ เสียม เคียว และเครื่องมือจับปลา เช่น สุ่ม ตุ่ม ไซ ลอบ เป็นต้น

หมู่บ้านตั้งอยู่บนเนินเตี้ยๆ ติดกับทุ่งนาซึ่งเป็นที่ลุ่ม ในฤดูฝนมีน้ำขังเจ็นองไปทั่วทุ่งนา บางปีฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน น้ำท่วมทุ่งนาจนมองไม่เห็นยอดต้นข้าว

ปาร์กทีกีปริงโล่ง ความร่มเย็นที่หมู่บ้านได้จากป่ากลดน้อยลง

ถนนสายใหม่นี้ทำให้ชาวบ้านไปอำเภอ จังหวัดและไปกรุงเทพฯ สะดวกขึ้น แต่ละวันมีรถต่าง ๆ วิ่งผ่านหลายร้อยคัน ชาวบ้านช่วยกันสร้างถนนสายสั้น ๆ เชื่อมระหว่างถนนใหญ่กับหมู่บ้าน ทำให้รถเข้าออกหมู่บ้านสะดวกขึ้น หมู่บ้านที่เคยสงบก็คึกคักและมีชีวิตชีวา มีรถขายสินค้าทั้งเสื้อผ้าของกินของใช้ต่าง ๆ เข้าไปในหมู่บ้านทุกวัน

ชาวบ้านปลูกผักและหาปลาน้อยลง เพราะมีผักสดมาขายทุกวัน นอกจากนี้ มี กุ้ง ปลา เนื้อวัว เนื้อหมู ไข่ ขนุน ผลไม้ ไข่เค็ม ฟริก เกลือ กะปิ น้ำปลา ตลอดจนเสื้อผ้า รองเท้า ของเล่นและของใช้อื่น ๆ ชาวบ้านต่างก็ชื่นชมกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้

เมื่อถึงฤดูร้อน พวกที่อยู่บ้านตึกต่างก็บ่นว่าอากาศร้อนนอนไม่หลับ เปิดหน้าต่างไว้ก็มีปัญหาอีก เพราะลมพัดฝุ่นผงจากพื้นดินเข้าไปในบ้าน จะออกมานอนรับลม นอกห้องก็ไม่มีชานเหมือนบ้านสมัยเก่า

“คนโบราณเขาสร้างเรือนใต้ถุนสูงหลังคาสูงและมีช่องลมเพื่อระบายอากาศ คืนไหนอากาศร้อนมากก็ออกไปนอนที่นอกชาน” ปู่พูดกับจ๋อในคืนหนึ่งกลางเดือนเมษายน “บ้านตึกหลังคาเตี้ยและฝาทึบอย่างนี้เหมาะกับประเทศที่มีอากาศหนาวอย่างเมืองจีนหรือเมืองฝรั่ง แต่ไม่เหมาะกับเมืองเรา”

“ปีหนึ่งร้อนอยู่ไม่กี่เดือนหรอก อีกหน่อยฝนตกลงมาก็เย็นเอง” พ่อของจ๋อปลอบใจ “ก้านันบอกว่าเดือนหน้าไฟฟ้าจะมาถึงบ้านเรา ที่นี้เราก็จะมีพัดลม ตู้เย็น ไม่ต้องบ่นว่าร้อนต่อไปอีกแล้ว”

“ติดแอร์ด้วยนะพ่อ” จ๋อพูด “อ้อ” โททศันด้วย เอาแบบจอใหญ่ ๆ นะครับ”

“อย่าคิดแต่เรื่องหาความสบายใส่ตัว ต้องคิดหาทางใช้ไฟฟ้าให้เป็นประโยชน์ในการทำงานด้วย ” ปู่เตือนสติ

ปีนี้ฝนดีตั้งแต่ต้นปี ชาวบ้านดีใจทั่วหน้า เพราะทุกคนรอบรู้ต่างก็ทำนาเป็นอาชีพหลัก ส่วนการปั้นหม้อ ทอผ้า ทอเสื่อ ทำหมอนขัดและทำเครื่องจักสานเป็นอาชีพรอง ฝนตกลงมาสม่ำเสมอ ข้าวในนาแตกกอเขียวงามทั่วทุกแปลงทั้งนาลุ่มและนาดอน

ในเดือนกันยายนฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน น้ำไหลเอ่อล้นลำห้วยและท่วมนาจนมองไม่เห็นยอดต้นข้าว ชาวบ้านจับปลากันอย่างสนุกสนาน พวกเขาคิดว่าน้ำคง

ท่วมไม่นานและคงไม่ขึ้นสูงไปถึงหมู่บ้าน แต่ผิดคาดเพราะฝนตกหนักเป็นบริเวณกว้าง และอีกเหตุหนึ่ง ถนนสายใหม่กั้นทางน้ำ ทำให้น้ำไหลเข้าหมู่บ้านอย่างเห็นได้ชัด ในปีที่ผ่านมาถึงแม้ว่าขึ้นมากมันก็ไหลผ่านไปและลดลงเร็วในเวลาชั่วคืนเท่านั้น

ตอนเที่ยงวัน ปู่กลับจากเลี้ยงพระที่วัดท่ามกลางสายฝน พบแต่จ้อนอยู่บ้านคนเดียว

“ผมกลัวครับปู่” จ้อนห่มผ้า นั่งซุกอยู่มุมห้อง

“พ่อแม่แก่ไปไหน” ปู่ถาม

“ออกไปจับปลาครับ”

“ไม่ต้องกลัวหรอก มานี่ มาช่วยปู่ยกกล่องพวกนี้ขึ้นบนหลังตู้หน่อย”

“ยกขึ้นทำไมครับ” จ้อนถามขณะช่วยปู่ยกกล่องกระดาษแข็ง ในกล่องเหล่านั้น มีทั้งเสื้อผ้าและของกินของใช้รวมทั้งของเล่นของจ้อย

“เดี๋ยวน้ำจะท่วมบ้าน ตอนนี้มันขึ้นมาถึงลานวัดแล้ว”

“น้ำจะท่วมถึงเตียงไหมครับปู่” จ้อนกังวล

“คงไม่ถึงเตียงหรอก แต่ถึงพื้นบ้านแน่ๆ” ปู่เปิดตู้หยิบเสื้อยืดส่งให้จ้อน เอ้า สวมเสื้ออีกตัวเดียวจะเป็นหวัด”

ประมาณบ่าย ๓ โมง พ่อกับแม่กลับมาพร้อมกับปลาเต็มข้อง เมื่อถึงบ้าน ก็พบว่าน้ำได้เอ่อขึ้นถึงบันไดชั้นที่หนึ่งแล้ว วางข้องใส่ปลาไว้ที่ระเบียงแล้วเปิดประตูห้อง ลมพัดสายฝนตามเข้าไปข้างในด้วย พ่อมองหน้าปู่ด้วยความขอบคุณที่ปู่ยกของต่างๆ ขึ้นจากพื้น พ่อไม่รู้จะพูดอะไรจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ແ່ງຈິງ ສົງລັຍຈະທົ່ມແນ່ໆ”

“คงท่วมไม่นานหรอก” ปู่ไม่ยักช้าเติมให้เจ็บปวดมากกว่านี้ “ดูอีกทีชีวมี่ของอะไรจะต้องยกขึ้นอีก ไม่มีที่ที่ต้องวางบนเก้าอี้หรือบนเตียง”

“แล้วเราจะนอนไหนล่ะปู่” จ้อนมากอดปู่

“คงจะต้องไปอาศัยศาลาวัดหรือบ้านกำนันแสงสักคืน”

เวลาประมาณ ๕ โมงเย็น ฝนหยุดตก แต่น้ำไม่ลด มีแต่สูงขึ้นเรื่อยๆ อีกครึ่งชั่วโมงต่อมา น้ำขึ้นถึงระดับพื้นบ้านและไหลเข้าไปทุกห้องตามช่องประตู แต่ก็ไม่ได้ทำความเสียหายแก่ข้าวของเพราะได้ยกขึ้นไว้ที่สูงแล้ว คืนนั้น จ้อนกับปู่และพ่อแม่ต้องไป

อาศัยนอนที่บ้านกำนันแสงซึ่งเป็นบ้านสองชั้น ชั้นล่างของบ้านกำนันก็ถูกน้ำท่วม เช่นเดียวกัน

ภายหลังน้ำลด พ่อของจ๋อนปรารภว่า หลังจากเก็บเกี่ยวข้าวแล้วจะต่อบ้านขึ้นเป็นสองชั้น ปล่อยให้ข้อคิดเกี่ยวกับการสร้างบ้านและการใช้ชีวิตตามสมัยนิยมว่า

“การจะเอาอย่างคนอื่นเพื่อให้ทันสมัยต้องรู้จักดัดแปลงให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ของเรา อย่ามองข้ามปัญญาของคนรุ่นเก่าที่ได้พิจารณาเพราะหะอะไรๆ ไว้ดีแล้วของเก่าดี ๆ มีอยู่มากนะ จะบอกให้”

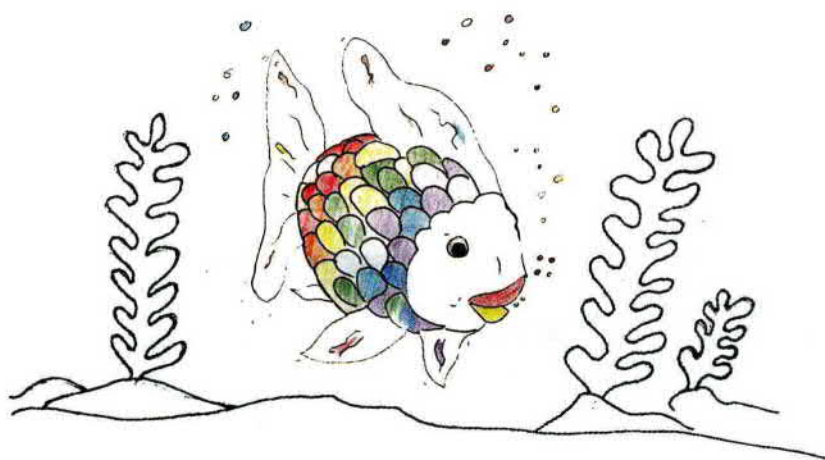
เรื่องสั้นสำหรับเยาวชน

“ลูกปลาสีรุ้ง”

โดย ‘ดอกอ้อ ล้อลม’

แม่บอกผมว่า เมื่อแรกเกิดใหม่ ๆ ตัวผมแลดูเหมือนเกี๊ยวเพรียวเม็ดเล็ก ๆ ส่องแสงแวววามอยู่ท่ามกลางพี่ ๆ น้อง ๆ อีกเจ็ดตัว แต่พี่ ๆ กับน้อง ๆ ของผมมีสีสันทึบเด่นชัดแตกต่างกันไปตัวละสี คือ พี่ชาย ๒ ตัวมีสีครามและสีเขียว พี่สาว ๒ ตัว มีสีม่วงกับสีน้ำเงิน น้องชาย ๒ ตัวมีสีเหลืองกับสีส้มสด ส่วนน้องสาวสุดท้องตัวจิ๋วไม่มีสีแดงสุกใส

“เจ้าเป็นตัวเดียวที่มีสีครบทั้งเจ็ดสี และมีเกล็ดสีเงินวาวสะท้อนแสงได้แม้จึ่งเรียกเจ้าว่าลูกปลาสีรุ้ง ยิ่งนับวันเจ้าเจริญวัยขึ้นเท่าใด เกล็ดสีเงินบนตัวเจ้าก็ยิ่งจะส่องประกายแจ่มจ้าและไกลขึ้นเท่านั้น ครั้นเกล็ดวาวนั้นสะท้อนสีทั้งเจ็ดบนตัวเจ้าเข้าด้วยเจ้าก็มีแสงเลื่อมพรายสะดุดตาไม่ต่างกับดวงเพชรเจ็ดสีที่มีครบและหางว่ายวนอยู่ในน้ำ...” แม่ค่อย ๆ อธิบายเมื่อผมเริ่มรู้ความ ทำให้ผมเห็นความแตกต่างระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ กับตัวผม หรือแม้แต่กับแม่ ซึ่งเป็นปลาสีเนื้อธรรมดา เพียงแต่ว่าดวงตาของแม่เท่านั้นที่สุกสกาว คอยมองดูลูกปลาทั้งแปดตัวอย่างปรานี

ผมสังเกตเห็นว่าครอบครัวของเราอยู่รวมกันใช้อย่างอบอุ่นในอ่างบัวซึ่งใบหนึ่งมาตั้งแต่พวกเราลืมตาครั้งแรก ผมคุ้นเคยกับเปลือกหอยรูปแปลก ๆ ที่วางเรียงกัน บ้างมีผิวเกลี้ยงรูปโค้งมน บ้างยาวเป็นเกลียวลงไปจรดปลายแหลม และบางชนิดก็มีลายเส้นเด่นชัดตัดแบ่งช่วงล่างกับช่วงบน คุณล่ายเจดีย์หอยใหญ่เล็กไม่เท่ากัน เปลือกหอยทั้งหมดซ้อนอยู่บนกองกรวดมนเล็ก ๆ ที่รองรับพื้นฐานของอ่างแก้วแต่ภายในเปลือกหอยเหล่านี้ปราศจากลมหายใจของสิ่งมีชีวิต ในอ่างฟากหนึ่งมีหินขนาดใหญ่มากพาดพิงกันอยู่สองก้อน แต่ตรงกลางมีโพรงซึ่งผมเรียกว่า ‘ถ้ำลอด’ ใกล้เคียงมีแนวปะการังกิ่งเล็ก ๆ สลับกับกระถางอิฐสีแดงเป็นกระถางใบจิ๋ว มีพืชน้ำสีเขียวต้นน้อย ๆ ปลูกไว้เป็นพุ่มเล็ก ๆ บริเวณนั้นดูเด่นเพราะได้ ‘ถ้ำลอด’ ..มีลูกแก้วกลมเกลี้ยงตั้งอยู่ ๓ ดวง ลูกแก้วดวงเล็กสุดนั้นมีสีเจดีย์เหมือนกับผมทุกอย่าง ต่างกันที่ลูกแก้วตั้งนิ่ง ๆ อยู่ใต้น้ำ ไม่เคลื่อนไหวในขณะที่ผมสามารถว่ายน้ำเล่นไปรอบอ่างได้ตามใจ แม้กระนั้นผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ‘ทำไมพวกเราจึงอยู่ในอ่างแก้วใบนี้ล่ะครับ แม่’

ผมถามแม่ด้วยวิธีขอยากรู้ เมื่อแม่ไม่ตอบ ผมสะบัดตัวแรง ๆ ทำให้เกล็ดสีเงินหลุดออกไปสองเกล็ดเล็ก ๆ แม่ตกใจมาก ว่ายวนจนน้ำกระเพื่อมไหว ‘อย่าทำตัวเองอย่างนั้นอีกนะ สิริ้ง อย่าสะบัดเกล็ดเงินทั้งด้วยความเอาแต่ใจอีกเป็นเด็ดขาด!’ พี่ชายกับพี่สาวของผมร้องกันเอะอะ แล้วช่วยกันคาบเกล็ดเงินกลับมาวางทาบกับครีบบนของผมใหม่ น่าอัศจรรย์ที่เกล็ดเงินเหล่านั้นสามารถแนบติดในที่เดิมได้อีก ‘นี่เพราะเธอยังเล็กอยู่นะ เกล็ดเงินที่หลุดจึงยังพอประสานได้ แต่ถ้าเธอเติบโตเต็มที่ล่ะก็... หากว่าเกล็ดเงินหลุดไปแล้ว เธอจะไม่ได้คืนอีกเลย’ เสียงพี่สาวสอว่นบอก ผมเองก็รู้สึกละอายที่เอาแต่ใจตัวเองจนแม่ตกใจเช่นนั้น ผมจึงรีบวิ่งว่ายน้ำเข้าไปใต้ตัวของแม่ แม่วางครีบบนตัวบนศีรษะของผมเบา ๆ แล้วครีบบน ๆ ของแม่ก็สัมผัสตัว (โอบกอด) ผมไว้อย่างแสนรักและพร้อมจะให้โอกาสเสมอ ‘ทำไม พวกเราจึงอยู่ในอ่างแก้วใบนี้ครับ’ ผมถามซ้ำอีก แต่แม่อีกยังคงนิ่ง แม่ไม่เคยตอบคำถามนี้ของผมสักครั้งเดียว ปล่อยให้ผมตามจูนรู้สึกหิวทุกครั้ง

กรมพิเศษแห่งประเทศไทย

2380 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กทม. 10900

โทร. 5795380-9 โทรสาร 561-2984

อนาคตของเศรษฐกิจไทยก้าวไกลด้วยโครงข่ายระบบทางด่วนที่สมบูรณ์

ธรรมชาติสอนให้ผมแหวกว่ายจากใต้น้ำขึ้นไปเหนือผิวน้ำทุกครั้งทีหิว เหนือผิวน้ำนั้นจะมีขนมลูกกลมๆ เล็กๆ รสชาติอร่อย เป็นอาหารสำหรับลูกปลาซึ่งไปยลมาจากข้างบนอ่าวกว๊านไม่เคยขาด จริงสินะ...นอกจากครอบครัวในอ่าวยังมี ‘ใคร่คนอื่นอีกบางคน’ ที่อยู่ข้างนอกอ่าวกว๊าน ใครกันที่ไปยลขนมลงมาเลี้ยงลูกปลาเป็นประจำ คอยมาดูแล ถ่ายเทน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ ผมตั้งใจทันทีว่าจะต้องเอาคำตอบจากใครคนนั้นให้ได้ว่า ‘ทำไม...ทำไมครอบครัวของผมจึงต้องมาว่ายวนอยู่แต่ในอ่าวกว๊านใบนี้...’

‘พี่สิรุ้งจะ เขาเอาสะพานสีแดงลงมาวางใหม่ ไปดูกันเถอะจ๊ะ’ น้องสาวตัวเล็ก หรือสีแดงใส ว่ายมาโบกหางอย่างตื่นเต้น กิริยาร่าเริงมาก ผมกับพี่ๆ และน้องๆ ทั้งหมดจึงว่ายตามกันไปตรงที่มี ‘สะพานสีแดง’ มาตั้ง ฝีมือใครคนนั้นอีกเช่นเคย...คนที่อยู่นอกอ่าวกว๊านใบนี้...เขาให้สะพานมาใหม่ น้องชายกับน้องสาวของผมว่ายไล่กันอยู่รอบๆ สะพานอย่างสนุกสนาน ผมสังเกตเห็นว่า นอกจาก ‘สะพานสีแดง’ ที่วางลงใกล้ๆ ‘ถ้ำลอด’ แล้วยังมีกระถางต้นไม้ใหม่เพิ่มอีก ๓ กระถาง จัดวางบนเนินกรวดอีกฟากหนึ่งของอ่าวกว๊าน ทุกกระถางมีพืชพันธุ์อันส่งกลิ่นหอม ชวนให้ว่ายไปแตะเล่นเล่นเป็นยิ่งนัก พี่ชายสี่ครามว่ายตรงเข้าไปยังพุ่มไม้นั้นทันที และอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน...

แม้เพียงแต่ว่ายวนไปรอบๆ อ่าวกว๊านสำรวจจตรวจตรา แล้วก็กลับไปอยู่ที่สวนหย่อมตรงที่มีเปลือกหอยมุกที่แม่รัก แม่เคยพูดบ่อยๆ ว่า เปลือกหอยมุกกับแม่มาพร้อมๆ กัน...มาก่อนที่บางสิ่งจะเกิดขึ้นที่นี่ในช่วงที่พวกลูกๆ ยังไม่อาจจำความได้...แม่ไม่ได้เล่ามากกว่านี้

พี่ๆ น้องๆ ของผมว่ายเล่นไปมาตลอดวัน กลางคืนเมื่ออ้อมก็หลับสบายกัน ไม่มีใครทุกข์ร้อนใจ ในคำถามที่ว่า ‘ทำไม..ครอบครัวของเราจึงว่ายวนอยู่เพียงในอ่าวกว๊าน’ พี่ชายสี่เขียวเคยย้อนถามว่า ‘แล้วมีที่อื่นไหนหรือ ที่เราควรได้อยู่ นอกจากในอ่าวกว๊านใบนี้’ ผมก็ไม่อาจได้ตอบอย่างทันควัน เพียงแต่ในจิตวิญญาณของผม มีสิ่งที่เร่ร่อนอย่าง

“รักษ์โลก..รักษ์สิ่งแวดล้อม..แล้วอย่าลืมรักหนูด้วย”

“วันเด็ก” 11 มกราคม 2540

ธนาคารกรุงเทพ

เพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน

เหลือเกินให้ผมพยายามแสวงหาเส้นทางแหวกว่ายไปสู่เจ็ว้ น้ำที่กว้างกว่านี้... อาจจะเป็นอ่างแก้วใบที่ใหญ่กว่านี้ ผมทราบแต่เพียงว่า ผมมีจินตภาพของ ‘ห้วงน้ำอันกว้างใหญ่ไพศาล มีมหาอาณาเขตไร้ที่สิ้นสุด’ ณ ห้วงน้ำนั้นไม่ว่าจะมีชื่อเรียกอย่างใดก็ตาม นั่นแหละเป็น ‘ที่ของพวกเรา’ หรือที่แน่ชัดคือเป็น ‘โลกของผม...โลกที่ผมควรมีสติที่จะสัมผัส’ ผมเชื่อว่าโลกอย่างนั้นอยู่ ยิ่งเมื่อมองจ้องในดวงตาของแม่ ผมก็ยิ่งมั่นใจว่าผมไม่ได้คิดเพ้อฝันเกินเป็นจริง

วันเวลาคงจะผ่านไปนานพอสมควร ผมสังเกตจากขนาดครีบของผมกับขนาดของลูกแก้วเจ็ดสีดวงเล็กนั้น แต่ก่อนผมใช้ครีบสัมผัสผิวลูกแก้วครีบของผมเล็กกว่าลูกแก้วดวงนั้น แต่ทว่าระยะหลังๆ นี้ ครีบสีรุ้งของผมแข็งแรงและสามารถจะทำให้ลูกแก้วนั้นกลิ้งได้ด้วยซ้ำ และ ‘ถাঁลอด’ ก็ดูจะเล็กลงมาก ผมจึงบอกตัวเองได้ว่า ผมเจริญวัยขึ้นเป็น ‘ลูกปลาหนุ่มน้อย’ แล้วในวันนี้ ผมมีพลังเร้นลับที่จะว่ายพุ่งตัวมุ่งไปในทิศทางต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว เกล็ดสีเงินงามสะท้อนสีรุ้งบนตัวผมเหมือนผลึกเพชรส่องแสงรุ่งโรจน์ใสอยู่ใต้น้ำอย่างงดงาม และ...ใช่..พร้อมกับพลังแหวกว่ายกับแสงแวววาว ความคิดของผมก็เข้มข้นขึ้นด้วยเหมือนกัน ความคิดที่ฝังแน่นในใจตลอดมาว่า...น่าจะมีห้วงน้ำขนาดใหญ่ให้ครีบและหางของผมได้สะบัดแกว่งไกวอย่างแสนอิสระและสุขใจมากกว่านี้...ผมสมควรจะได้รับรู้ และพบเห็นสิ่งใหม่...มากกว่านี้...

‘แม่ครับ ผมจะกระโดดออกนอกอ่างแก้วใบนี้’ ผมบอกแม่ในคำคืนหนึ่ง แม่มีวัยชราขึ้น แต่ดวงตาของแม่มองยังคงสุขสรวล มองดูลูกๆ ของแม่อย่างปราณี ‘ถ้ากระโดดออกนอกอ่างก็จะได้กลับมาอีกเหมือนพ่อของเจ้า...สิรุ้ง.. พ่อทำอย่างนั้นมาแล้ว พ่อผู้มีสติสยดสยองเจ็ดสี มีเกล็ดเงินประกายสว่าง และมีพลังแหวกว่ายอันยิ่งใหญ่’ ‘พ่อ’ ผมทวนคำสั้นๆ คำนี้ ‘พ่อคืออีกชีวิตหนึ่งที่คู่กับแม่ใช่ไหมครับ แม่ครับ...เล่าให้ผมฟังเถิดนะครับว่า เกิดอะไรขึ้นกับพ่อ...’ ผมสะบัดครีบเบาๆ แม่หลับตาพริ้ม มีหยาดน้ำเอ่อทัน

ผลิตไฟฟ้า พัฒนาไทย

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

53 ถนนจรัสสินทวงศ์ บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 436-4800 โทรสาร 436-4879

จากขอบตาของแม่ หลอมรวมกับมวlnน้ำ... ‘พ่อ ของสิริ้ง กระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำ และ
 พ้นออกไปนอกขอบอ่างแก้ว...พ่อทำประทุ้งหลังจากที่สูงๆ เกิดมาครบแปดตัว พ่อว่า
 วุ่น บอกแม่ว่า ลูกๆ มีค่ามากกว่าจะโตที่นี่ โดยเฉพาะเจ้าตัวที่มีสิริ้งเหมือนพ่อ
 ครอบครัวยุคของเราควรมีสิทธิ์ที่จะอยู่อาศัย ณ หวังขเลไกลที่ใหญ่กว้างของพวกเรา’

‘อา...หวังขเลไกลที่ใหญ่กว้างของพวกเรา’ ช่วงเป็นวลีที่ทำให้หัวใจของผมนั่งรู้สึก
 เอบอ้ม...ในที่สุด แม่ก็เปิดเผยให้ผมรู้แน่นว่า ความคิดความเชื่อของผมถูกต้อง ครบสิริ้ง
 ของผมสะบัดจนวงน้ำกระเพื่อม เลื่อมพรายของผมส่องประกายพร่างพราว ‘ผมจะหา
 ทางไป...ไปยังหวังขเลไกลที่ใหญ่กว้างของพวกเรานั้นให้ได้ครับแม่’ ‘แต่พี่ๆ น้องๆ ของ
 เจ้าตัวอื่นๆ เขาคุ่นเคยกับสภาพลูกปลาสลวยในอ่างแก้วใบนี้ที่นั่นมีคนเอาใจใส่ดูแล
 ครอบครัวยุคของเราอย่างดี มีอาหารการกินอยู่ที่สมบูรณ์ ฟัน้องของเจ้าผูกพันกับคนนอก
 อ่างแก้วคนนั้น และมีความสุขที่นี่แล้ว โดยเฉพาะน้องสีแดงใส่นั้น ชอบว่ายอวดโฉม
 สดราญ และพึงพอใจเวลาที่ถูกจับแยกไปใส่โหลแก้วให้คนหลายๆ มาชื่นชม ฟัน้องตัว
 อื่นๆ ก็เช่นกัน นิยมอย่างนั้น ก็มีแต่เพียงเจ้าตัวเดียวเท่านั้น สิริ้ง...ที่ว่ายหลงไปอยู่ใต้
 ถ้ำลอด ไม่ยอมให้ ‘เขา’ จับ... ถ้าเจ้ากระโดดออกนอกอ่างเพื่อประทุ้งเหมือนที่พ่อเจ้า
 เคยทำ เขาก็คงเสียใจมาก’ นับเป็นครั้งแรกที่แม่พูดยาวอย่างนี้ แต่ผมก็ตั้งใจที่ได้
 คำแนะนำที่ดีกว่า ‘ถ้าลูกอยากไปจริง... ลูกต้องหาวิธีที่จะสื่อสารกับคนที่อยู่นอกอ่างแก้ว
 คนนั้น ทำให้เขารู้ว่าลูกเป็นปลาที่มีค่าและสง่างาม ทำให้เขาคิดว่าควรจะเก็บลูกไว้ดูเล่น
 หรือคืนชีวิตของลูกกลับไปสู่ธรรมชาติที่เหมาะสม’

ผมว่ายวนอย่างว้าวุ่นและครุ่นคิด แม่ได้เตือนสติให้ผมได้คิดว่าการกระโดดออก
 นอกอ่างย่อมสูญเสียชีวิตไปเปล่า ถ้าอยากจะไปให้ถึงห้วงน้ำใหญ่จริง ๆ นั้น ผมต้องใช้
 ปัญญาสื่อสารกับ ‘คน’ ผมว่ายไปนอนนิ่งที่ได้ ‘ถ้ำลอด’ จ้องดูลูกแก้ว จริงสิ...ผมคิด
 อยู่เสมอตั้งแต่เล็กว่า ผมต่างจากลูกแก้วเจ็ดสีลูกนี้ ตรงที่ผมมีครีบมีหาง นั่นคือสัญลักษณ์
 แห่งชีวิตและอิสรภาพ... ‘แม่ครับ...ผมจะต้องไปให้ถึงหวังขเลไกล’ เกล็ดสีเงินบนตัวผมสะ
 ท้อนแสงอย่างองอาจ ผมใช้ครีบค่อยๆ กลิ้งลูกแก้วดวงเล็กออกจากถ้ำลอด... กลิ้งออก
 มา..กลิ้งออกมาไวกกลางลานกรวดเพื่อให้ ‘เขา’ เห็นโดดเด่น ผมแน่ใจว่า... พรุ่งนี้เช้า..
 เมื่อคนนอกอ่างแก้วมาไปรับประทานอาหาร และผดสังเกตุว่าลูกแก้วเจ็ดสีได้เคลื่อนออกมาจากถ้ำ
 ลอด โดดเด่นกลางลานกรวดนั้นหมายความว่า “..ลูกปลาสิริ้งไม่ใช่ลูกแก้ว จะได้นำมาตั้ง

ไว้ในอ่างแก้วนี้ตลอดกาล ผมมีครีบบ ผมมีหาง ผมมีสิทธิ์จะแหวกว่ายในมหาสมุทรใหญ่ เพื่อแพร่พันธุ์ของผม” ถ้า ‘เขา’ มีความคิดอันลึกซึ้งนี้เขาคงจะรู้ว่า ควรจะนำผมกลับคืนไปสู่ที่ใด...

คำคืนสุดท้ายของผมในอ่างแก้ว ผมซุกตัวอยู่ไม่ไกลครีบบอุ่น ๆ ของแม่ แม่เลื่อนครีบบสัมผัสเกล็ดเงินของผมทุก ๆ เกล็ดอย่างทะนุถนอมและแสนรัก ‘แม่ไม่ขอตัดหางที่ลูกจะไป แต่แม่ขออยู่ที่นี้กับเปลือกหอยมุกที่แม่รัก เมื่อลูกได้ไปถึงห้วงทะเลไกลที่ลูกหวังแล้ว ขอให้แหวกว่ายไปอย่างมีความสุข อย่าหวนหวนแม่และที่นี่ เจ้าจะต้องเจริญวัยอย่างแกร่งกล้า เพื่อแพร่ขยายพันธุ์ปลาสีรุ้งของพ่อต่อไป ทำให้ดีที่สุดเถิดนะลูกรัก แม่จะเอาใจช่วยเจ้าเสมอ’

แม่สัมผัสผมด้วยครีบบอุ่น ๆ ของแม่ เหมือนสมัยที่ผมยังเป็นลูกปลาตัวเล็กที่เอาแต่ใจตัว ‘เมื่อตอนเจ้ายังเล็ก เจ้าชอบสลัดเกล็ดเงินทิ้งโดยไม่รู้ค่า จากพรุ่งนี้ไป...เจ้าจะได้รู้ค่า เจ้าจะได้แบ่งปันเกล็ดสีเงินอันแสนงามให้กับเพื่อนปลาในมหาสมุทรใหญ่... อย่าได้หวนแหน แม้ว่าทุกเกล็ดที่หลุดไปเจ้าจะไม่ได้คืนมาอีกก็ตาม แต่เจ้าจะมีความสุขกับการเป็นผู้ให้ตลอดไป จำไว้นะสีรุ้งของแม่’

‘ครับแม่... แต่ผมจะเหลือเกล็ดเงินกลางสันหลังไว้เกล็ดหนึ่งเพื่อเป็นเครื่องระลึกเตือนใจถึงรอยสัมผัสที่อบอุ่น จากครีบบของแม่ครับ’ แม่นิ่ง... แล้วค่อย ๆ จรดริมฝีปากแผ่วเบาลงบนเกล็ดเงินกลางสันหลังของผม เป็นการให้พร และฝากความหวังไว้กับผม ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่เสมอ...

จากนั้น แม่เล่าให้ผมฟังถึง ‘เพื่อนปลา’ ในมหาสมุทรใหญ่อันไร้ขอบเขต รวมถึงสัตว์น้ำอื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะรูปร่างต่างกันไปตามพันธุ์อันหลากหลายเป็นล้าน ๆ ผมมีมโนภาพถึงโลกอันอุดมตื่นตาไปด้วยพืชน้ำนานา ผุงปลาหลากพันธุ์นับไม่ถ้วนแล้วยังมีเปลือกหอยสวยงามที่ยังคงความมีชีวิต มีลมหายใจของเพื่อนได้เปลือกหอย ผมจะได้พบเห็นสัตว์ใต้น้ำอีกมากมายทั้งใหญ่น้อย พวกเราจะได้อยู่รวมกันในธรรมชาติที่ล้ำค่าที่สุด ผมจะได้แจกจ่ายเกล็ดสีเงินงามออกไปให้ทั่ว พันธุ์ปลาสีรุ้งจะเพิ่มพูน ผมจะได้ทำประโยชน์ต่อ ‘เพื่อนผู้อยู่ร่วมในห้วงทะเลไกล’ ผมจะรักพวกเขาทุกตัว

ผมจะประกาศโดยพฤติกรรมว่า คุณค่าของลูกปลาสีรุ้งมิใช่แค่สวยงามอยู่ในอ่างแก้วใบเล็ก ๆ แต่สามารถแพร่ขยายความงดงามแก่ธรรมชาติได้ไม่รู้จบ ถึงแม้ว่าส่วน

ลึกของหัวใจ ผมสุดแสนอาลัยต่อแม่และพี่ๆ น้องๆ ที่ผมผูกพันใจ หากทว่า หน้าที่ต่อโลกของผมนั้นมี แม่ให้ชีวิตผมแล้ว...ผมต้องสำแดงคุณค่า คำคตินี้ ผมจะหลับอยู่กับครีบก้นของแม่เพื่อสะสมพลังใจไว้ต่อสู้ชีวิตในวันพรุ่งนี้

รุ่งเช้า... 'เขา' มาโปรยอาหารเหนือผิวน้ำดังเช่นเคย พี่ๆ น้องๆ ของผมว่ายพริ้วในผิวน้ำ ด้วยกิริยาร่าเริงเป็นสุข และคุ้นเคยกับ 'เขา' เพียงผมเท่านั้น ที่หลบกายอยู่ใต้ 'ถ้ำลอด' และรอเวลา...

ผมรอนาที่ที่ 'เขา' จะสังเกตเห็น ลูกแก้วเจ็ดสีที่กลางลานกรวดนั้น รอนาที่ที่ เขาจะ 'เข้าใจนัย' แห่งความแตกต่างระหว่างลูกแก้วและลูกปลาสีรุ้งในที่สุดผมก็เห็น กระบอกเล็กๆ หย่อนลงมาจากเหนืออ่างแก้ว น้องสีแดงได้รับว่ายรีไปเพราะนึกว่าเขาจะมานำไปใส่โหลเล็กอวดเพื่อนของเขาอย่างที่เคยทำครั้งก่อนๆ แต่เขากลับไม่หยิบกระบอกน้ำขึ้น ไม่ว่าพี่ชายสีครามสีเขียว พี่สาวสีม่วงสีน้ำเงินหรือน้องสีเหลืองสีแดงจะผลัดเปลี่ยนกันลงไปรอในกระบอก แต่เขาก็ยังนิ่งคอยเขาคอยผม...เขาคอยผม ลูกปลาสีรุ้งตัวนี้เท่านั้น

ผมพุ่งตัวออกจากถ้ำลอด ว่ายวนไปรอบๆ อ่างแก้ว เหมือนดวงเพชรพุ่งอยู่ใต้น้ำ ผมรู้ว่าแม่มองดูอยู่ด้วยความชื่นชมและความอาทรอันลึกล้ำ แม่รอคอยวันที่ผมจะเติบโตและไปอย่างดี... ไปสู่ห้วงขเลอันแสนไกลเพื่อดำรงเผ่าพันธุ์เอาไว้... "แม่ครับดวงจิตของผมไม่ไปไกลจากแม่เลยครับ เพียงร่างของผมจะพุ่งไปห่างเพื่อทำหน้าที่ลูกปลาสีรุ้งตอบแทนธรรมชาติที่ให้กำเนิดเผ่าพันธุ์ของพวกเรา มา ผมจะแบ่งปันเกล็ดสีเงินอันแสนงามอย่างไม่หวงแหน ตามที่แม่สอนผมเสมอ แม่ที่รัก ผมจะเจริญวัยให้แกร่งกล้าและมีความสุขกับการเป็นผู้ให้ตลอดไป"

ผมว่ายวนรอบกายแม่ที่ผมรักและรักผมสุดชีวิตอีกครั้ง มองดูพี่ๆ น้องๆ ที่ละตัว ผมจะไม่ลืมวันที่พวกเราวิ่งไล่กันเป็นฝูงได้พองน้ำที่ฟู่กระจายล้อมกายเรา ผมสะสมเกล็ดเงินให้ร่วงพรั่ง ๘ เกล็ด ก่อนที่จะว่ายห่างออกจากครอบครัว ว่ายลงไปรอในกระบอกเล็กๆ ไบนั่น...รอให้เขายกขึ้นจากอ่างแก้วอย่างช้าๆ...

"วางใจเถิดครับแม่ ผมแน่ใจว่าพันธุ์ปลาสีรุ้งจะรุ่งโรจน์ ณ ห้วงขเลไกลของเรา"

๖ พระตะปู้เกือกม้าตัวเดียว

พ่อค้าขายสินค้ำ
ได้ราคามีกำไร
รวมเงินใส่ถุงได้
บรรทุกม้ามุ่งหน้าจร
เขาควบขี่ม้านั้น
เร่งผายผันด้วยรีบร้อน
เพื่อให้ถึงบ้านก่อน
ที่จักค้ายาสนธยา

กลางทางแะที่พัก
เจ้าของทักขี่เกือกม้า
ตะปู้จวนหลุดหนา
ควรซ่อมก่อนจรทางไกล
พ่อค้าไม่ฟังคำ
กลัวจักค้าขึ้นรำไร
ตะปู้ตัวเดียวไซ้
ช่างเกิดหนอข้าขอลา

จร อ่านว่า จอน หมายถึง ไป
ได้ หมายถึง ดูกยาวๆ เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง สำหรับคาดเอา
สนธยา อ่านว่า สน - ทะ - ยา หมายถึง เวลาพลบค่ำ

ว่าแล้วควมม้าพลัน
มุงผายผันสู่เคหา
ไม่ยอมเสียเวลา
รีบขี่ม้าฝ่าดงดอน
ครู่หนึ่งถึงที่พัก
สงสารนักม้าเหนื่อยอ่อน
พ้อคำแฉะพักผ่อน
คนหวังดีซื้ออีกหน

ตะปุกเกือกม้าหลุด
จยังหยุดอย่าลุกลง
ซ่อมแล้วจักใช้ทน
เขาไม่ฟังยังขึ้นไป
ตอบว่าอย่าเป็นห่วง
เวลาล่วงต้องครรไล
ด้วยอยากถึงบ้านไว
มันหมาเห่าเขาไม่รอ

ควมม้าไปสักครู
 ม้าวิ่งอยู่เกิดพลาดหนอ
 รีบรุดสะดุดตอ
 สลัดคนหล่นริมทาง
 ตัวมันนั้นขาหัก
 ฤงเงินหนักตกอยู่กลาง-
 วิถีเขาแบกพลาง
 บ่นลำบากแสนยากเข็ญ

กว่าจะไปถึงบ้าน
 ต้องชมซานเลียดตากระเด็น
 เรียกคนเลี้ยงตื่นตื่น
 มาไวไวไปช่วยกัน
 โทะษที่มีวประมาท
 จึงพลั้งพลาดนำอายครัน
 ตะปุกเกือกม้านั้น
 เป็นเหตุให้ได้ทุกข์ทน

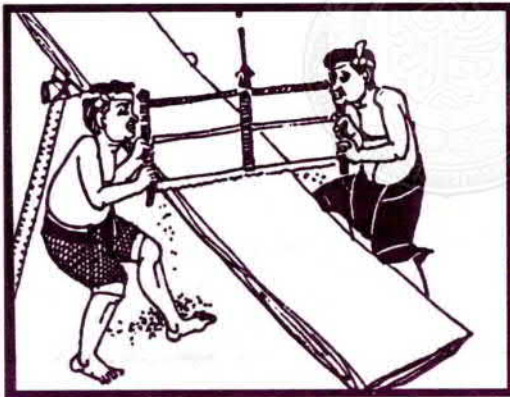

ประมาท อ่านว่า ประ - หมด หมายถึง ไม่ระมัดระวัง

เช็ญใจได้ดี เศรษฐีขอลาน

ชายลูกเศรษฐีมีทรัพย์
ตกอับเพราะผีพนันสิง
ไร้ทรัพย์ไร้ที่พึ่งพิง
หมดตัวจริงจริงขอลาน
วันหนึ่งพบชายเช็ญใจ
ถ้อยทีปราศรัยไขนาน
ตกลงผูกมิตรไม่นาน
ช่วยกันทำงานเลี้ยงตน

งานหนักยอมทำทุกอย่าง
พอได้ค่าจ้างขวยชวน
จ่ายเพียงอาหารยามจน
อดทนเก็บออมพร้อมใจ
สองรวมเงินได้ร่อยบาท
สบโอกาสแกล้งทำเป็นไ้
ปล่อยเพื่อนทำงานเดียวไ้
ตนหยิบเงินไปเล่นพนัน

ปราศรัย อ่านว่า ปรา - ไส หมายถึง พูดด้วยไมตรีจิต

เศรษฐี อ่านว่า เสต - ถี หมายถึง คนมั่งมี

โชคดีเล่นได้ไม่นาน
 มีเงินสักร้อยเหมือนฝัน
 ลูกเศรษฐีดีใจครัน
 หมายมันกินอาหารดี
 อุดอยากมานานแล้วหนา
 ถึงคราโชคช่วยสุขศรี
 ต้องเลี้ยงฉลองกันวันนี้
 เพื่อนคงยินดีกับเรา

พอเพื่อนเลิกงานมาถึง
 เขาดึงมือเพื่อนเร็วเข้า
 อาหารอร่อยไม่เบา
 หมูไก่แก้มเหล้าโอชา
 แต่เพื่อนไม่ยอมกินดื่ม
 เชิญปลื้มคนเดียวเถิดหนา
 ฝืนทนคงจุกจิกพา
 ชีวิตอนาถาดูเจียม

เพื่อนแยกทางไปไม่คบ
 ขึ้นเหนือประสาธโชคเสริม
 ทำงานล่องซุงมุ่งเดิม
 ดินทรัพย์พูนเพิ่มรุ่งเรือง
 สุานะมันคงส่งศรี
 จนเป็นเศรษฐีฟูเฟื่อง
 ด้วยอุตสาหกรรมประเทือง
 ขึ้นชื่อลือเลื่องชนคม

ฝ่ายลูกเศรษฐีมีโชค
 แต่โรคการพนันหมักหมม
 ไม่ซำหมดตัวตรอมตรม
 ต้องซมซานต่อขอทาน
 เกิดมาเอาดีไม่ได้
 ฝิพนันยั่วใจเหิมหาญ
 ถึงมีสินทรัพย์นับล้าน
 ฝิพนันล้างผลาญวอดวาย

ประเทือง หมายถึง ทำให้ดีขึ้น

หนูปานเปลี่ยนใจ

เรื่อง : นิตยา จรูญผลฐิติ

ภาพ : กิติมา จงสมจิต

พ่อแม่หนูปาน ช่วยกันทำงาน สานตระกร้าขาย
แม่เป็นคนคิด ประดิษฐ์ลวดลาย ส่วนพ่อหาหาวย ขวนขวายทุกวัน
หนูปานไปเรียน ตั้งใจอ่านเขียน พากเพียรขยัน
เพื่อนเพื่อนรักบ้าน ทำงานด้วยกัน ร่วมแรงแข่งขัน บากบั่นค้นคว้า

โรงเรียนเลิกแล้ว ร่ำลาเพื่อนแก้ว ตรงแนวกลับหา
สวัสดิ์แม่พ่อ พอเปลี่ยนเสื้อผ้า ปานไม่รอช้า อาสาช่วยทำ
เลือกหาวยหยิบส่ง ปิดกวาดฝุ่นผง เสริจตรงใกล้ค้า
ทบทวนบทเรียน เวียนคิดจิตจำ ที่ครูชี้นำ สำคัญหมั่นนึก

จากนั้นเช้านอน ปานได้พักผ่อน ตื่นนอนเข้าครัว
แปรงฟันอาบน้ำ เช็ดตัวเช็ดหู ทั้งขัดทั้งถู ข้างขวาแขน
แต่งตัวเรียบร้อย แฉล้มแช่มช้อย ทำลายน้าแป้น
กินข้าวจนอิ่ม อิ่มแล้ววิ่งเล่น แม่ว่า "อย่าแก่น อย่าวิ่งแทนเดิน"

ปานยกมือไหว้ รับตะกร้าไป โยสวยเหลือเกิน
แม่บอกครูถึง ระวังอย่าเพลิน ตะกร้าขายเงิน อุดได้เงินเลย
ปานบอกจะทำ ที่แม่แนะนำ แม่ชี้บ้านเอ๋ย
ราคาที่ดีดี แม่คิดอย่างเคย ครูให้อ่านเจย เอ่ยคำ "ขอบคุณ"

เย็นนั้นบ้านป่วน ป่านเผ้าใคร่ครวญ แบ่งส่วนกักตุน
ไม่ให้แม่หมด คิดปิดปิดวัน เงินครูอุดหนุน ยังอุ้มในมือ
ครูให้แปดสิบ ป่านอยากจจะรีบ งามบียัดถือ
ตั้งสามสิบออก บอกแม่ครูซื้อ ห้าสิบห้าซื้อ หรืออย่างไรดี

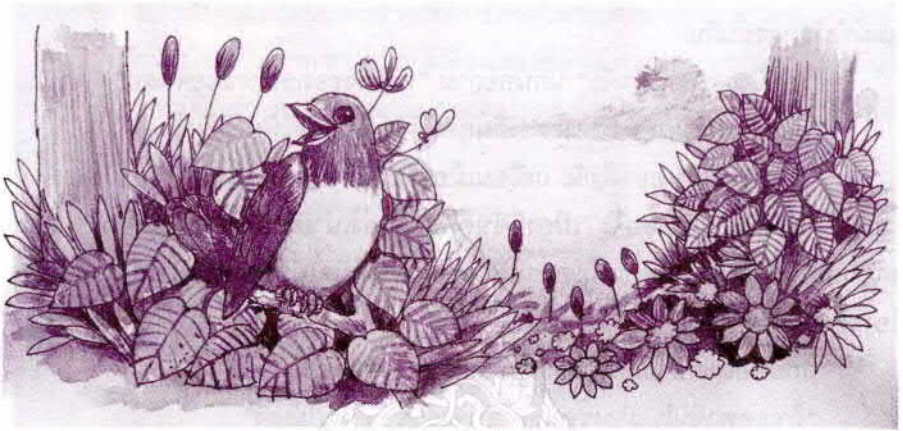
ตับสนวนคิด ทุกซ้นหม่นจิต ทุจริตแล้วซี
บ้านเคยแจ่มใส สุขใจทุกที มาเป็นอย่างนี้ มีแต่่วนวาย
เดินคิดอยู่นาน จนเกือบถึงบ้าน หนูป่านใจหาย
เราเกือบทำผิด คิดเรื่องเลวร้าย เก็บเงินพี่ชาย คล้ายจะโกงกัน

แม่เคยสอนไว้ จะทำอะไร ให้ซื่อและซัน
ใจป่านไม่สบาย ไม่คลายหวาดหวั่น จึงเปลี่ยนใจพลัน แต่วันนี้ไป
จะไม่ชักยอก จะไม่กลับกลอก ขอบอกใครใคร
ป่านให้สัญญา ปราณนาสิ่งใด จะจดจำไว้ "ได้โดยซื่อตรง"

นกน้อยนักปลุกต้นไม้

อรสิริ พลเดช

นกน้อยเป็นนกตัวเล็ก ๆ อาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้เขียว เมืองนี้มีต้นไม้สีเขียวขจี เต็มไปหมด ไม้ดอกนานาพันธุ์ผลิดอกสะพรั่งไปทั้งต้น มีสีกลิ่นสวยงาม ทั้งสีชมพู สีเหลือง สีแดง สีม่วง ฯลฯ และยังมีกลิ่นหอม ส่วนไม้ผลก็ผลิตผลไม้ชนิดต่างๆ กัน สามารถเก็บกินได้ตลอดปี และที่ดียิ่งไปกว่านั้น ชาวเมืองทุกคนสามารถเก็บดอกไม้และผลไม้ตามถนนหนทางได้ แต่ไม่ค่อยมีใครเก็บดอกไม้และผลไม้สักกี่คน เพราะทุกบ้านต่างก็ปลูกต้นไม้ที่ผลิดอกและผลสะพรั่งเต็มต้นทุกวัน ผู้ที่มักจะเก็บผลไม้และดอกไม้ตามถนนหนทาง มักจะได้แก่ นักเดินทางต่างถิ่นและพวกสัตว์ต่างๆ เช่น นก กา กระรอก ไก่ ซึ่งได้อาศัยต้นไม้เป็นร่มเงาและที่พักพิงอีกด้วย

ทุกวันนี้อาทิตย์ ชาวเมืองทั้งคนและสัตว์ช่วยกันเก็บเศษใบไม้ กิ่งไม้ ผลไม้ และดอกไม้ ที่ร่วงหล่นอยู่ตามโคนต้นไม้และถนนหนทางไปทิ้งที่สวนปญฺธรรมชาติ เพื่อให้กิ่งไม้และใบไม้เหล่านี้กลายเป็นปุ๋ยนำไปปลูกต้นไม้ต่อไป นกน้อยชอบวันอาทิตย์มาก

เพราะได้พบเพื่อนมากมาย นอกจากผลไม้มานานาชนิดที่ชาวเมืองช่วยกันเก็บแล้ว ยังมี น้ำผลไม้ที่มีรสอร่อยต่าง ๆ และขนมที่ทำจากผลไม้มานานาชนิดซึ่งสามารถนำกลับบ้านได้ด้วย

ในวันอาทิตย์วันหนึ่ง ขณะที่นกน้อยกำลังคาบเศษใบไม้ กิ่งไม้ อย่างเพลิดเพลิน อยู่นั้นก็เห็นนกตัวหนึ่งบินมาเกาะคาบไม้ด้วยท่าทางอ่อนแรง นกน้อยจึงนำผลไม้และขนมมาให้มันตัวนั้นกิน

“เธอบินมาจากไหนจ๊ะ” นกน้อยถาม “ท่าทางของเธอเหนื่อยจังเลย”

“ฉันมาจากเมืองขยะ” นกต่างถิ่นพูดหลังจากกินผลไม้จนอิ่มแล้ว

“เมืองขยะเป็นอย่างไรจ๊ะ เหมือนเมืองต้นไม้เขียวของฉันไหม”

“ต่างกันลิบลับเลยจ๊ะ เมืองที่ฉันอยู่มีแต่ของเน่าเสียและสกปรกเรียกว่า ขยะ ส่งกลิ่นเหม็น ไม่มีต้นไม้ ดอกไม้ อย่างเมืองของเธอสดกนิิด ฉันอยากให้มีคนปลูกต้นไม้ที่เมืองของฉันบ้างจังเลย”

นกน้อยสงสารนกเมืองขยะเป็นอันมาก จึงพูดว่า

“ถ้าเธอพาฉันไปเมืองของเธอ ฉันจะช่วยปลูกต้นไม้เอง”

นกเมืองขยะส่ายหน้า

“แต่มันอยู่ไกลมากต้องข้ามแม่น้ำสายใหญ่ เธอตัวเล็กนิดเดียวคงบินไม่ไหวหรอกจ๊ะ”

“ได้สิจ๊ะ” นกน้อยพูด “ฉันจะบอกให้พวกลิงและกระรอก ช่วยเก็บผลไม้ให้ชาวเมืองกินเยอะ ๆ ให้ไปช่วยเก็บเมล็ดพืชใส่กระสอบ ให้ปลาที่สามารถว่ายบนผิวน้ำได้ พาพวกนกและได้เดือนไปยังเมืองขยะ” นกน้อยพูดอย่างกระตือรือร้น “ให้ได้เดือนช่วย พรวนดิน ให้พวกนกช่วยคาบกระสอบไปกลางอากาศแล้วฉันจะฉีกกระสอบให้เมล็ดพืชตกลงมายังดินที่พรวนแล้ว ให้สายลมช่วยพัดพาสายฝนมาตก ในที่สุดเมล็ดพืชก็จะงอกงามและเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่”

นกเมืองขยะมองนกน้อยอย่างซาบซึ้ง “ฉันขอบใจมากจ๊ะที่เธอมีความกรุณาต่อพวกฉัน”

นกน้อยจึงไปหาพวกลิงและกระรอก และพูดอย่างอ่อนหวานว่า

“น้ำลิงจ๊ะ น้ำกระรอกจ๋า ช่วยเก็บผลไม้มาให้ชาวเมืองกินเยอะ ๆ ได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ” ลิงและกระรอกตอบ แล้วพากันป็นปายต้นไม้เพื่อเก็บผลไม้มาให้ชาวเมืองกิน แล้วนกน้อยก็ไปหาไก่ สวสดี แม่ไก่ แล้วพูดเสียงนุ่มนวลว่า

“แม่ไก่จ๋า ช่วยตามจิกเมล็ดพืชจากผลไม้ที่ชาวเมืองกินเสร็จแล้วมาใส่กระสอบได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ” ไก่ตอบพลางเอียงคอมองนกน้อยอย่างเอ็นดู แล้วเดินคุ้ยหาเมล็ดพืชตามบ้านเรือนและถนนหนทางเพื่อรวบรวมใส่กระสอบ

แล้วนกน้อยก็ไปหาพวกนกที่กำลังร้องเพลงอย่างมีความสุข บอกพวกเดียวกันว่า

“พ่อนกจ๋า ช่วยคาบกระสอบไปกลางอากาศเพื่อที่ฉันจะได้จิกกระสอบให้เมล็ดพืชร่วงลงมายังพื้นดินได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ” นกตอบอย่างเต็มใจ

แล้วนกน้อยก็ไปหาไส้เดือนที่กำลังพรวนดินอย่างขะมักเขม้น ก้มลงพูดกับไส้เดือนว่า

“น้องไส้เดือนจ๋า ช่วยไปพรวนดินที่เมืองขยะได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ” ไส้เดือนตอบ

แล้วนกน้อยก็ไปหาปลาหมึกที่กำลังแหวกว่ายอยู่ริมแม่น้ำ

“พี่ปลาจ๋า ช่วยพาพ่อนกและไส้เดือนไปเมืองขยะได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ” ปลาตอบ แล้วให้นักและไส้เดือนขึ้นบนโหนกปลาช่วยให้นักและไส้เดือนไม่เปียกน้ำ

“เกาะให้แน่นๆ นะจ๊ะ” ว่าแล้วปลาก็ว่ายน้ำไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อไปถึงเมืองขยะ พวกไส้เดือนพากันคลานไปตามพื้นดินและช่วยกันพรวนดินจนร่วนซุยพวกนกช่วยกันคาบกระสอบเมล็ดพืชพาบินขึ้นไปกลางอากาศ ให้นักน้อยจิกกระสอบเมล็ดพืช เพื่อให้เมล็ดร่วงลงสู่พื้นดินที่ไส้เดือนพรวนแล้ว

จากนั้นนกน้อยก็บินไปหาสายลม พูดกับสายลมอย่างนอบน้อม “ปู่สายลมจ๋า ช่วยพัดพาสายฝนให้ตกลงมายังพื้นที่พรวนแล้วได้ไหมจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ เออ เจ้านกน้อยนี้มีน้ำใจจริงๆ” สายลมตอบแล้วช่วยพัดสายฝนที่ไม่ค่อยจะผ่านเมืองขยะมาโปรยปรายยังผืนดินที่หว่านเมล็ดพืชแล้วจนชุ่มฉ่ำ

ในเวลาไม่นาน เมล็ดพืชที่แข็งแรงซึ่งนกน้อยนำมาจากเมืองต้นไม้เขียว ก็เจริญเติบโตเป็นต้นไม้ผลิดอกออกผลอย่างรวดเร็ว เชียวชอุ่มไปทั่วเมืองขยะ ดอกไม้ส่ง

กลิ่นหอมจูงใจดับกลิ่นขยะและช่วยย่อยสลายขยะอีกด้วย บนต้นไม้มีผลไม้สดๆ ต่างสีส้มมากมายหลายชนิด ให้ชาวเมืองได้เก็บกินกันอย่างอิ่มหนำสำราญ ชาวเมืองดีใจมาก

“ขอบใจคนน้อยและเพื่อนๆ มากจ้ะ ต่อไปนี้เมืองขยะจะเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองต้นไม้สวยแล้ว” นกเมืองขยะกล่าวในนามของชาวเมือง

“ตอนนี้เธอและเพื่อนๆ ก็คงจะกลับไปเมืองต้นไม้เที่ยวได้อย่างสบายใจแล้วสิจ้ะ”

“ยังหรอกจ้ะ” นกน้อยตอบ “ในระหว่างที่ฉันหว่านเมล็ดพืช ฉันได้ยินมาว่า ยังมีเมืองต่างๆ ที่ต้องการต้นไม้สีเขียวอีกมาก เช่น เมืองน้ำเสีย เมืองเขม่าควัน เมืองเสียงเป็นพิษ เมืองน้ำท่วมและอื่นๆ อีกมากมาย ถ้ามีต้นไม้ น้ำก็จะไม่เน่าเสีย อากาศบริสุทธิ์จากต้นไม้จะทำให้เขม่าควันหมดไป ต้นไม้ยังช่วยกันไม่ให้เสียงดังหนวกหู และป่าไม้ช่วยไม่ให้น้ำท่วมอีกด้วย”

“แล้วเธอจะทำอะไรต่อไปล่ะจ้ะ”

“ฉันจะช่วยปลูกต้นไม้ต่อไปทุกๆ เมือง เพื่อสร้างโลกนี้ให้เป็นสีเขียวให้ได้จ้ะ”

นกน้อยพูดจบแล้วก็อำลาชาวเมืองขยะ ชักชวนเพื่อนๆ บินไปปลูกต้นไม้ยังเมืองต่อไป เพื่อให้โลกที่เราอยู่นี้มีอากาศบริสุทธิ์และสวยงาม

แล้วเด็กๆ ล่ะ! อยากให้โลกของเรามีต้นไม้เขียวขจีผลิดอกงดงาม ส่งกลิ่นหอมระรื่น และมีผลไม้ให้เรากินตลอดไปเหมือนอย่างนกน้อยบ้างไหม ถ้าอยากให้เป็นอย่างนั้น มาช่วยกันปลูกและดูแลรักษาต้นไม้กันเถอะ!

ผู้ประพันธ์ **อรสิริ พลเดช**

ที่อยู่ ๒๔ หมู่ ๔ ซ.เพชรเกษม ๗๗ หนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐

โทร. ๔๒๑๑๑๑๙

ที่ทำงาน อาคารปฏิบัติทางภาษาฯ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐

โทร. ๔๒๗๐๐๓๙ ต่อ ๕๓๐๑ - ๒

บัญชีเงินฝากรูปแบบใหม่ ที่ให้ทุกความหวังเป็นจริง
ให้มากกว่าด้วยอัตราดอกเบี้ย พร้อมทุนการศึกษา
โอกาสเพิ่มค่าจากบัญชีเงินฝากชั้นอยู่กับคุณ

เปิดบัญชีเงินฝาก

เปิดโอกาสรับทุนการศึกษา

เงินฝากเพื่อการศึกษา ธนาคารไทยพาณิชย์

ฝากมาก โอกาสรับทุนยิ่งมาก
ฝากมาก ฝากต่อเนื่อง โอกาสรับทุนเพิ่มเป็นทวีคูณ

ติดต่อสอบถามรายละเอียดได้จากธนาคารไทยพาณิชย์ทุกสาขา ทั่วประเทศ

มือถืออย่างรัก
รักษาสิ่งแวดล้อม...

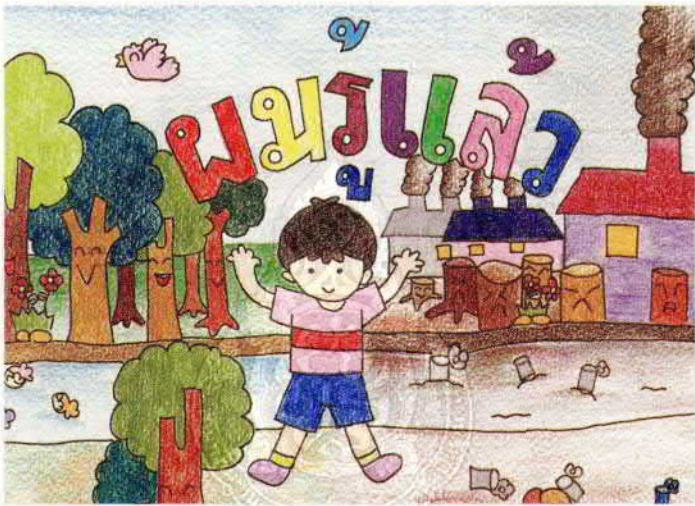
ด้วยความปรารถนาดีจาก...

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ผมรู้แล้ว

โดย : ด.ญ. วรอร ประทุมสุวรรณ
ด.ญ. กาญจกนก ประทุมทิพย์
โรงเรียนอนุบาลตราด จ. ตราด

คำนำ

ปัจจุบันนี้สภาพแวดล้อมทั่วๆ ไปถูกทำลายไปมากด้วยฝีมือของมนุษย์
ไม่ว่าจะเป็นการตัดไม้ทำลายป่า การล่าสัตว์ป่า การปล่อยน้ำเสียและการปล่อยควันพิษ
จากโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ควันพิษจากรถ ควันพิษจากการเผาขยะ เมาควันธูป รถมอเตอร์ไซด์
ซึ่งเหล่านี้ทำให้เกิดมลภาวะทางอากาศ

คณะผู้จัดทำหวังว่านิทานประกอบภาพ เรื่อง ผมรู้แล้ว คงทำให้ผู้อ่านตระหนัก
ถึงการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมต่างๆ ไม่มากก็น้อย

คณะผู้จัดทำ

ว่า

แท้

ปิงปองเป็นเด็กชาย

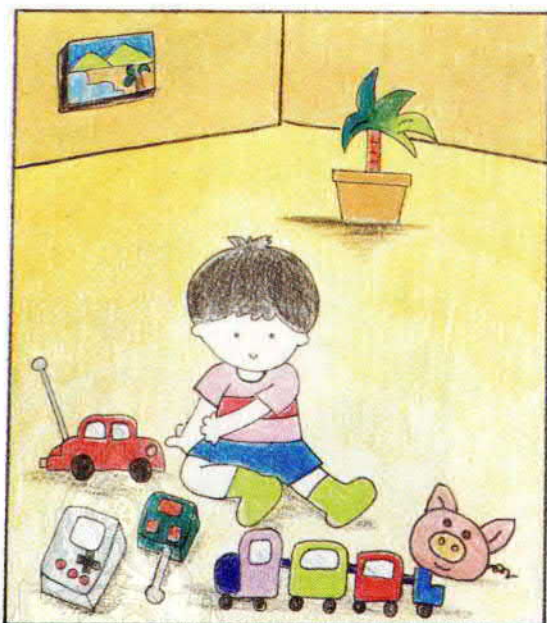
วัย ๙ ขวบ ชอบเล่นกีฬาปิงปอง

มีเพื่อนชื่อ ทักษิณและทศพร

ปิงปองสนุก ปิงปองต้องการอะไร

คือไม้กอล์ฟ ไม้วอลเลย์บอล

หรือลูกบอลและลูกวอลเลย์บอล

บ้านของปิงปองมีสิ่งของ
ทำเครื่องประดับ ของปิงปองเป็น
นักธุรกิจที่มีความฉลาดในด้านการค้า
โดยที่พ่อของปิงปองจะคิดวิธีในการ
ผลิตที่ราคาถูกกว่าคนอื่นในตลาดที่
แพงทำให้ได้กำไรมาก

วิธีแก้ปัญหานี้มาจาก

กระทรวงอุตสาหกรรม ระบุว่าให้หน่วย
ของป้องกันสิ่งแวดล้อมของจังหวัด
ออกมาจากปล่องไฟเผาถ่านโค้กของ
จังหวัดเลยออกมาจากจังหวัดให้ใกล้กับ
ทางอากาศ เพื่อของป้องกันมลพิษ
ที่จะเกิดมาจากรถไฟ

เราต้องหาข้อดีของ

กระทรวงการค้าและพาณิชย์
ป้องกันมลพิษ และป้องกันมลพิษ
โรงงานหรือโรงงานขนาดเล็ก
เพื่อลดจากสิ่งแวดล้อมเสียเงินในการซื้อ
เครื่องกรองอากาศภายในไปปรับปรุง
จึงทำให้มันเป็นเลย

“ปิงปองเป็นอะไรลูก” พ่อ
ถามปิงปอง ปิงปองรีบวิ่งหาตัวเสื้อที่นอน
แล้วเขาก็รู้ว่าทุกอย่างเขาฝันไปเสีย
ปิงปองก็ยังงัดหัวและคิดว่าถ้าไม่ช่วย
กันแก้ปัญหาคันพิษเหาการณเขาฝัน
ฮาคจะเป็นจริงก็ได้ ปิงปองคิดว่า
พรุ่งนี้เขาจะบอกกับพ่อให้ช่วย
รักษาอาการคันที่หัวสักหน่อยก็ได้

“อะ อี อะอี พี่ได้ไหมนะ
ไออีไอ คุณแม่ของพี่เลย” ปิงปองพูด
ด้วยน้ำเสียงงอแงเพราะเขารู้ว่า
พี่เขาจะไม่ให้พี่ของเขาของเขา

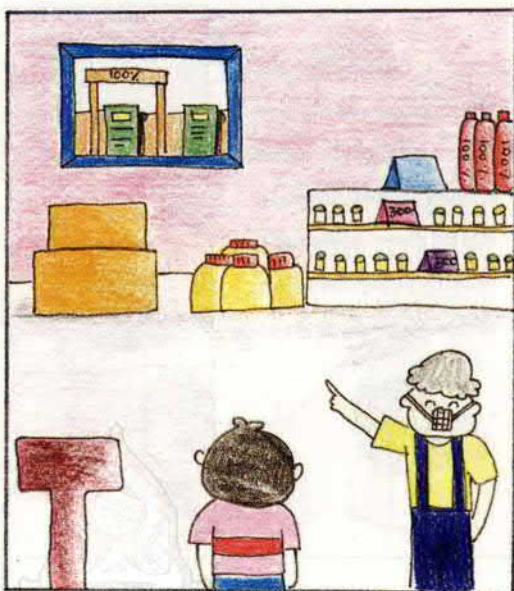

ปิงปองเดินไปปลุกหมาเขา
ก็เห็นหมาเขาส่งเสียงเห่า ๆ ใจว่า
จะมีหมาขี้ขลาดตัวนี้ทำอะไร ๆ ขู่ขำของ
สิงห์เอกาซิเขานั่นแหละแหละเครื่อง
กรองอากาศที่พูด พยัคฆ์สาวไปปิงปอง
ก็ทำอย่างนี้ดูหมาเขาบอกลำบาก
ออกซิเจนหนึ่งเป็นกล่องเป็นกล่อง

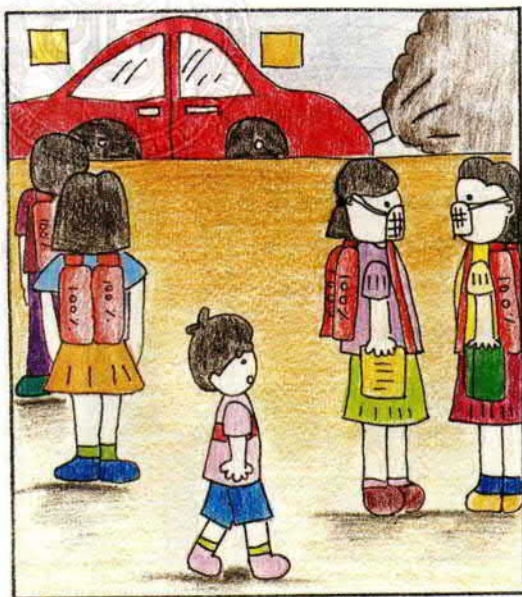
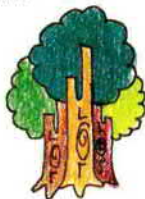

ปิงปองใส่เสื้อขาวสีเงิน
เข้าไปภายในร้านแล้ว "ดูคุณยาย
ทำไมคุณยายถึงใส่เสื้อขาวสีเงิน
ออกซิเจนหนึ่งกล่องหนึ่งกล่อง
อากาศที่จุ่มด้วยออกซิเจนแล้วออกซิเจน
พวกนี้เอาไว้ทำอะไร" ปิงปอง
ถามด้วยความสงสัย

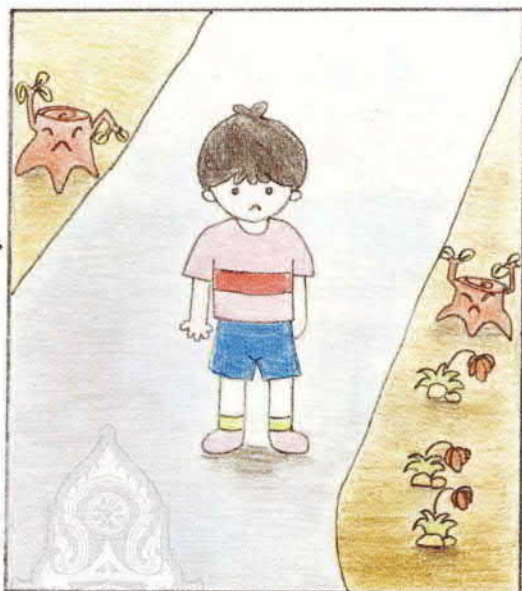

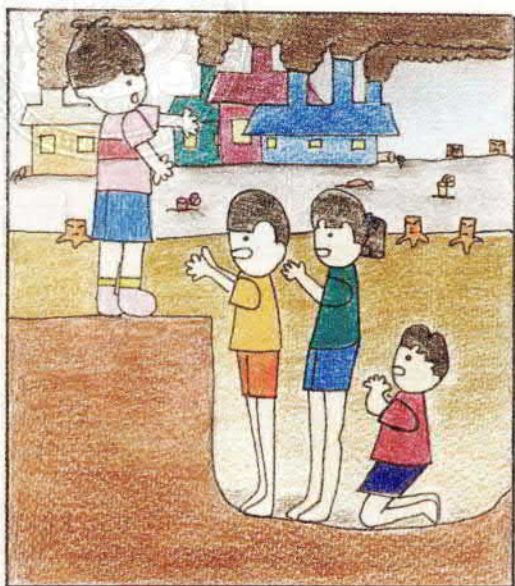
ป้องกันไม่ให้ลูกกับ
คนภายนอก เข้ามาหาเรา
ถึงเอ็งจะรักเขาจากที่ใจจริงก็
ยังไม่ป้องกันลูกหลานเช่นนั้น
เราเองกับ

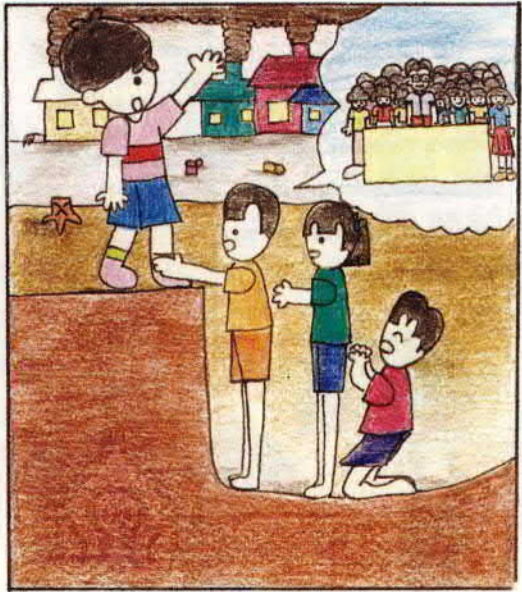
ปิงปองเดินไปเรื่อย ๆ
 พยายามคิดว่าอากาศเป็นพิษสุด ๆ
 ก็ต้องกลับบ้านเพื่อรักษาตัว
 เองดีกว่า แต่ถ้าเป็นเพราะอะไรแล้วก็
 ง่าย ๆ เดี๋ยวนี้เขาจะพาไปซื้อออกซิเจน

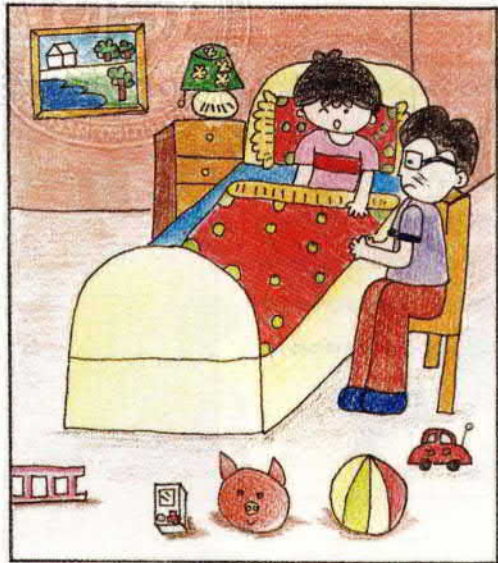
จ๊อบ... ฝ่ายเจ้าของ
 ปิงปองก็ลงเห็นผู้คนกำลังพากัน
 วิ่งอย่างโหดเหี้ยม “ช่วยฉันช่วย
 ฉันอยากได้อากาศที่บริสุทธิ์
 คนเหล่านั้นวิ่งอย่างน่าเวทนา
 ปิงปองจึงเดินเข้าไปหาคนเหล่านั้น
 พยายามคิดว่าคนเหล่านั้นกำลัง
 หายใจและสกปรก น่าสงสารจริงๆ

“หนูมาจากที่นี่ไป
หนูจะขอรับก็ให้พ่อและให้เขานะ
ของหนูให้ช่วยกันเล่นแล้วรักภาษาอากาศ
อย่าให้เบ๊เบ๊เพราะอากาศเป็น
สิ่งสำคัญมาก รุ้งไหม รุ้งไหม” ซาย
ผู้หนึ่งพาดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น
“ผมรู้แล้ว! ผมรู้แล้ว!” ปิงปองรีบ
ตอบด้วยความกลัว

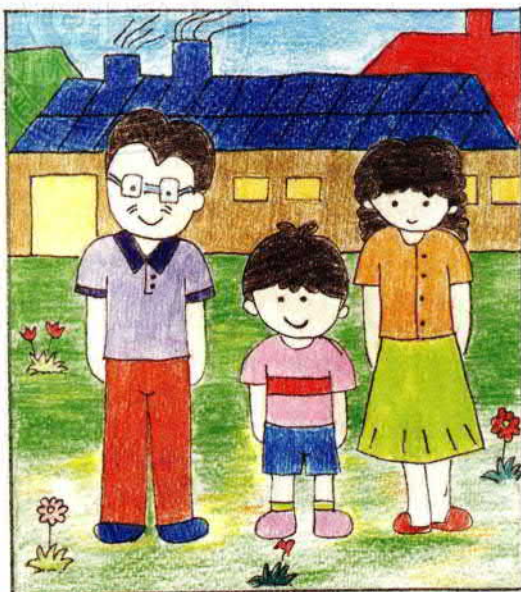
“ปิงปองเป็นอะไรก็” จอ
การปิงปอง ปิงปองรู้สึกตัวใจเย็น
แล้วเขาก็รู้ว่าทุกอย่างเขาไม่ไปแต่
ปิงปองก็ยังกลัวและคิดว่าทำไมช่วย
กันแก้ปัญหาค่ะเพราะเขาอยาก
ฮาคจะเป็นจริงก็ได้ ปิงปองคิดว่า
พรุ่งนี้เขาจะบอกกับพ่อให้ช่วย
รักษาอากาศให้บริสุทธิ์ได้

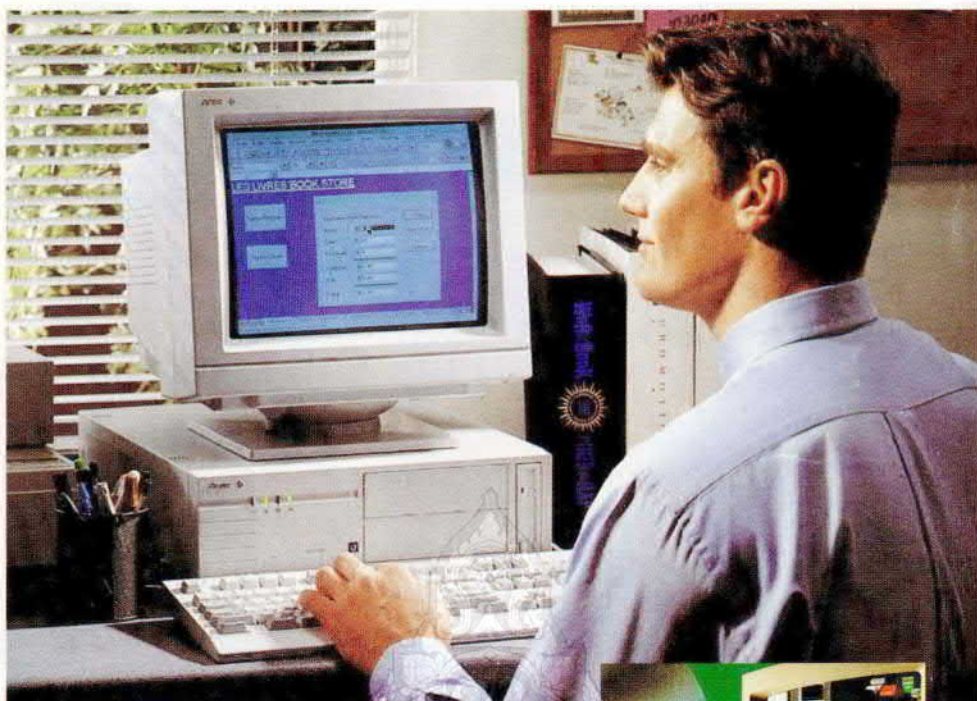

พอเข้าไปป้องกันบ้าน
เขาแล้วและบอกกับพ่อว่า "พ่อครับ
ผมคิดว่าพ่อน่าจะใช้เครื่องกรอง
คาร์บอนกับประสิทธิ์ภาพ ถ้าพ่อใช้
ของไม่จำเป็นการกรองจะช้ากว่าการต้ม
จนหมดไฟ พ่ออาจดูกับก็ได้แต่ครับ
ป้องกันสุขภาพเราให้พ่อเลิกใช้
เครื่องกรองคาร์บอนไหม พ่อจึงจากลง
จากคำขอของปิงปอง

หลังจากนั้นโรงงานของ
ปิงปองก็ใช้เครื่องกรองคาร์บอน
ประสิทธิ์ภาพและยังมีการช่วยกัน
รณรงค์ให้ใช้น้ำดื่มไร้สารตะกั่ว จึง
ทำให้ปิงปองรู้สึกสบายใจมากเพราะ
เขาคิดว่าเขาได้ช่วยโลกของเรา
ไม่มากก็น้อย

นับแต่วันนี้เด็กไทยของเรา
สามารถแสวงหาความรู้ได้อย่าง...ไร้ขีดจำกัด

ด้วยบริการของ **องค์การตำหน่งครูสมท**
ผู้แทนจำหน่ง

*เครื่องคอมพิวเตอร์ IBM COMPAQ
ACER

*โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)
ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการในระดับ
ประถมฯ มัธยมฯ ปวช. ปวส.

กระทรวงศึกษาธิการ

ติดต่อขอข้อมูลเพิ่มเติม โทร 02-281-2132, 281-1163, 282-5111 ต่อ 177,180

โครงการแก้มลิง

สมัย สุทธิธรรม

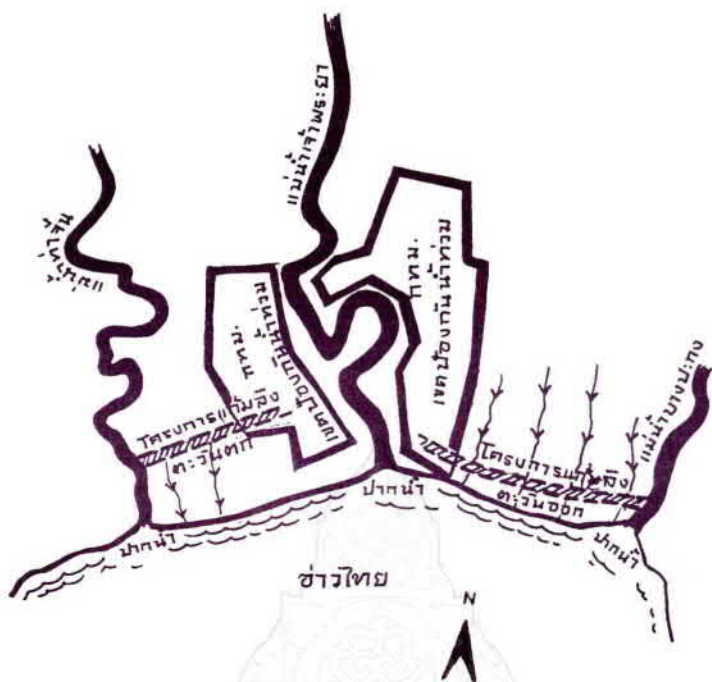
พอเข้าสู่หน้าฝนทุกปี เรามักจะได้ยินข่าวหรือประสบกับปัญหาน้ำท่วมอยู่เสมอ มากบ้างน้อยบ้างตามสภาพหรือปริมาณของน้ำฝนที่ตกลงมา โดยเฉพาะปีไหนมีฝนตกชุกทางพื้นที่ตอนบนของประเทศ ก็จะทำให้มีน้ำจำนวนมากไหลบ่าลงมาท่วมบริเวณพื้นที่ลุ่มต่างๆ ตั้งแต่ภาคเหนือลงมาถึงภาคกลาง รวมทั้งกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑลด้วย ซึ่งได้สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร และเกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจของชาติอย่างมากมายมหาศาล

จนกระทั่งปัญหาน้ำท่วมในเขตเมืองหลวง ซึ่งเป็นพื้นที่เศรษฐกิจสำคัญของประเทศ และปริมณฑลรอบๆ กรุงเทพมหานครแต่ละปี กลายเป็นปัญหาใหญ่ ยากที่จะทำการแก้ไข ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากสาเหตุหลัก ๓ ประการ คือช่วงระหว่างเดือนกันยายนถึงเดือนพฤศจิกายน ซึ่งเป็นระยะเวลาเกือบ ๓ เดือนเป็นช่วงที่มีลมมรสุมพัดผ่านภาคกลาง ทำให้เกิดฝนตกชุกมีน้ำมากไหลลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา

ประการที่ ๒ ในขณะที่แม่น้ำเจ้าพระยาสามารถรับปริมาณของน้ำได้เพียง ๓๕๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที เมื่อมีน้ำเหนือไหลหลากลงมามาก เกินกว่าแม่น้ำเจ้าพระยาจะรับได้ น้ำที่เหลือจึงล้นตลิ่ง ไหลเข้าท่วมบ้านเรือน เรือกสวน ถนนหนทาง

ประการสุดท้ายประกอบกับมีน้ำทะเลหนุนขึ้นสูงในช่วงที่น้ำเหนือมาถึงพอดี ก็จะทำให้มีน้ำมากเกินปกติ และไหลลงสู่ทะเลได้ช้ามาก จึงทำให้เกิดน้ำท่วมขังเป็นเวลานาน

ด้วยเหตุนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระเมตตาพระราชทาน แนวทางแก้ไขปัญหาน้ำท่วมนี้ โดยให้หน่วยงานต่างๆ เช่น กรมชลประทาน กรป. กลาง กองทัพบก กองทัพเรือ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท กรมโยธาธิการ และกรุงเทพมหานคร ระดมกำลังช่วยกันขุดลอกคูคลองที่ตื้นเขิน กำจัดวัชพืช และติดตั้งเครื่องผลักดันน้ำรวมทั้งเครื่องสูบน้ำต่างๆ เพิ่มเติมจากที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก

ที่สำคัญประการหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแนวคิดที่จะหาแหล่งเก็บกักน้ำ เพื่อรวบรวมน้ำที่ไหลจากตอนบนมาเก็บไว้รอการปล่อยออก โดยปิดประตูน้ำกันมิให้น้ำทะเลไหลหนุนขึ้นมาในช่วงน้ำขึ้น และเปิดประตูระบายน้ำออกให้ไหลลงสู่ทะเลโดยเร็วเมื่อเวลาน้ำลง โดยทรงเรียกพื้นที่เช่นนี้ว่า “แก้มลิง”

หลังจากที่มีพระราชดำริเรื่อง แก้มลิง ออกมา ทำให้หลายคนซึ่งคิดไม่ทันพระองค์ต่างก็สับสนไม่เข้าใจว่าพื้นที่แก้มลิงจะแก้ปัญหาน้ำท่วมได้อย่างไร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงอธิบายเปรียบเทียบว่า... “ลิงโดยทั่วไป ถ้าเราส่งกล้วยให้ ลิง จะรีบปอกแล้วเอาเข้าปากเคี้ยวๆ เอาไปเก็บไว้ที่แก้ม และนำออกมาเคี้ยวบริโภค และกลืนเข้าไปภายหลัง...”

ซึ่งแนวคิดเรื่องแก้มลิงนี้ พระองค์ได้ทรงทดลองใช้พื้นที่ทางด้านตะวันออกของกรุงเทพมหานครมาแล้วในปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ โดยทรงใช้คลองชายทะเล และคลองที่เชื่อมต่อกันรับน้ำจากตอนบน และใช้สถานีสูบน้ำต่างๆ สูบน้ำออกในช่วงน้ำทะเลลง

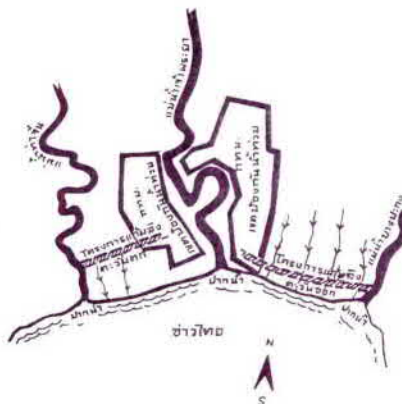
เช่น ประตุน้ำบางตำรุ ประตุน้ำคลองด่าน ประตุน้ำชลหารพิจิตร ประตุน้ำพระยาวิสูตร ที่สมุทรปราการ เป็นต้น

และในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็พระราชทานพระราชดำริให้ดำเนินการโครงการแก้มลิงทางด้านตะวันตกของกรุงเทพมหานคร เช่นเดียวกับด้านตะวันออก ซึ่งได้ผลมาแล้ว โดยได้ดำเนินการในบริเวณคลองสนามชัย-มหาชัย และคลองเชื่อมต่อื่นๆ ในเขตสมุทรสาครและเขตกรุงเทพฯ

สร้างประตุน้ำปิดกั้นลำคลองพร้อมกับติดตั้งเครื่องสูบน้ำ ขุดลอกคลอง กำจัดวัชพืช และที่สำคัญของโครงการแก้มลิงด้านตะวันตก คือโครงการเขื่อนปิดกั้นแม่น้ำท่าจีน ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างศึกษาถึงความเป็นไปได้อยู่

อย่างไรก็ตาม โครงการแก้มลิงทั้งสองด้านรอบกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล ตามแนวพระราชดำริ เมื่อดำเนินการเสร็จสมบูรณ์แล้ว ปัญหาน้ำท่วมขังภายในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ก็จะคลี่คลายลงได้ในอนาคตอันใกล้นี้ จึงนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ที่มีต่อพสกนิกรทั้งหลาย.

ขอขอบคุณ คุณชัยวัฒน์ ปรีชาวิทย์
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษฯ งานจัดสรรน้ำฯ
กรมชลประทาน.

ขี่ม้าชิงเมือง

เรื่อง : ถวัลย์ มาศจรัส

ภาพ : ปฏิพัทธ์ ดาระดาษ

โรงเรียนเปิดเทอมแล้ววันนี้ ประตุน้ำต่างทุกบานเปิดกว้างรอต้อนรับเด็ก ๆ ตั้งแต่เช้าตรู่ ดันหางนกยูงหน้าโรงเรียนออกดอกสีแดงสลบเหลือองบานสะพรั่งอยู่เต็มต้น มันเป็นแจกันธรรมชาติอันมหัศจรรย์ที่คอยสร้างความชุ่มชื้นให้ผู้มาเยือน

เด็กเข้าใหม่ชั้น ป.๑ ร้องไห้กระจองอแง บางคนดินพราด ๆ คลุกอยู่กับพื้น โรงเรียนเหมือนปลาช่อนถูกทุบหัว ที่กระต๊อบเท่าก็กระต๊อบเอา ๆ ไม่ยกกะลัวแข่งราชาหัก บ้างโดดเกาะคอแม่เหินยวบแน่นไม่ยอมปลปล่อย ร้องให้ประสานเสียงกันกระจองอแง เด็กเก่า ๆ มายืนดูอยู่ด้วยความขำทั้งที่ครั้งหนึ่งในอดีตนั้นตัวเองก็เคยเป็นอย่างนี้มาแล้วเหมือนกัน

จืด เปีย แก้ว แก่น และจุก กับเพื่อน ๆ อีกกลุ่มใหญ่ไม่สนใจกับสภาพแบบนี้ เบื่อที่จะดูเพราะมีให้ดูอยู่ทุกปีที่เปิดเทอมใหม่

“ใครจะเล่นขี่ม้าชิงเมืองบ้าง” จืดตะโกนถามเพื่อน ๆ เด็ก ๆ ยกมือกันพร้อม กุญแจจุกจับคู่ คู่ใครคู่มัน

จากนั้นเสียงเป้ายิงจุกก็ดังขึ้นแข่งแซ่ ฝ่ายแพ่แยกไปอยู่ทางขวา ฝ่ายชนะไปอยู่ทางซ้าย

“ไอ้เปีย ชิดเส้นกันแดนเร็ว” จืดบงการ เขาถูกยกให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม เนื่องจากตัวโตกว่าเพื่อน เกมการเล่นต่าง ๆ นั้นส่วนใหญ่แล้วจืดเป็นผู้เสนอ เกมที่เขาเสนอมักเป็นเกมเด็ด ๆ ที่ให้ทั้งความสนุกสนาน และบางครั้งก็เป็นเกมที่ให้ความสนุกสนานเกิดทุกขัณธ์น้อยอยู่บ่อย ๆ

เปียคว้ากิ้งไม้ได้อันหนึ่งก้มลงไปลากเส้นแบ่งแดน คดเคี้ยวเฉไฉไปบ้างไม่ว่ากัน ถือว่าเป็นแนวธรรมชาติ

จืด แก้ว เปีย และพวกส่วนหนึ่งเป็นเจ้าเมืองฝ่ายเหนือ จืดเป็นแม่ทัพใหญ่ คอยบัญชาการรบเมื่อมีข้าศึกมาประชิด

เมืองฝ่ายใต้ มีจุก แก่น กับพวกจำนวนเท่าฝ่ายเหนือ คนที่เป็นแม่ทัพฝ่ายนี้คือ จุก ซึ่งมีร่างกายเล็กที่สุดในกลุ่มเทียบกับจืดแม่ทัพฝ่ายเหนือไม่ได้เลย

เด็ก ๆ ทั้งสองฝ่ายเริ่มตกลงกันว่าใครจะเป็นม้า ใครจะเป็นทหารขี่บนหลังม้า อีกที ส่วนใหญ่แล้วคนที่เป้าม้ามักมีร่างกายแข็งแรง ทนการปะทะได้ดีไม่ล้มง่าย ๆ

คนที่เปะทหารต้องเลือกเอาตัวเล็กน้ำหนักเบาไม่หนักเกินไปและที่สำคัญต้องมีหัวไหล่แข็งแรง พอที่จะกระแทกฝ่ายตรงข้ามให้ล้มลุกคลุกคลานได้เช่นกัน

“พร้อมหรือยัง?” จุกตะโกนถาม วันนี้เขาเป็นฝ่ายบุกเข้าไปชิงเมือง

“เดี่ยว ๆ ทบพจนกติกาก่อน” จืดยกมือห้ามจุกอย่าเพิ่งบุกเข้าไปชิงเมือง แล้วพูดเสียงดังฟังชัด

“คนเปะทหารให้ใช้ไหล่กระแทกเท่านั้น ห้ามยื่นมือมาผลักเดี๋ยวจะพลาดทิ่มตากัน ส่วนคนเป้าม้าเอาตะโพกกระแทกได้ แต่ห้ามดิด”

“ทำไมจะดิดไม่ได้ ม้ามันยังดิดได้เลย” แก่นแย้งขึ้นมา

“ห้ามดิดก็แล้วกัน เดี่ยวไปโดนไข่ม้าด้วยกันเข้าหน้าเขียวเขียวนะโว้ย” เด็ก ๆ

หัวเราะกันเกรียวตบมือชอบใจคำพูดของจ๊อด

“อ้อ อีกข้อหนึ่ง ถ้าทหารพลัดตกจากหลังม้าถือว่าตาย ถ้าใครไม่ทำตามนี้ คราวหน้าอดเล่น”

“เอาไว้อย่า ขึ้นม้า” จ๊อดสั่งทหารของตนเมื่อเห็นว่าจ๊อดพูดจบแล้ว

จ๊อดสั่งทหารของตนให้ขึ้นม้าเช่นกัน ตัวเขาขี่ม้ายืนเด่นอยู่หน้าทหารแถวมีผ้าแดงคาดผมให้รู้ว่าเป็นแม่ทัพอีกด้วย เด็กๆ มองแล้วพากันอมยิ้ม บ้างหัวเราะในการวางมาดของแม่ทัพจ๊อดผู้ยิ่งใหญ่

“ยืนเป็นรูปครึ่งวงกลม” จ๊อดสั่ง “พอมันบุกเข้ามาค่อยโอบล้อมให้อยู่หมัดเลย พวกเรา”

แม่ทัพจ๊อดก็ไม่เบา ถึงตัวเล็กแต่ใจใหญ่นัก ไม่มัวลิ้มลามบุกสู้สุมหัว เขาพาพรรคพวกถอยออกห่างเขตแดนมาก่อนวางแผนกันเบาๆ แล้วสั่งทหารให้เดินหน้าเตรียมประจัญบานเป็นรูปตัวยู

ทหารทางปีกขวาของจ๊อดควมม้าบุกตะลุยข้ามแดนไปสองคนก่อน ไปถึงก็วิ่งล่อหลอกให้ทหารพวกจ๊อดตามสังหารกันเป็นพรวน เหนื่อยแล้ววิ่งกลับมาพักในแดนของตนปล่อยให้ทหารอื่นควมม้าเข้าไปล่อหลอกบ้าง

เมื่อเห็นว่าทหารของจ๊อดเฮไปเฮมาจนเสียขบวนแล้วจ๊อดก็ออกคำสั่ง

“บุกไว้อย่า” เท่านั้นเองพลพรรคของเขาก็ทะยานเข้ากระแทกทางด้านหลังเล่นเอาฝ่ายจ๊อดตกม้าตายหลายคน จ๊อดเองไม่ยี่หระเท่าไรนักเพราะเขาคนเดียวทั้งกระแทกทั้งดันเอาฝ่ายทหารจูกหกดะเมนเกนแก่จูบฝุ่นอยู่พรวดๆ หลายคน

แม่ทัพจ๊อดไม่เข้าไปรบด้วย เขายืนขี่ม้าอยู่ในแดนของตนคอยสั่งลูกน้องให้รุกให้ถอยรวมทั้งเตือนให้ระวังคนที่จะเข้าซ้ำทางด้านหลังด้วย ผิดกับจ๊อดที่โดดเข้าสู้อยู่คนเดียวจนม้าของเขาเหนื่อยอ่อนชวนเขาจะล้มมีล้มแหล่หลายครั้งหลายหน

เวลาผ่านไปสักครู่ จำนวนทหารที่ต่อสู้กันเหลือเพียงนิดหน่อย พวกที่ถือว่าตายแล้วก็ออกมานั่งเชียร์ฝ่ายของตนอยู่ขอบแดน จนผลสุดท้ายทหารฝ่ายจูกตายเรียบ ฝ่ายจ๊อดเหลือตัวเขาคนเดียวซึ่งดูอ่อนแรงเต็มที่ จูกได้ทำควมม้าที่ยังไม่ได้ออกศึกวิ่งวนไปรอบๆ ตัวแม่ทัพจ๊อด

“ไอ้จูกคลุกน้ำปลา สู้เขา สู้เขา” เด็กๆ ส่งเสียงเชียร์ เพราะจูกตัวเล็กกว่าจ๊อด

ครั้งต่อครั้ง ทุกคนจึงเอาใจช่วย

จิตตนิโกโมให้ที่จุกเอาเปรียบตน เขากะตุกม้าให้ตีคู่ไปใกล้ๆ หมายกระแทกให้จิ้งหรีบ จุกดึงม้าของตนเลี้ยงซ้ายทำท่าว่าหนี จิตตควบม้ามาติดๆ จุกคะเนว่าเป็นไปตามแผนแล้วจึงส่งสัญญาณให้ม้าโก่งตูดให้ แม่ทัพจิตตควบม้ามาอย่างรวดเร็วหยุดไม่ทัน กระแทกโครมเข้า ม้าตัวเองกลับเข้าอ่อนทรุดฮวบลงไป จิตตกระเด็นลงไปเป่าฝุ่นอยู่โคนต้นหางนกยูง

“ไชโย ชนะแล้ว” ทหารของจุกลิงโลด

ฝ่ายแพ้ยายืนไถ่ไค้งเป็นม้าให้ฝ่ายชนะขี่หลังไปรอบๆ บริเวณ ความพอใจของฝ่ายชนะขี่ไม่ขี่เปล่า ขย่มบ้างตึงหูคนเป็นม้าบ้าง ตามวิสัยของผู้ชนะเป็นที่สนุกสนาน

แม่ทัพจิตตต้องมากลายเป็นม้าให้แม่ทัพจุกขี่เที่ยวไปมา

“ซ้ายหน่อย...ขวาหน่อย” จุกดึงหูจิตตให้เลี้ยวไปตามทิศทางที่ต้องการ

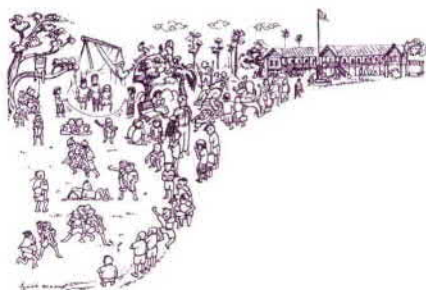
“ไอ้บ้าจุก ตัวเล็กยังทำซ้ำอีกนะ” จิตตขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“เป็นธรรมดาของผู้ชนะ” จุกก้มลงกระซิบข้างหูเป็นการยั่วโทษเพื่อน

“แกล้งเอาเปรียบนี่หว่า” จิตตบ่นขณะวิ่งเหยาะๆ “หน้อยพอเห็นอ่อนแรงแล้วถึงเข้ามาสู้”

จุกระเบิดหัวเราะก๊าก “คนเป็นนายคนนะโวย เขาใช้สมองวางแผน ไม่ใช่ใช้แรงอย่างเอ็ง ตัวโตเสียเปล่า แต่สมองเล็กจังวะ”

คำพูดของจุกเหมือนเอาเข็มไปทิ่มตำจิตต เขาแกล้งวิ่งกระโดดกระเดกหน้า หกหลังท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบใจเพื่อน ส่วนจุกทำหน้าเหยเกกอดคอจิดไว้แน่น

ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

วิทย์ รอดจ่าย

กิจกรรมเสริมประสบการณ์นอกห้องเรียนอย่างหนึ่ง เมื่อคุณครูประกาศให้นักเรียนทราบถึงโครงการที่โรงเรียนจะนำนักเรียนศึกษานอกสถานที่ หรือทัศนศึกษา ปรากฏตาทุกคนจะสดใส มีรอยยิ้มบนใบหน้า เพราะยินดีที่จะได้ไปทัศนศึกษาที่โรงเรียนเป็นผู้จัด แต่ขณะเดียวกันหลายคนเริ่มสับสนและไม่ค่อยแน่ใจว่า การไปทัศนศึกษาคrawนี้ จะได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองหรือไม่ ถึงแม้โรงเรียนจะมีหนังสือขออนุญาตผู้ปกครอง

อย่างไรก็ตาม ความหวังที่จะได้ไปทัศนศึกษานั้นค่อนข้างมากกว่า เพราะกิจกรรมที่โรงเรียนจัดนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนในห้องเรียน หรือไม่ก็เป็นกิจกรรมที่กำหนดในวิชาที่เรียน เช่น การพักแรมของลูกเสือ ยุวกาชาด เป็นต้น

ขณะเดียวกันโรงเรียน คุณครูผู้จัดทัศนศึกษา ก็มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันไปจากนักเรียน แต่ความวิตกกังวลในเรื่องที่วิตกนั้นคงแตกต่างกัน โดยเฉพาะความปลอดภัยในการเดินทาง การกำหนดนัดหมายผู้กำกับดูแลนักเรียนแต่ละกลุ่ม การควบคุมเวลาให้เป็นไปตามกำหนดแต่ละแห่ง แต่ละสถานที่ นอกจากนี้แล้ว ยังต้องคิดและคำนึงตลอดเวลา เมื่อทั้งโลกพูดกันอยู่เสมอเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่จะให้ผู้คนหรือนักท่องเที่ยวทั้งหลาย เที่ยวอย่างไรจึงไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม หรือเรียกอย่างหนึ่งว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า ECOTOURISM

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คืออะไร ?

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือการเดินทางไปยังสถานที่ที่จะท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและชื่นชมกับสถานที่ธรรมชาติ สภาพสังคมวัฒนธรรมในสถานที่นั้นๆ ด้วยความรู้ ความเข้าใจและความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ นั่นก็หมายถึงผู้ท่องเที่ยวมีความสำนึกในการรักษาสภาพธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ ให้คงสภาพอยู่อย่างถาวรต่อไป

สถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยววนั้น จะมีคำเรียกรวมๆ ว่า ทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทคือ

๑. ประเภทธรรมชาติ คือแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงดงามตามธรรมชาติ หรือสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นแวดล้อมด้วยธรรมชาติ ได้แก่ อ่างเก็บน้ำ ทะเล ภูเขา ถ้ำ ป่าไม้ น้ำตก ห้วย หนอง คลอง บึง ต่างๆ

๒. ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนา คือแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเป็นมาทางด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศาสนา ซึ่งเป็นเรื่องราวถึงการพัฒนาความเป็นมาของท้องถิ่น ได้แก่ อุทยานประวัติศาสตร์ ปราสาท กำแพงเมือง คูเมือง บ้านโบราณ วัด อนุสาวรีย์ เป็นต้น

๓. ประเภทศิลปะและวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม คืองานประเพณี พิธีกรรม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ เช่นประเพณี พิธีกรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เช่นประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษาที่อุบลราชธานี ประเพณีลอยกระทงที่สุโขทัย ประเพณีแข่งเรือยาวที่สิงห์บุรี ประเพณีกินเจที่ภูเก็ต ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นต่างๆ ที่แสดงเรื่องราวภูมิปัญญาของท้องถิ่นไว้ สีนค้ำพื้นเมือง ศิลปหัตถกรรม ผลิตภัณฑ์เกษตร อาหารการกิน เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือ การท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม โดยมีความคิดที่จะคำนึงถึงความยั่งยืนทางธรรมชาติ วัฒนธรรม รวมถึงวิถีชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุด โดยคนในแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวได้รับประโยชน์และมีส่วนรับรู้ในการวางแผนการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่น อย่างมีความเข้าใจถูกต้อง ทุกคนจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว และรบกวนทรัพยากรการท่องเที่ยวให้น้อยที่สุด มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศ เพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นได้ และส่งมอบทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เป็นมรดกที่มีอยู่ไปถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน ในปริมาณและคุณภาพที่ไม่น้อยและด้อยกว่าที่เป็นอยู่

นี่แหละคือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างแท้จริง

องค์การด้านของครุสภาได้รับลิขสิทธิ์ในการผลิตและจำหน่ายเครื่องหมายลูกเสือแต่ผู้เดียว

เสือชีพ อย่าเสียสัตย์

เครื่องหมายลูกเสือ

เครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด

คุณภาพดี

มีจำหน่ายที่ ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ทุกสาขา

องค์การด้านของครุสภา

69 อาคาร 9 ถนนราชดำเนิน เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทร. 282-5111, 281-7822

...หนังสือดีนี้มีให้เด็ก..

เล่มไม่เล็กหรือใหญ่เกินไปหา
องค์การต่างๆ เขานิยมพ่ายหลายวิชา
เป็นตำราการศึกษา..ของเด็กไทย

ถามหาหนังสือดีวันนี้ที่...

ศึกษากับกัมพูชา ทุกสาขา

8.30 - 17.30 น. ทุกวันเว้นวันอาทิตย์

คณะกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๕๐
ที่ปรึกษา

อธิบดีทุกกรม

เลขาธิการคุรุสภา

ผู้อำนวยการองค์การการค้าของคุรุสภา

ประธานอนุกรรมการ

นายสุวิทย์ วิสุทธิสิน

รองประธานอนุกรรมการ นายเดชา ทองสุวรรณ

นายบุญรัตน์ วงศ์ใหญ่

อนุกรรมการกองบรรณาธิการ (บทความและเนื้อเรื่อง)

ศาสตราจารย์ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

นายสมพงษ์ พลະสุรีย์

นางพิศวาท คะลิล่วน

นางสาวรสา วงศ์ยังอยู่

นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

นายถวัลย์ มาศจรัส

นางกรรณแก้ว เงินศรี

นางวิภา ตันจุลพงษ์

นางสรรพพร แดงสกุล

นางนิตยา จรูญผลจิติ

อนุกรรมการฝ่ายศิลป์และรูปเล่ม

นายสมัย สุทธิธรรม

นายทวีพร ทองคำใบ

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

นายปฏิพัทธ์ ดาระดาษ

อนุกรรมการฝ่ายพิสูจน์อักษร

นางสาวอรุณี สุกสุข

นางพจมาน พงษ์ไพบูลย์

นายพิสิฐ นาครำไพ

นางสาวพรรณิ ศรีนวล

อนุกรรมการฝ่ายธุรกิจและการบัญชี

นายประเสริฐ แก้วเพชร

นายสุรชาติ สุขสด

นางสาววิไล เกษชนก

นางสุภา ปัญญวัฒน์นา

นางสาวรำไพ จำปาทอง

อนุกรรมการฝ่ายสนับสนุนการจัดพิมพ์และจัดส่ง

นายวิชัย พยัคฆโส

นางสาวณีย์ เวชชการณีย์

นางศิริกุล รุขพันธ์

นายคำรณ วิชิตนันท์

อนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายช้อน สอนดี

นายวีระยุทธ พินธุสมิต

นางสาวขวัญเรือน อภิมนต์

อนุกรรมการและเลขานุการ

นางสุดใจ แก้วตระกูลพงษ์

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางวิมล ไฉนระศุภฤกษ์

นางวิมลรัตน์ จันเฝื่อน

“ไม่พ่นเพื่อความสะดวก” ภาพโดย ด.ญ.รัชนีภา สิริโรจน์ โอชา ๘ ปี

**สายฝนพรำพราย เป็กทางร่มทวยหา
ด้วยจิตภักดี ต่อองค์ทรงชัย แท่งทองปฐพี
ซึ่งพระ-ปราณี มีต่อปวงชน**

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ